

အောင်မင်း

ကိုယ်တွေ့

မြောက်တောင်တိုင်းဒေသကြီး

တစ်ခေတ်တစ်ခေတ်

ဒီဒီဒီ - လ နံ နံ

စာတည်းအဖွဲ့

မောင်နီမျိုး၊ မကလတ်၊ ခင်မြင့်သီ

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမောင်မောင်မြင့်မောင်

(မြ-၀၄၆၀၀) လာဘ်ဝိုးခရိုင်စာပေ

ပုံနှိပ်သူ

ဦးမည်သူကိုကို

(မြ-၁၀၉၈၁) မဟာဝင်တွန်းပုံနှိပ်တိုက်

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း

ယမုံစိုး

တွန်းဖြူတာစာပေ

စာနည်းမော်

အတွင်းပန်းချီ

မနထူးအု

မျက်နှာဖုံးလေ

EAGLE

အတွင်းလေ

စာစာမျိုးဝင်း

စာအုပ်ချုပ်

စာနည်း

အုပ်စု

၀၀၀၀ အုပ်

အနိရိုး

၀၃၀၀ ကျပ်

ဖြန့်ချိရေး

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

အမှတ်(၂၀၂)၊ ပထမထပ်၊ လမ်း-၄၀၊ ကျောက်တံတား၊ ပြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ဖုန်း-၀၉၇၃၁၇၁၃၈၃၊ ၀၉၄၂၁၀၅၆၃၅၄

ကိုယ်တွေ့

အကြောက်မဲ့

နန္ဒာမိုးကြယ်

ခန္ဓာမေ့မြင်၏နောက်ဆုံးနေ့

စာမျက်နှာ ၅

နေပုည

ငါ့ဟာ ပြန်ပေး

စာမျက်နှာ ၂၂

မောင်နီချို

ပျဉ်းမပင် နှင့်ဘုကြီးနှစ်လုံး

စာမျက်နှာ ၃၇

နန်းကြော့သျှင်

ရက္ခဝိုးနတ်သမီး

စာမျက်နှာ ၆၁

မုံရွာ-အောင်စကြာ

ဘုရားဆွမ်းတော်

စာမျက်နှာ ၁၃၀

ကျော်မင်းနိုင်

နေ့စီ၍ ညီရသူများ

စာမျက်နှာ ၁၄၀

ဝန္တာဖြောင်၏ နောက်ဆုံးနေ့

နွေရာသီ၏ တစ်ရက်သော နေ့လယ်ခင်း။

ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ခေါင်းရင်းဘက် မှုက်စောင်းထိုးလောက်
တွင်ရှိသော ဘူးစင်အောက်၌ မဂ္ဂဇင်းတိုက်တစ်တိုက်က တောင်းခံ
ထားသည့် ဝတ္ထုတိုစာမူတစ်ပုဒ်ကို အာရုံနှစ်လျက် ရေးသားနေသကဲ့
သို့ ကျွန်ုပ်၏ ချစ်မိတ်ဆွေကြီးဖြစ်သော ဂန္ဓာရီဆရာမြသည်လည်း
အိမ်ပေါ်ရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်၌ ဗိနွေသေးကျမ်း စာအုပ်
တစ်အုပ်ကို မတ်ရှုလျက် ရှိလေ၏။

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

ဘင်ဦးနှင့်တစ်ဦး သဘောသဘာဝများကို နားလည်ထားကြလေကား သူလည်း သူ့အလုပ်၊ ကိုယ်လည်း ကိုယ့်အလုပ်နှင့် စာနောင်နှစ်မျောနေမိကြကာ မနက်၊ ညနေ ထမင်းစားချိန်၊ ညနေနွေးကြမ်းသောက်ချိန်ကျမှသာလျှင် ပြောစရာ ဆိုစရာ စကားများကို ပြောဆိုမိကြလေသည်။

ယခုလည်း မနက်စာ စားသောက်ပြီးသကာလ အကြမ်းတစ်ကိုးစီနှင့် သူလည်း အိပ်ပေါ်၌ သူ့စာသူဖတ်ကာ ကျွန်ုပ်လည်း ဘူးစင်အောက်၌ ကိုယ့်စာကိုယ်ရေးရင်း ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေမိကြလေသည်။

ထိုသို့ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ် ရှိနေစဉ်မှာပင် 'ခြံဝဆီမှ' အသံတစ်သံက ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်ခြင်းအား ဖြိုခွင်းလိုက်ပါတော့၏။

“ဆရာမြ ရှိသလား၊ ဆရာမြ ရှိပါသလား”

အသံက မတိုးမကျယ်။

သည်ရပ်သည်ရွာသား ဆိုပါက ခြံတံခါးကို စေ့ထားရာမှ တွန်းဖွင့်ဝင်လာမည် ဖြစ်သော်လည်း ယခုအသံရှင်ကမူ သူကျက်မဟုတ်ဘဲ သူစိမ်းဖြစ်နေ၍ထင်၊ ခြံဝမှာပင် အသံပြုခေါ်ငင်မေးမြန်းနေလေသည်။

“ရှိတယ်... ရှိတယ်”

ဤ၌ အိပ်ရှင်ဖြစ်သော ကျွန်ုပ်သည် လောကဝတ် ကျွေပွန်ရမည်ဖြစ်ပေရာ လက်ထဲရှိ သောပင်ကို အသာချလျက် နေရာမှ ထလိုက်ပြီး ဧည့်သည်ရှိရာ ခြံဝတံခါးသို့ ခပ်သွက်သွက်ကလေးလှမ်းသွားခဲ့လေသည်။

ခြံဝ၌ ရပ်နေသူကား ကျွန်ုပ်နှင့် သိကျွမ်းဖူးသူ ဖဟုတ်တာတော့ သေချာသည်။ ရုပ်ရည်ခပ်သန့်သန့်၊ ဥပမိတည်တည်ကြည်ကြည်၊ ဝတ်စားထားပုံက သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့်ဆိုတော့ ဆရာမြနှင့် အကျွမ်းတဝင် ရှိခဲ့လေမည်။ ဧည့်ကျောင်းစောင်ကောင်း၊ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်ဟူ၍ အကဲရပေသည်။

“ဒါ စာရေးဆရာအိမ်ပါနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ စာရေးဆရာဆိုတာ ကျွန်တော်ပါပဲ၊ ကိစ္စက...”

“ဪ... ကျွန်တော် ရန်ကုန်က လာခဲ့တာပဲ။ ဦးညွန့်တင်လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ ဟောဒီစာရေးဆရာအိမ်မှာ ကျွန်တော်နဲ့ သိကျွမ်းခင်မင်တဲ့ ဂန္ဓာဓိဆရာမြ ရှိနေတယ်လို့ သိရတာနဲ့ စုံစမ်းပြီး အရောက်လာခဲ့တာပါ”

“ဟုတ်တဲ့၊ ဆရာမြ အိမ်ပေါ်မှာ ရှိပါတယ်၊ လာပါ၊ ဝင်ပါ၊ ဦးညွန့်တင်”

“ကျေးဇူးပါပဲ စာရေးဆရာ၊ ဆရာမြနဲ့လွဲရင် ကျွန်တော်တော့ မောပြီ၊ ဒုတော့ ဘုရားမတာပဲ”

ဦးညွန့်တင်လည်း ကျွန်ုပ်အား ကျေးဇူးစကားဆိုရင်း ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ အိမ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့လေသည်။ အိမ်ပေါ်ရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်ဝယ် ဆရာမြသည် ထမင်းလုံးစီကာ မှေးနေဟန်တူ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဧည့်သည်ဦးညွန့်တင်၏ ခေါ်သံကို သတိမရခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသား အိမ်ပေါ်ရောက်သောအခါမှသာ မှေးထားသော မျက်လုံးအစုံတို့ ပွင့်လာသည်။

ကိုယ်တွေ့တစ္ဆေမှတ်တမ်း

၈

“ဟာ... ကိုညွန့်တင်ပါလား၊ ဘယ်က ဘယ်လို ရောက်လာတာပါလိမ့်”

“တမင်တကာကို ဖွဲ့စမ်းပြီး ရောက်လာခဲ့တယ် ဆိုပါတော့ ဆရာပြရယ်”

“ဘာများအကြောင်းကိစ္စ ပေါ်ပါလိမ့်”

“ပေါ်ပြီကော ဆရာမြရယ်၊ ခုကိစ္စအတွက် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုတစ်စုလုံး စိတ်ယောကရောက်နေပြီး ဘယ်လိုမှ ဖြေရှင်းတတ်အောင် ဖြစ်နေတာမို့ နောက်ဆုံး ဆရာမြကို သွားသတိရလိုက်တာ၊ ကျွန်တော်တို့မိသားစု အခက်အခဲကို ကူညီပါဦး ဆရာမြရယ်”

“ပြောနေရမယ်လူတွေမှ မဟုတ်တာပဲ ကိုညွန့်တင်ရယ်၊ တစ်ဦးမှာ အခက်အခဲရှိရင် ကျွန်တစ်ဦးက တတ်နိုင်တဲ့ဘက်ကနေ ကူညီရတာပေါ့၊ ကိုင်း ဘယ်လိုအခက်အခဲတွေပါလိမ့်”

ဤသို့ ကျွန်ုပ်လည်း ကျွန်ုပ်ကြောင့် သူတစ်ပါး စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေလိုရကား အလိတ်စသို့ ထသွားရန် ပြင်လေတော့၏။ ဒါကို ဂန္ဓာရီဆရာမြ သဘောပေါက်ပုံရလိုက်သည်။

“ဒါက ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ၊ ကိုင်ပါ ကိုရင်ရဲ့ ဟောဒီက ကိုညွန့်တင်နဲ့ ကျုပ်ဟာ အင်မတန်ခင်မင်တဲ့ ကိုရင်လို့ ‘ရင်ဘတ်’ မိတ်ဆွေတွေပါ၊ ကိုညွန့်တင် ပြောပြမယ် အကြောင်းအရာတွေဟာ ကိုရင်လို့ စာရေးဆရာတစ်ယောက်အတွက် ကုန်ကြမ်းဖြစ်လာနိုင်သလို ကျုပ်တို့ကိုလည်း ထစ်ဖက်တစ်လမ်းကနေ အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းတွေ ပေးနိုင်တာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် စာရေးဆရာရယ်၊ ကျွန်တော် ပြောပြမှာကို နားထောင်ပေးဖို့ တောင်းဆိုပါတယ်”

မိတ်ဆွေကြီး ဂန္ဓာရီဆရာမြကလည်း ခွင့်ပြု ဧည့်သည် ဦးညွန့်တင်ကလည်း တောင်းဆိုနေသည်မို့ အမြဲလို ကုန်ကြမ်းရှာနေ ရသည့် စာရေးဆရာ ကျွန်ုပ်အဖို့ တင်ပါးကို ကျောက်ချထားမိသွား တော့၏။

“ကိုင်း ရေခွေးကြမ်းသောက်ဦး။ ဆီစိမ်လက်ဖက်ကလေး လည်း မြည်းပါဦး။ ထမင်းစားမယ်ဆိုလည်း အားမနာနဲ့ တစ်ယောက် စာမက ရှိသေးတယ်”

“စားခဲ့ပြီးပါပြီ ဆရာမြ၊ လက်ဖက်နဲ့ ရေခွေးကြမ်းဆို ပြည့် စုံပါပြီ”

ဧည့်သည်ဦးညွန့်တင်က လက်ဖက်ကိုမြို့၊ ရေခွေးကြမ်းကို သောက်ရင်း ၎င်းတွေ့ကြုံနေရသည့် အခက်အခဲကို တင်ပြပြောဆို လေရာ ကျွန်ုပ်နှင့် ဂန္ဓာရီဆရာမြလည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ နားစိုက်နေမိကြလေတော့သတည်း။

ဦးညွန့်တင်ကို နေထိုင်သည်မှာ တောဇီဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ နန္ဒဝန်ဈေးအနီးရှိ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်ကလေးတစ်ခုမှာ ဖြစ်သည်။

ဦးညွန့်တင်က အိမ်ထောင်ဦးစီး။ အလုပ်အကိုင်က ဌာန ဆိုင်ရာတစ်ခုမှ ရုံးအုပ်ကြီး။ ဇနီးသည် ဖေါ်တင်နဲ့ နန္ဒဝန်ဈေးထဲမှ

ပလတ်စတစ် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းကလေးများကို တစ်ပိုင်တစ်နိုင်
ရောင်းချသည်။ သမီးကြီး ခင်ခင်ညွန့်က 'ဘွဲ့လွန်တက်ရင်း မိခင်၏
အရောင်းအဝယ်ကို ကူညီပေးသည်။ သမီးကြီးအောက် အငယ်
နှစ်ယောက်က အထက်တန်း၊ အလယ်တန်းတို့ တက်နေသည့်
ကျောင်းသားတွေ။ ပြီးတော့ အရွယ်လွန်ပြီဖြစ်သည့် ဒေါ်တင်နွဲ့၏
မိခင်ကြီးရှိသည်။

ဒေါ်မယ်မဟု ခေါ်သည်။ အသက်က ၈၀ ဝန်းကျင်။

ဦးညွန့်တင်က ဒေါ်မယ်မအား ယောက္ခမဆိုသော်လည်း
မိခင်ရင်းသဖွယ် ကျွေးမွေးပြုစုသည်။ အိမ်တစ်အိမ်၌ သက်ကြီးရွယ်
အိုတစ်ဦး ရှိခြင်းသည် အိမ်၏ကျက်သရေဟု နားလည်သဘော
ပေါက်ခံယူထားသည်။

ဒေါ်မယ်မတစ်ယောက် ဇရာပိုင်းရောက်လာ၍နှင့်။
တစ်နှစ်နှင့် တစ်နှစ် မတူတော့ဘဲ ကျန်းမာရေးက ရွှေ့တစ်နေ့
ငွေတစ်နေ့ ဖြစ်လာသည်။ ခဏခဏ မူးမော်သည်။ ရင်ကြပ်ပန်းနာ
ရောဂါအခံရှိသည်။ ရာသီဥတုအေးပြီဆိုလျှင် ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်
ဆိုးကာ ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက်ဖြင့် အသက်ကို မနည်းရှူနေရသည်။
သူမ အမောဖောက်ပြီဆိုရင် အိမ်သားတွေအားလုံး ရင်တမမ ဖြစ်
နေရ၏။ သည်လိုဖြင့် ရောဂါက နာတာရှည်လာသည်။ အင်္ဂလိပ်
ဆေး၊ တိုင်းရင်းဆေးတွေကလည်း တစ်ဒဂ်ခဏတာ သက်သာရုံ
သာ။ ရောဂါဖောက်လာပြီဆိုလျှင် လမ်းထဲတွင်ရှိနေသည့် ဒေါက်တာ
ဝင်းမောင်ကို ပင့်ရသည်။

“အင်း... အသက်က ဇရာရောက်လာပြီ မဟုတ်လား။

မှည့်ချိန်တန်တော့ မှည့်တယ်ဆိုတဲ့သဘောပါ။ သဘာဝတရားဆိုတာ ဆန့်ကျင်လို့ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒီတော့ အဘွား စားချင်တာရှိရင် ဟန့်တားမနေနဲ့တော့၊ ကျွေးသာကျွေးလိုက်၊ လတ်ရှိအခြေအနေက အဘွားစိတ်ချမ်းသာစွာနဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်ကို ကျော်ဖြတ်သွားနိုင်ဖို့ပဲ။”

ဒေါက်တာဝင်းမောင်၏ စုတားရာ ပညာသားပါလှသည်။ သေချာစွာ ကောက်ချက်ချပါက ဒေါ်မယ်မ၏ အခြေအနေသည် အချိန်ကာလအနည်းငယ်မှာပင် ကြွေကျတော့မည့်သဘော။

အိမ်သားအားလုံး စိတ်မကောင်းကြ။

မြေးတွေဆိုလျှင် သူတို့ချစ်သော ဘွားအေးကြီးအတွက် ပူဆွေးနေကြသည်။

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ သားတို့ သမီးတို့ရယ်၊ အဖေတို့ အမေတို့လည်း တတ်အားသရွေ့ ပြုစု၊ ကျွေးမွေး၊ ကုသပေးနေကြတာပဲ၊ ခုဟာက မီးစာကုန်၊ ဆီခမ်းနေတဲ့ အနေအထား၊ ဒီတော့ သားတို့ သမီးတို့အနေနဲ့ အဘွားကို တတ်နိုင်သလောက် ပြုစုကြ၊ အဘွား စိတ်ချမ်းသာအောင်ထား၊ ဟုတ်လား။”

သားသမီးတို့အား နားလည်သဘောပေါက်အောင် ဆုံးမသွန်သင်ပြောဆိုပြီး ဒေါ်မယ်မ၏ နောက်ဆုံးနေရက် အချိန်နာရီ မိနစ်စက္ကန့်တို့ကိုသာ စောင့်စားနေရတော့သည်။

တစ်နေ့...

အိမ်သားတွေ အိမ်မှာ စုံစုံလင်လင် ရှိနေတုန်း ဒေါ်မယ်မ ရောဂါဖောက်တော့သည်။

“လုပ်... လုပ်ပါဦး။ အဘွား အဘွား၊ ဟင်... ဒေါ်လီလည်း မရတော့ဘူး၊ ဒေါက်တာဝင်းမောင်ကို အမြန်သွားခေါ်ပေးပါ သွားခေါ်ပေးပါ”

အားလုံးပျာလာခတ်သွားကြသည်။

“အသက်လည်း မရှူတော့ဘူး၊ အမလေး အဘွား သေပါပြီ၊ အဘွားရေ အဘွားရေ”

အဘွားကိုချစ်သော မြေးတွေမှီ အော်ဟစ်မြည်တမ်းငိုကြွေးကြသည်။ ဒေါ်တင်နွဲ့မှာလည်း မိခင်၏ ခြေအစုံကို မျက်နှာအပ်ရင်း မျက်ရည်ဖြိုင့်ဖြိုင့်ကျလျက်။

နာရီဝက်လောက်အကြာ ဦးညွန့်တင်နှင့်အတူ ဒေါက်တာဝင်းမောင် ရောက်လာသည်။ ဆေးသေတ္တာအတွင်းမှ နားကြပ်ကို ထုတ်သည်။ ထိုစဉ်ဧက ဒေါ်မယ်မသည် တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်နေရာမှ လူးလွန်လာသည်။

“ဟင်...”

“ရေ... ရေ... ရေပေးပါ”

“ဟင်... အဘွား မသေဘူး၊ အဘွား မသေဘူး၊ ဟဲ့ ရေရေ သွားယူစမ်း”

ပစ်ပြေတင်ထားသော မိသားစုအဖို့ ဒေါ်မယ်မ မေ့မြောနေရာမှ သတိရလာသည့်အတွက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြရသည်။ ဒေါ်မယ်မကို အသာပွေ့ထူ၍ ငွန်းကလေးဖြင့် ရေတိုက်သကဲ့သို့ တိုက်သည်။

“နှလုံးခဏရပ်သွားတာပါ၊ ဂရုစိုက်ပေါ့ဗျာ၊ လူနာကို ဂရု

စိုက်ခြင်းဟာ အကောင်းဆုံး ကုသမှုပါပဲ”

ဒေါက်တာဝင်းမောင်က အားဆေးတစ်လုံး ထိုးပေးပြီး ပြန်သွားခဲ့သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်မယ်မ ပြန်လည်သတိရလာခြင်းသည် အဆိုးထဲမှ အကောင်းပဲ မဟုတ်ပါလား။

ထိုနေ့ည၏ ညလယ်လောက်။

“အင်း.. ဟင်း.. ဟင်း ဗိုက်ဆာတယ်၊ ဗိုက်ဆာတယ်”

ဒေါ်မယ်မ၏ တောင်းဆိုသံကြောင့် အိမ်သားတွေအားလုံး အံ့အားတသင့် ဖြစ်ရသည်နှင့်အမျှ ဝမ်းသာသွားရသည်။ ဒေါ်မယ်မ၏ ပကတိအသွင်အပြင်က အစာအာဟာရလက်ခံမှု မရှိသဖြင့် ပိန်လိုက်ကြုံနေလာသည်။ ခု အစာတောင်းပြီဆိုတော့ အာဟာရဖြည့်တင်းရင်းဖြင့် အခြေအနေ တိုးတက်ကောင်းမွန်လာမည် မဟုတ်ပါလား။

“ဟဲ့ ကွေကာအုတ်ဖျော်ပါဟဲ့၊ ကိတ်မုန့်လည်း လှီးလာခဲ့”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ အမေ၊ နောက်နေ့ဆို ဟောလစ်တို့၊ အိုဟတင်းတို့ တိုက်ရမယ်၊ ဒါမှ အဘွား အားရှိပြီး ကျန်းမာရေးကောင်းလာမှာ”

အားလုံးမှာ ဝမ်းသာအားရ ရွှင်တပြေပြေ။

“အဘွားရဲ့ ဝေယျာဝစ္စ မှန်သမျှကို သမီး လုပ်ပေးမယ် အမေ”

သမီးကြီး ခင်ခင်ညွန့်က ချစ်ရသော အဘွား၏တာဝန်ကို ယူမည့်အကြောင်း အားပါးတရ ပြောဆိုသည်။

“ကောင်းတာပေါ့ သမီးရယ်၊ ကုသိုလ်ဆိုတာ ယူတတ်ရင်

ရတာပဲ။ သာဓုပါ သမီးရယ်၊ သာဓုပါ”

သို့ဖြင့် ခင်ခင်ညွန့်သည် အဘွားဒေါ်မယ်မ၏ ဝေယျာဒိတ်
မှန်သမျှကို တာဝန်ယူခဲ့သည်။ ညအိပ်တော့လည်း ဘွားမယ်မနှင့်
အတူတူ။

ဘွားမယ်မသည် မနက်၊ နေ့ခင်း၊ နေ့လယ်တို့တွင် စကား
အပြောအဆို မရှိသလောက် မိန်းနဲတတ်သည်။ အစာလည်း ဟုတ္တီ
ပတ္တီမစား။ ညလယ်ရောက်မှသာ အစာကို တောင်းသည်။ တောင်း
သည့်အခါ၌ စကားသံသည် ခပ်တင်းတင်း ခပ်မာမာ။

“ဟဲ့... အသားဟင်းလေးဘာလေး ချက်ကျွေးစမ်းပါအေး၊
အသားဟင်းနဲ့ စားရမှ အားရှိမှာ”

“စိတ်ချ အဘွား၊ အဘွားစားချင်တဲ့ အသားဟင်းကို ကျွေး
မယ်၊ ဟုတ်ပလား”

“အဲဒါကြောင့် ငါ့မြေးကြီးကို အဘွားက သိပ်ချစ်ရတာ”
ချက်ကျွေးသော အသားဟင်းကို အားပါးတရစားသည်။
သည့်အတွက် အိမ်သားတွေအားလုံး စိတ်ချမ်းသာကြသည်။

“ကောင်းတာပေါ့ ဦးညွန့်တင်ရယ်၊ ရုပ်ကို အာဟာရ
စောင့်တာပဲဥစ္စာ၊ အားရှိတဲ့ အစားအစာတွေက ကျန်းမာရေးကို
အထောက်အကူ ပြုပါလိမ့်မယ်၊ စားတော့ အသား၊ အိပ်တော့
အားတဲ့”

ဒေါက်တာဝင်းမောင်ကလည်း ဝမ်းသာအားရဖြင့် ကောက်
ချက်ချသည်။ သည်တော့ မိသားစုအနေဖြင့် လူမမာကို ပို၍သာ၍
ဂရုစိုက်ကြသည်။ ဘွားမယ်မသည် မြေးသုံးယောက် ရှိသည့်အနက်

မြေးမကြီး ခင်ခင်ညွန့်ကို သည်းသည်းလှုပ်မျှချစ်သည်။ ညဘက် အိပ်ရာဝင်လျှင် သူမနှင့်အတူ ခင်ခင်ညွန့်ပါ အိပ်ပါမှ စိတ်ကျေနပ် ခုရှိသည်။ အိပ်တော့လည်း ခင်ခင်ညွန့်ကို ဖက်ပြီးအိပ်မှ အားအင် ပြည့်ဝသလိုရှိသည်။ စိတ်ကြည်နူးမှုရသည်။ အိပ်ရာထလျှင် ကြည် ကြည်လင်လင်ရှိသည်။

ခက်သည်က ဘွားမယ်မသည် နေ့ဘက်၌ အိပ်ရာထက် မှိုန်းကာ အပြောအဆို မရှိသလောက် ညအမှောင်ရောက်ပြီ ဆိုပါမှ သွင်ပြင်မူရာတွေ ပြောင်းလဲတတ်လာခြင်းပါတည်း။

“ဟဲ့... ဟိုနေ့ညက ခင်ခင်ညွန့် ငါနဲ့ ဘာလို့မအိပ်တာလဲ၊ သူ မရှိရင် ငါ အိပ်မပျော်ဘူးဟဲ့ မိတင်နဲ့ရဲ့”

“အိပ်မှာပါ အမေရယ်၊ ဟိုနေ့က ခေါင်းတွေမူးလို့ ဆေးခန်း သွားပြတာ သွေးပေါင်တွေ သိပ်ကျနေသတဲ့၊ အဲဒီနေ့က အကြော ဆေးတောင် သွင်းလိုက်ရသေးတယ်”

“အို... ဟုတ်လား၊ ကိုင်း ငါ ဆာလာပြီ၊ ငါ့ကို အသားဟင်း နဲ့ ခူးခပ်ကျွေးစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ အမေ”

ဒေါ်တင်နဲ့က မိခင်ဖြစ်သူ အာဟာရ ပြည့်ဝရန်အတွက် စေတနာဖြင့် ခူးခပ်ကျွေးခဲ့သည်။ စားလိုက်သည်မှာလည်း အငမ်း မရ။

ဦးညွန့်တင်အဖို့ ယောက္ခမမိခင်၏ အသွင်အပြင် အမူ အရာကိုကြည့်၍ တစ်စုံတစ်ခုကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေမိ သည်။

“အမေရယ်၊ အသီးအရွက်တွေလည်း စားပါလား။ သွေးသားတွေသန့်ပြီး အာရုံကြည်လင်တာပေါ့”

“တော်စမ်းပါ။ မောင်ညွန့်တင် ငါဟာ အသားဟင်းပဲ စားချင်တယ်။ အသားဟင်းပဲချက်ကျွေး။ ဘာလဲ မင်းက ယောက္ခမဆိုပြီး ငါ့ကို မသဏာတော့ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး အမေရယ်၊ အမေ ကျန်းမာရေးပိုပြီးကောင်းလာစေချင်လို့ အကြံပေးကြည့်တာပါ”

“ငါ့ကို ဆရာမလုပ်နဲ့ ဒီည ငါ့မြေးမကြီးနဲ့ ငါအိပ်ချင်တယ်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့... အမေ”

သက်ကြီးရွယ်အိုတစ်ယောက် စိတ်ဆင်းရဲမည့်အရေး မလိုလားသုမို့ ဦးညွန့်တင် ဘာမှ စောဒကမတက်တော့။

သို့ဖြင့် ရက်ကာလတွေ ရွှေ့လျော့လာခဲ့သည်။

ဘွားမယ်မ၏ အနေအထားကား အစားအသောက် ကောင်းသော်လည်း အာဟာရဖြစ်ပုံမရ။ အစိုးပေါ် အရေတင်သည့် မူလအနေအထားအတိုင်း။

ထိုမှထူးခြားလာသည်က သမီးကြီး ခင်ခင်ညွန့်၏ အနေအထား။ လူမမာနှင့် အတူအိပ်သော သမီးကြီးသည် ပျက်တွင်းထဲ ဟောက်ပက်ဖြစ်လာသည်။ နားထင်နားရစ်တွေ ကျလာသည်။ ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုး ခန္ဓာကိုယ်သည် ပိန်ကျလာသည်။ သွေးအားနည်းကာ ခဏခဏ ခေါင်းမူးလာသည်ဆိုပဲ။ သည့်အတွက် လူစားလဲပြီး အိပ်ပေးမည်ဆိုတော့ ဘွားမယ်မက မကျေနပ်ပြန်။

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

“နင်တို့နော်၊ ငါ့ကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ကြနဲ့၊ ကုသိုလ်ကနေ အကုသိုလ် မဖြစ်ချင်ကြနဲ့”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးညွန့်တင်အနေဖြင့် ရှေ့နောက်ဆက်စပ်ကာ စဉ်းစားဆင်ခြင်ရပြန်သည်။ လုပ်ငန်းခွင်၌ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေသင်္ဂဟတို့ကို ဖွင့်ဟတိုင်ပင်ကြည့်မိသည်။

“မဟုတ်မှလွဲရော ခင်ဗျားယောက္ခမကြီးဟာ ဖုတ်ဝင်နေသလား မသိဘူး”

“အေးဗျာ၊ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ၊ ကျွန်တော်လည်း ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိတော့ဘူး”

“အင်း... ဟုတ်သော်ရှိ မဟုတ်သော်ရှိ ခင်ဗျားယောက္ခမကြီးအိပ်တဲ့ ဖျာရဲ့အောက်မှာ ခုံဖိနပ်တို့၊ ဩဇာရွက်တို့ သူမသိအောင် ထိုးထည့်ပေးထားပါလား၊ ဖုတ်ဝင်ပြီဆိုရင်တော့ ဘယ်လိုမှ ကို မနေနိုင်ဘူး”

“ဟုတ်ရင်တော့ ကိစ္စမရှိဘူးပေါ့ဗျာ၊ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် အင်မတန် ငရဲကြီးမှာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ၊ စမ်းကြည့်ဖို့တော့ကောင်းတယ်”

မိတ်ဆွေအချို့က တိုက်တိုက်တွန်းတွန်း ပြောကြတော့ ဟုတ်သော်ရှိ မဟုတ်သော်ရှိ လုပ်ကြည့်သည်။

လုပ်သာကြည့်သည်။ ဘာမျှတော့ ထူးမလား။

လူမမာကမူ ခုံရင်းအတိုင်း။

မနက်မှာခွေသည်။ တစ်နေ့ခင်းလုံး မှိန်းသည်။ ညကျမှ လန်းသည်။ ခင်ခင်ညွန့်၏ ကျန်းမာရေးက ဆုတ်ယုတ်လာသည်။

သည်လိုပုံနှင့်တော့ ရေရှည်မလွယ်။

သည်ခဏ သူ့အာရုံထဲသို့ ဖျတ်ခနဲ ရုပ်ပုံတစ်လွှာက ဝင်လာသည်။ ထိုရုပ်ပုံလွှာကား ဂန္ဓာရီဆရာမြပင်တည်း။

“ကျွန်တော့်ရဲ့ အခက်အခဲကတော့ အဲဒါပါပဲ ဆရာမြရယ်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ သောကကို အကူအညီပေးပါဦး”

ဦးညွန့်တင်က အားကိုးတကြီးဖြင့် အကူအညီတောင်းခံနေရှာသည်။

“အင်း... အကောင်းဆုံး အကြံပြုရရင်ဖြင့် ခင်ဗျားဒိမ်မှာ ပရိတ်ရွတ်ရင် ကောင်းလိမ့်မယ် ကိုညွန့်တင်၊ ဘုန်းတော်ကြီးတွေကို မပင့်ခင် ကျွန်တော်နဲ့ အကျွမ်းတဝင်ရှိတဲ့ ဝတ်အသင်းသားတွေကို ခေါ်ပြီး ခင်ဗျားဒိမ်ကို လာရွတ်ပေးမယ်၊ ခင်ဗျား စီစဉ်စရာရှိတာတွေကို စီစဉ်ထားပေးပါ”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဆရာမြရယ်၊ ဆရာမြ ကောင်းသလိုသာ လုပ်ပါ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဒိမ်ကိုပြန်ပြီးတော့ စီစဉ်စရာတွေရှိတာ စီစဉ်ပါ၊ ကျုပ်တို့ မနက်ဖြန်ညနေ အနောက်လာခဲ့မယ်၊ ဟောဒီစာရေးဆရာလည်း ပါမယ်”

ဆရာမြ၏စကားကြောင့် ဦးညွန့်တင်လည်း စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားပုံရပြီး ကျွန်ုပ်နေထိုင်သော ကျေးလက်တောရွာကလေးမှ

၎င်းနေထိုင်ရာ တောင်ဥက္ကလာပသို့ ပြန်သွားပါလေတော့၏။

နဂိုကတည်းက စည်းဝါးကိုက်ထားခဲ့သည်မို့ ဂန္ဓာရီဆရာ
မြနှင့်တကွ ကျွန်ုပ်အပါအဝင် သုခကာရီ ဝတ်အသင်းမှ အသင်း
သားငါးယောက်တို့သည် ခရီးလွှားဟန်လွှာသဘောဖြင့် ဦးညွန့်တင်
တို့အိမ်သို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ကြလေသည်။

“ဪ ခင်ဗျားယောက်ျားမကြီးက ကျန်းမာရေး မကောင်း
ရှာဘဲကိုး၊ အတော်ပဲဗျာ၊ လူမမာအတွက် အန္တရာယ်ကင်း” ရောဂါ
ရှင်းရလေအောင် ကျွန်တော်တို့ ပရိတ်ရွတ်ပေးချင်တယ်၊ ဘယ်နှယ်
လဲ ကိုညွန့်တင်”

“ဟာ ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ အိမ်လည်း ကျက်သရေရှိတာ
ပေါ့”

သည်လိုမျိုး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အချိတ်အဆက်မိမိ စကား
ဆိုကြစဉ် အိပ်ရာထက်မှ လူမမာ၏ ညည်းတွားသံကို ကြားရသည်။

“ဟဲ့ မြေးမကြီး၊ ညည်းအဖေ ဘာတွေ တောရောက်
တောင်ရောက် လျှောက်လုပ်နေတာလဲ၊ ဆူဆူညည် အသံတွေနဲ့
ငါ အိပ်ရေးပျက်လိမ့်မယ်၊ အဲဒါ မဆူဖို့ သွားပြောစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘွား”

ခင်ခင်ညွန့် အပြင်ထွက်လာသည်။ နဂိုကတည်းက အနေ
အထားတို့ကို ပြောပြထားသည်မို့ သမီးကြီးသည် သဘောပေါက်

ကာ ထစ်နေရာ၌ ရှောင်နေလိုက်သည်။

မကြာခင်မှာပင် ဂန္ဓာရီဆရာမြတ်တို့ထံမှ ဘုရားရှိခိုးသံ ညီညာဖျဖျ ပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်။ သည့်နောက် ငါးပါးသီလခံလူကြ သည်။ ပြီးနောက် နတ်များကို ပင့်ဖိတ်ကာ မေတ္တာသုတ်ကို ရွတ် တော့သည်။ သည့်နောက် ရတနသုတ်။ ပြီးတော့ အာဇာနည်ယသုတ်။

သည်ခဏ ဘွားမယ်မသည် အိပ်ရာထက်မှ ငေါက်ခနဲ ထထိုင်ကာ နားနှစ်ဖက်ကိုပိတ်ရင်း အသံနက်ကြီးဖြင့် စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်ပါလေတော့၏။

“တော်ပါတော့၊ ရပ်ပါတော့၊ နားမခံသာတော့ဘူး၊ သွား ကြ... သွားကြ”

ဘွားမယ်မ ဘယ်သို့အော်ဟစ် အော်ဟစ် ဆရာမြတ်တို့အဖွဲ့ ကတော့ ရွတ်ဖတ်မြဲ ရွတ်ဖတ်လျက်။ ဦးညွန့်တင်တို့ မိသားစုမှာ တော့ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် တအံ့တဩ ဖြစ်နေကြသည်။

အာဇာနည်ယသုတ်တော် ဆုံးလေသော် (၂၄)ပုံစည်းကို ရွတ်သည်။ ပြီးလျှင် သမ္မုဒ္ဒေဂါယာတော်ကြီး။

ဂါယာတော်ကြီး မဆုံးခင်မှာပင် အခြေအနေတွေက တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်ကုန်သည်။

“အား... အမလေး ကြောက်ပါပြီ၊ မနေရဲတော့ပါဘူး၊ မကပ်ရဲတော့ပါဘူး၊ သွားပါတော့မယ်၊ သွားပါတော့မယ်”

ဘွားမယ်မအသံနှင့် မတူသော အသံနက်နက်ကြီးက စူးစူး ဝါးဝါး ပေါ်ထွက်လာပြီ။ ထိုင်နေသော ဘွားမယ်မ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး သည် အရုပ်ကြီးပြတ် ဘုန်းခနဲ လဲကျသွားလေတော့၏။ အိမ်သား

များ သွားရောက်ကြည့်ရှုကြလေသော် ဘွားမယ်မ၏ အသက်ဝိညာဉ်
မှာ လုံးဝကင်းမဲ့နေလေပြီ။

“အင်း... စိတ်မကောင်းစရာပဲပါဗျာ၊ နာနာဘာဝ ပူး
ကပ်ပြီး ဘွားမယ်မပုံစနဲ့ ဆက်ပြီးလိုက်လျောနေမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျား
သမီးရဲ့ အခြေအနေ ဆိုးရွားသွားနိုင်သလို အိမ်မှာလည်း မဖြစ်သင့်
တာတွေ ဖြစ်လာနိုင်တယ် ကိုညွန့်တင်”

“ခင်ဗျား ယောက္ခမကြီးဟာ မေ့မြောသွားကတည်းက
အသက်မရှိတော့ပါဘူး၊ ဒါကို နာနာဘာဝက စားချင်သောကီချင်
တာနဲ့ ပူးကပ်ဝင်တော့တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ဗျာ ကျုပ်တို့ဘုရားရှင်ရဲ့ ပရိတ်
တော်တွေ၊ ဂါထာတော်တွေ၊ ပဋ္ဌာန်းပစ္စည်းတွေက ကောင်းကောင်း
ကြီး နိုင်နင်းပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမြရယ်၊ ခုလို အကူအညီပေးကြတဲ့
ဆရာမြနဲ့တကွ လူကြီးမင်းအားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ထိုခဏမှာပင် ပတ်ဝန်းကျင်မှ ရောက်ရှိလာကြပြီး နာရေး
ကိစ္စအတွက် ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးနေကြတော့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း
ထိုည၌ အသုဘရှင်တို့အား နှစ်သိမ့်သည့်အနေဖြင့် အိပ်စက်လိုက်
ကြကာ နောက်တစ်ရက်ကျမှပင် ကိုယ့်နေရပ်သို့ ကိုယ်ပြန်ကြရလေ
တော့၏။

ကျွန်ုပ်အဖို့ မိတ်ဆွေကြီး ဂန္ဓာရီဆရာမြ၏ ကျေးဇူးကြောင့်
ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ရရှိလိုက်ကာ ယခုကဲ့သို့ စာတစ်ပုဒ် ရရှိ
လိုက်ပါတော့သတည်း။

နန္ဒာမိုးကြွယ်

ငါ့ဟာ ဖြန့်ပေး

“အရွှေ့ရေး... ကျွန်မခြေကျင်းဝတ်က နှင်းခွက်တော့ အတော်ကြီး ခုကွပေးနေပြီ မမရယ်၊ ကျွန်မလည်း ဟိုလူပြော ဟိုနည်း၊ ဒီလူပြော ဒီနည်းနဲ့ နည်းတော့ တော်တော်စုံနေပြီ။ သက် သာတာပဲရှိတယ်။ နှင်းခွက် အခြောက်မို့လို့ တော်သေးရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကောက်စိုက်ဆင်းရင် အစိုဖြစ်တာပါပဲ။ ရေထဲ တစ်နာရီလောက် ဆင်းလိုက်တာနဲ့ ပွတက်လာတော့တာပဲ”

ပြောလိုက်သူက အပျိုဟိုင်းကြီး မသန်းရင်။ အရွှေ့ ဆိုသူ က သူမ၏ ယောက်မ။ မသန်းရင်သည် ခွေးတစ်ကောင်နှင့် အိမ် တစ်လုံးတွင် တစ်ကိုယ်တည်းနေသည်။ သို့သော် သူမအဖို့ စိုးရိမ် စရာ မရှိ။ ဘေးဘယ်ညာက အစ်ကိုနှင့် အဒေါ်အိမ်။ ဖျက်နှာချင်း ဆိုင်က အစ်မတစ်ဝမ်းကွဲအိမ်ဆိုတော့ သူမအတွက် လုံခြုံသည်။

“ဟဲ့ သန်းရင်ရဲ့၊ နင် လုပ်ရဲ မလုပ်ရဲတော့ မသိဘူး။ နည်းကတော့ ငါ့မျက်မြင် အလွှားလိုက် ကွာကျပြီး အသားကောင်း ဖြစ်သွားတာပဲ။ နည်းကတော့ လူအဖို့ကို သွေးပြီး လိမ်းရတာပဲဟဲ့”

အရွှေစကားကြောင့် မသန်းရင် ကောတွန်သွားသည်။

“နော်ဝါစေတော့ အရွှေရယ်၊ ရေခဲပြီး ပွတက်လာတာ၊ ခုတက်တာစိုက်ခင်း(တက်ထရာဆိုက်ကလင်း)အမှုန့် သိပ်ပေးထားတာ၊ တော်တော်ချုပ်နေပါပြီ။ နောက်နှစ်ရက်ဆို ဘကြီးရွှေဖန်တို့ ဘင်းဒရဲစောင်းက လယ်စိုက်ရင်တော့ ဆင်းနိုင်မှာပါ။ မဆင်းလို့လည်း မဖြစ်တော့ဘူး။ တစ်ယောက်တည်းနေပြီး ကြပ်နေပြီ အရွှေရေ”

“ညည်းကလည်းအေး... အဖိုးက နင့်ကို ဘာလုပ်နိုင်မှာမို့လဲ၊ တယ်လေ ငါပြောလိုက်ရ မကောင်းဖြစ်တော့မယ်”

အရွှေသည် ပြောပြောဆိုဆို သူမတို့ အိမ်ဝိုင်းဖက်သို့ ကူးသွားတော့၏။

ဘကြီးရွှေဖန်၏ လယ်စိုက်ရမည့်နေ့၊ မသန်းရင်၏ ခြေထောက်မှ နှင်းခူကား အတော်ကြီး အခြေအနေကောင်းနေပြီ ဖြစ်၏။ စိုက်ရမည့် လယ်မြေမှာ ဘင်းဒရဲအင်းစပ်တွင်ဖြစ်ပြီး လယ်ကမြေတစ်ညီတည်း မဟုတ်။ နိမ့်လျှောလေးဖြစ်သောကြောင့် အမြင့်ပိုင်းက နေရာယူရန် မသန်းရင် စဉ်းစားမိ၏။ ဒါမှ ခြေထောက်

ရေစိုသက်သာမည်။

လယ်ထဲသို့ မသန်းရင် အစောကြီး ရောက်နေသည်။ သို့သော် သူမ ထစ်သလို ဖြစ်မလာ။ အင်းသမားများက လယ်မြေ ကိုညှိပြီး အင်းဘောင်သို့ ဖို့တင်ထားသဖြင့် စိုက်ရမည့် လယ် တစ်ကွက်လုံး ရေဖွေးနေသည်။ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်း ချည်းပဲဟု မသန်းရင် ဆုံးဖြတ်ကာ ကြိုတင်စီစဉ်လာသော အနာကို ဖုံးလောက်သည့် ပလတ်စတစ်ကိုခွဲပြီး အနာကိုအုပ်၍ အပေါ်မှ သင်အကြီးဖြင့် စီးသည်။ သို့သော် ထိုအကာအကွယ်ကား မသန်းရင် ကို ငါးမိနစ်ခန့်သာ အကာအကွယ်ပေးနိုင်သည်။ ဘယ်ခန့်ပျံ့မည် နည်း။ ရေက ခြေသလုံးရောက်ခါနီး အနေအထား မဟုတ်ပါလား။ နံနက်ပိုင်း ကောက်စိုက်ဖြုတ်တော့ အခြားသူများ ထမင်းစားချိန် တွင် မသန်းရင် ထမင်းမစားနိုင်သေး။ အင်းစောင်းက တူကျိုပင် အောက်ထိုင်ကာ အနာကို အုပ်ထားသော ပလတ်စတစ်ကို ခွာ သည်။ အနာကား ပွထ၍ နေပေပြီ။ အင်္ကျီအိတ်အတွင်းမှ ငွေစက္ကူ ထုပ်ကလေးကိုဖွင့်ပြီး အထဲမှာ ဝါတာတာအမှုန့်ကလေးများအား အနာပေါ် ဖြူးချသည်။ လက်နှင့် အသာအယာဖိပေးသည်။ ခေါင်း ပေါင်းထားသော ပုဆိုးစုတ်ကို လက်နှစ်သစ်စာလောက် ဖြုပြီး အနာ ကိုပတ်သည်။ ဤကိစ္စများပြီးမှ ထမင်းချိုင့်ဖွင့်ကာ ထမင်းစား၏။ သည်တစ်နေ့တော့ မဖြစ်မနေ နေကုန်အောင် လုပ်မှဖြစ်မည်။ နို့မို့ဆို ဘကြီးရွှေဖန်သမီး အပျိုကြီး၏ ပါးစပ်ကို ကြောက်ရသည်။ နောက်နေ့ ကိုယ်မဆင်းနိုင်တောင်မှ လူစားတော့ ရအောင်ရှာ ထည့်ပေးမှဖြစ်မည် အခြေအနေမျိုး။ ကောက်စိုက်ခကလည်း ကြို

တင်ယူထားမိသကဲ့သို့။

“သင်းကြည်ရေး...ဟေ့ သင်းကြည်”

မသန်းရင်တစ်ယောက် ဘေးအိမ်မှ ညီမဝမ်းကွဲဖြစ်သူ အား လှမ်းခေါ်၏။ သင်းကြည်ကား အဒေါ်အရင်း၏ သမီး အသက် ၁၈ နှစ်၊ ၁၉ နှစ် ဝန်းကျင်သာ ရှိသေးသည်။

“ဘာတုံး... မမသန်းရင်ရဲ့”

“ငါတော့ ဖျားပြန်တူတယ်၊ မျက်လုံးတွေလည်း ပူနေတယ်၊ ပေါင်ရင်းမှာလည်း အကြိတ်ခိုနေပြီ၊ အဲဒါ နင် မအေးကြိုင်တို့ဆိုင် ကို သွားပေးပါဦး။ ကိုသာဒင်(ကိုဝါနင်)နှစ်လုံး၊ အနာချက်ခြင်း (အနယ်လ်ဂျက်ဆင်)နှစ်လုံး ဝယ်ပေးစမ်းဟယ်။ ပြီးရင် နင့်ကို ငါ ပြောစရာရှိသေးတယ်။ မအေးကြိုင်ဆိုင်ကို မြန်မြန်သွား မြန်မြန် လာ”

သိပ်မကြာလှ။ ငါးမိနစ်အတွင်း သင်းကြည်တစ်ယောက် မသန်းရင်ရှေ့ ပြန်ရောက်လာပြီး ဝယ်လာသောဆေးများကို ပေးသည်။

“ထိုင်ဦးဟာ၊ နင် ခုရက်ပိုင်း အားနေတာ ငါ သိတယ်၊ အဲဒါ နက်ဖြန် ငါ့အစား ဘကြီးရွှေဖန်တို့လယ်မှာ ကောက်သွားစိုက် လိုက်ပါ။ ငါက နောက်နှစ်ရက် သုံးရက်လောက်ကြာမှ ဆင်းနိုင်မှာ အေ့”

သင်းကြည် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ အင်တင်တင် လုပ်နေ

သည်။

“အေးလေ... နင့်အိမ်မှာ နှင့် မရှိလို့ မဖြစ်ရင်လည်း ငါ သူရင်းဖိုင် ကျင်စောဆီကို လူလွတ်ပြီး လူစားထိုးဖို့ ပြောခိုင်း လိုက်မယ်”

သူရင်းဖိုင် ကျင်စောကား ဘကြီးရွှေဖန်တို့ သားအဖ၏ လူယုံ။

ကျင်စော ဟူသော အသံကြားလိုက်ရသည်နှင့် သင်းကြည် မှာ တီကို ဆားနှင့်တို့သလို တွန့်ခဲနဲ့ ဖြစ်သွားသည်။

“အို... မမသန်းရင်ကလည်း ဘယ်သူက မဆင်းဘူးပြော လို့လဲ၊ ဆင်းပါမယ်တော်၊ ဆင်းပါမယ်”

သင်းကြည် ပြောပြောဆိုဆို သူမဆို့ခိုင်းဖက် ကူးသွား သည်။ သို့သော် နောက်က မသန်းရင်၏ အသံက အမှီလိုက်လာ သည်။

“ဟင်း ဟင်း... ဟင်း ဟင်း... ကောင်းမနော်၊ ကောင်း”

မသန်းရင် ဆေးသောက်သည်။ အနာကို ခံဆေးထည့် သည်။ ပြီးမှ စောင်လေးခြံကာ ကွေးကွေးလေး အိပ်လိုက်လေတော့၏။

ဒီခြေထောက်ကအနာနှင့် လုပ်ရသည့်အလုပ်က တကယ့် ကို ဆန့်ကျင်ဘက်။ အနာမပျောက်မချင်း အလုပ်မလုပ်လျှင် ဆန် ပြုတ်ပင် နပ်မှန်မည် မဟုတ်ကြောင်း မသန်းရင် သိနေ၏။ အလုပ် လုပ်နေသရွေ့လည်း အနာက ပျောက်မည်မဟုတ်။ သို့သော် ကောက်စိုက်ဆင်းရဲနံ့သာ ဆန္ဒပြင်းပြနေသည်။ လက်လှုပ်မှ ပါးစပ်

လှုပ်ရမည့် အနေအထားမျိုး မဟုတ်ပါလား။ နားထဲတွင် အရွေ့ပြောသောစကားကို ပြန်လည်ကြားယောင်မိသည်။

“အဇ္ဈိက နင့်ကို ဘာလုပ်နိုင်မှာမို့လို့လဲ။”

အရွေ့စကားကလည်း တကယ်တမ်းတွေးကြည့်တော့ ဟုတ်တုတ်တုတ်။ လူဗိုးကို ရှာဖွေကျတော့လည်း မလွယ်လှ။ ယခု အချိန်အခါက ယခင်လို လူသေအလောင်းကို မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ခြင်း မရှိကြတော့။ ကျွဲမတင် သင်္ချိုင်းတွင် တစ်ခါတည်း မီးတင်ပြာကျအောင် ရှို့သည့်စနစ် ကျင့်သုံးနေပြီ ဖြစ်၏။ မဖြစ်မနေ အလိုရှိလျှင်တော့ ရွာတွင် အသုဘရှိတိုင်း သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းဓါတ်ကို ဒိုင်ခံပြုလုပ်ပေးသည့် ကိုထွေးကို၊ ကိုလက်သီးကို အုပ်စုကို အရက်တစ်လုံးလောက် ပေးလိုက်ရုံနှင့်ရသည်။ သို့သော် ကိုယ့်မိတ်ဆွေ ဆွေမျိုးသားချင်း များ၏ အဇ္ဈိကတော့ စိတ်သိကြီးနှင့် အသုံးမပြုလို့။

ရွာထဲရှိ လူကြီးသူမများထဲတွင် လိုက်လံစုံစမ်းသော်လည်း မည်သူထဲတွင်မှ မရှိ။ ယုတ်စွာအဆုံး ကျေးရွာ၏ သမားတော်ကြီး ဆရာပုထံတွင်ပင် မရှိ။

နောက်ဆုံးတော့ မအေးကြိုင်ဆိုင်မှ အင်္ဂလိပ်ဆေးကိုသာ အားကိုးရပေတော့မည်။ ရေသာ မထိနှင့်။ ဒီနေ့သိပ် နက်ဖြန်ခြောက် ဆိုရလောက်အောင် ကောင်း၏။

နှင်းခူများကား ခြောက်ကာ ကျက်သလောက်ပင် ရှိချေပြီ။

နက်ဖြန် ကောက်စိုက်ပြန်ဆင်းမည်ဟု စိတ်ကူး၏။ နှင်းခူများ ရေ
မထိအောင် မည်ကဲ့သို့ ကာကွယ်မည်နည်း။ မသန်းရင်တစ်ယောက်
သူ၏ ဦးနှောက်သေးသေးလေးဖြင့် ထောင့်စေ့အောင် စဉ်းစားသည်။
လိုလျှင်ကြံဆ နည်းလမ်းရတဲ့ ဆိုရိုးစကားအတိုင်း စဉ်းစားရင်းပင်
မျက်စိအတွင်း ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာသည်က အိမ်ရှေ့အိမ်မှ မောင်ဝမ်းကွဲ
ငပျော့လေး၏ ကောက်ရိတ်နေသည့်ဟန်ပန်။ ရွာတွင် ကောက်ရိတ်
ဆင်းချိန်၌ မည်သူမှ ဖိနပ်မစီးကြသော်လည်း ငပျော့လေးကမူ
မြွေအန္တရာယ် ကာကွယ်ရန်အတွက် လည်ရှည်ဘွတ်ဖိနပ်စီး၍
ကောက်ရိတ်သည်။ ဗိုက်ကလေးအား ဦးတွတ်ပီ၏ ဖိနပ်ပေးစီးထား
သည့် ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေ၍ ရွာကအပျိုများ ဝိုင်းသရော်ကြ၊ နောက်ကြ
သည်ကို အမှတ်ရသည်။

“အေး... ငပျော့လေး၊ ငပျော့လေးရေ...”

မသန်းရင် မိမိ၏နေအိမ်မှနေ၍ အိမ်ရှေ့အိမ်သို့ လှမ်း
ဟစ်သည်။ ကိုတရုတ်ကလေးဆိုင်မှ တစ်ပိုင်းသောက်ကာ ထမင်း
စားအပြီး နှပ်နေစဉ် မသန်းရင်၏ လှမ်းခေါ်သံကြောင့် ဆက်ရက်
မင်းစည်းစိမ် ပျက်သွားသဖြင့် ငပျော့လေး ကျွဲမြီးတိုသွားသည်။

“တာတုံးဗျ မသန်းရင်ရ”

ငပျော့လေးက ဒီဘက်မှ ပြန်ဟစ်သည်။

“နင့်လည်ရှည်ဖိနပ် ရှိသေးလား၊ ငါ ခဏလိုချင်လို့”

မသန်းရင်သည် အိမ်ရှေ့အိမ်သို့ ကူးလာရင်း ပြောသည်။

“ရှိတယ်ဗျာ၊ ခြေရင်းက ပုပ်ထဲမှာ ယူသွား၊ ဒီမှာ ဖီး
အောက်သွားပြီ”

ငယောလေး တကယ်ကို စိတ်တိုသွားပုံရသည်။ မသန်းရင်
ခြေရင်းက ပုပ်ထဲ ဖြဲရဲရှာတော့ လည်ရှည်ဖိနပ်ကို အောက်ဘက်
တွင် သွားတွေ့သည်။ ဖိနပ်ကိုယူကာ မိမိအိမ်ဘက်သို့ ပြန်တူးသည်။
အိမ်ရှေ့တွင်ထိုင်ကာ ဖိနပ်ကို စွပ်ကြည့်တော့ ကွက်တီး၊ လမ်း
လျှောက်ကြည့်သည်။ အစပိုင်းတော့ ဌာန်ကရိုက်မကျ၊ ငါးဖိနပ်
သာသာ အိမ်ပိုင်းအတွင်း လျှောက်ကြည့်တော့ အဆင်ပြေလာ
သည်။ သည်ဖိနပ်နှင့်ဆိုလျှင် ခြေထောက် ရေမစိုဖို့ ပူစရာမရှိတော့။

တကယ်တော့ စိတ်ထင်တိုင်း မှန်းဆရမ်းသန်းလုပ်ကြည့်
ခြင်းပင်။ လက်တွေ့တွင်မူ ဗွတ်ရုန်းရသည့်ကိစ္စက တော်တော်ကြီး
အားစိုက်ရသည်။ ခြေဗလာဖြင့် စိုက်သွားသူများထက် များစွာနောက်
ကျပြီးမှ မိမိတာဝန်ယူရသည့် စိုက်ကွက် စိုက်၍ပြီးသည်။ ထိုအချိန်
က ကောက်တန်းစိုက်သည့် အလေ့အထ မရှိသေး။ ဒီနေ့အဖို့ မိမိ
တာဝန်ယူရသည့်အကွက်ကို ပြီးအောင် စိုက်ရသည့်စနစ်ဖြစ်သည်။
အခြားကောက်စိုက်မယျား အိမ်ပြန်ရေမိုးချိုး၊ ထမင်းချက်ပြီးသည့်
အချိန်လောက်မှ မသန်းရင် ရွာထဲရောက်သည်။ လက်တစ်ဖက်က
ထမင်းချိုင့်။ လက်တစ်ဖက်က လည်ရှည်ဖိနပ်ကို ကိုင်ကာ ရွာထဲ
ဝင်လာသော သူမအား ဝိုင်းကြည့်ပြီး ပြုံးစိစိ လုပ်ကြသည်။ မအေး
ကြိုင်၏ ကုန်စုံဆိုင်ဝင်ကာ ကိုဒါနင်နှစ်လုံးဝယ်ပြီး ဆိုင်မှာတင်
ရေတောင်းသောက်ခဲ့ရသည်။ အိမ်ရောက်တော့ ခြေပစ်လှက်ပစ်။

ပုဆိုးဝိုင်းနှင့် စည်းထားသော အနာကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ ဖိနပ်အပူ
ငွေ့ကြောင့် ဖြစ်မည်။ သံဝန်ရည်နည်းနည်း ထွက်နေသည်ကို တွေ့
ရ၏။ ဒီလောက်ကတော့ ကိစ္စမရှိ။ နေ့တွက် မပျက်ရေသော အဓိက
ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင်လည်း ယမန်နေ့က အတိုင်း ယမန်နေ့
က ဒီရိုင်းပင်။ အခြားကောက်စိုက်မများ တက်သွားကြပြီဖြစ်၍
ကွင်းထဲတွင် မသန်းရင်တစ်ယောက်တည်း။ အားတင်းကာ ခပ်
သုတ်သုတ် စိုက်လိုက်သည်။ လက်ကသာ သွားသည်။ ခြေထောက်
ကို မနည်းရုန်းနေရသည်။ လယ်မြေကို တဖတ်ဖတ် စိုက်နေသော
လက်ထိပ်က မာကျောကျောအရာတစ်ခုကို သွားထောက်မိသည်။
ရေဖုံးနေသော လယ်မြေကို အသာစမ်း၍ မာကျောကျော အရာ
အား ဆွဲဖော်လိုက်သည်။ တစ်ထွာကျော်ကျော် အရှည်ရှိပြီး လုံးပတ်
နှစ်လက်မခန့်ရှိသော အစိုးတစ်ချောင်း သူမလက်အတွင်း ပါလာ
၏။ အစိုးမှန်းတော့ သိသည်။ သို့သော် ဘာစိုးမှန်း မသိ။ သူမ
စိုက်ရသည့်အတွက်က ဘင်းဒရ်နှင့် ကျုံ့မတင်အစပ်။ ကျုံ့မတင်
ဆိုသည်က ရွာ၏ သုဿန်။ ဟိုတုန်းက မြေမြှုပ်သည့်အလေ့ဖြစ်
သည်။ ထို့ပြင် ရွာကလူများ ဝက်ပေါ်၊ နွားပေါ်သော နေရာလည်း
ဖြစ်သည်။ သို့မို့ကြောင့် တွေ့ရသော အစိုးကို မသန်းရင် မခွဲခြား
တတ်။ သူမ ရှာနေသည်က လူအစိုး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယူသွားရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ရွာရောက်မှ ဘကြီး ဦးသူတော်တို့ ဆရာပု
တို့ကို ပြကြည့်ပြီး မဟုတ်တော့လည်း လွင့်ပစ်လိုက်ရုံပေါ့။ ရွာထဲ
ရောက်တော့ ဆရာပုထံ သွားသည်။ ဆရာပုက အိမ်မှာ မရှိ။

တံခွန်တိုင်က လာပင်သွားသည်ဟု သိရသည်။ ဘကြီး ဦးသူတော်က
လည်း လွန်သို့ သွားသည်ဆိုတော့ ကောက်လာသော အရိုးကို
အိမ်အမိုးတံခက်ခြိတ် သတ်ကယ်နှင့်ဝါး နှိုးတွဲချည်သည့်နေရာတွင်
ထိုးထားလိုက်သည်။

ခြေထောက်ကို ရေမထိစေဘဲ ရေချိုးသည်။ ရေချိုးပြီး
တော့ မှောင်စပင်ဖျိုးချေပြီ။ ထမင်းစားပြီး ဘုရားရှိခိုးသည်။ အိပ်ရာ
ခင်းသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ အော်ဂင်နာရီတီးသံ ရှစ်ချက်ထွက်
လာသည်။ ကျေးလက်၏ သဘာဝအတိုင်း လူ့ခြေတိတ်ပြီဖြစ်၏။
အိပ်ရာပေါ် ကျောခင်းလိုက်သည်။ သူမ၏နှုတ်မှ တကျွတ်ကျွတ်
ညည်းသံ ထွက်လာသည်။ တစ်နေကုန် ခါးချိုး အလုပ်လုပ်ခဲ့ရ၍
နောက်ကြောများက တဖျင်းဖျင်းတက်သည်။ လည်ရှည်ဖိနပ်နှင့်
ပွက်ရုန်းထားရသည့်အတွက် ဖေါင်ကြော၊ ခြေသလုံးကြောများက
တောင့်တင်းနေသည်။

“ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ်... ဝေါင်း ဝေါင်း...”

မသန်းရင်၏ သက်ရှိအဖော်မွန်ဖြစ်သော ငနီ၏ စူးစူးဝါးဝါး
ထိုးဟောင်သံက ဖိနပ်ရှေ့မှ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဟောင်သံက
အဆက်မပြတ်။ တစ်စုံတစ်ရာကို တွေ့ရသဖြင့် သည်းသည်း
မည်းမည်း ဟောင်နေပုံပေါ်သည်။

မသန်းရင် အိပ်ရာမှထကာ ခြံဝကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့်

ထိုးကြည့်ကာ ငနီကို ဟန်လိုက်သဖြင့် ငနီ ငြိမ်သွားသည်။ လက်နှိပ်
ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်သော်လည်း ဘာမှမတွေ့။ ကိုဒါနင်နှစ်ပြား
အား ရေခွေးကြမ်းနှင့် သောက်ချပြီး အိပ်ရာပေါ် ပြန်လှဲသည်။
တစ်နေ့ကုန် ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် မသန်းရင်တစ်ယောက် ဆေး
သောက်ပြီး မကြာမီပင် မျက်တောင်စင်းလာသည်။

ရွာထိပ်ရှိ ကင်းတံမှစ၍ ထွက်ပေါ်လာသော ခွေးအူသံ
ကား တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည့် အကာလညအခါဝယ်
သည်းထိတ်ရင်ဖို ချောက်ချားဖွယ်ရာပင်။ တစ်ကောင်အူသည်နှင့်
နောက်ကောင်ကပါ ဆက်အူတတ်သော ခွေးတို့၏ သဘာဝအတိုင်း
ခွေးအူသံရှည်ကြီးကား အဆက်မပြတ် ရွာထဲသို့ ဝင်လာသည်။
ငနီကား အခြားခွေးများကဲ့သို့ မအူဘဲ ခြံဝသို့သာ သည်းကြီးမည်း
ကြီး ထိုးဟောင်နေသည်။ သို့သော် ကြာကြာမဟောင်။ တအိအိသာ
အသံထွက်ပေါ်နေသည်။ မသန်းရင်ကား ပြင်ပကမ္ဘာနှင့် လုံးဝ
အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားချေပြီ။ သူမ၏ ဟောက်သံကား ပုံမှန်
ထွက်ပေါ်လျက်။

မျက်လုံးပြူးပြူး၊ နဖူးပြောင်ပြောင်၊ မေးရိုးကားကား၊
အသားမည်းမည်း လူဝကြီးတစ်ဦး အိမ်ဝိုင်းထဲ ဝင်လာသည်။ သူ၏
တစ်ကိုယ်လုံးသည် အမွှေးအမှင်များနှင့် မည်းသည်းနေသည်။ လူဝ
မည်းကြီးသည် လွန်စွာဒေါသထွက်နေပုံရ၏။ ငနီက ထိုလူဝမည်း
ကြီးအား စူးစူးဝါးဝါး ထိုးဟောင်နေသည်။ ငနီဟောင်သံက ထိုလူ

ကြီး၏ ဒေါသကို ဆွပေးနေသယောင်ယောင်။ လူဝမည်းကြီးသည် ငနီအား ဒေါသတကြီး လှမ်းကန်လိုက်၏။ ငနီက ခုန်ရှောင်ကာ အိမ်အောက်ဝင်ပြေးပြီး ဖင်သီနေချေ၏။ လူဝမည်းကြီး၏ လှုပ်ရှားမှုတွင် အယ်ဘက်လက်ကမူ တွဲလောင်းကျနေသည်။

လူဝမည်းကြီးသည် အိမ်ထဲသို့ မဝင်။ အိမ်ဝှက်နေ၍ မသန်းရင်အား လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး၍ ဒေါသတကြီး ဟစ်အော်ပြောသည်။

“ဟဲ့ကောင်မ... နင်ယူသွားတဲ့ ငါ့အရိုးတစ်ချောင်း ခုချက်ချင်းပြန်ပေးစမ်း။ ငါ့လက်တစ်ဖက် လှုပ်လို့မရတော့ဘူး။ မပေးရင် ခုည နင့်ကို ငါသတ်မယ်၊ သတ်မယ်။ ငါ့ဟာ ပြန်ပေး၊ ခုချက်ချင်း ငါ့ဟာ ပြန်ပေး။”

လူမည်းကြီးသည် ပြောရင်းနှင့်ပင် ပိုမိုဒေါသထွက်လာပုံရသည်။ ညာလက်နှင့် အိမ်တိုင်ကိုကိုင်၍ လှုပ်သည်။ သုံးပင်နှစ်ခန်းဝါးအိမ်လေးမှာ သိမ့်သိမ့်ခါနေသည်။

မသန်းရင်သည် အိပ်မက်ကမ္ဘာမှ ဖျတ်ခနဲ လန်နိုး၏။ သူမ၏ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများဖြင့် ရွှဲလျက်။ သူမ ငုတ်တုတ်ထထိုင်သည်။ သူမ၏ ဝါးအိမ်လေးမှာ ဖြင်ပကမ္ဘာတွင်လည်း တသိမ့်သိမ့် လှုပ်နေဆဲ။

“ဖြန်း... ဖြန်း... ဖြန်း...”

ထိုစဉ် အိမ်ထဲကို လက်ဝါးဖြင့်ရိုက်သံ သုံးချက်ထွက်ပေါ်လာသည်။ မသန်းရင်တစ်ယောက် ငယ်သံပါအောင် အော်တော့၏။

“အစ်ကိုချစ်ရေ၊ အရွှေ့ရေ... ပျော့လေးရေ၊ လာကြပါဦး။”

ကိုချစ်က မိန်းကိုင်၍လည်းကောင်း၊ ငပျော့လေးက ငှက်ကြီးတောင်စား ကိုင်၍လည်းကောင်း ရောက်လာသည်။ အခြားဆွေမျိုးများလည်း တုတ်၊ စား ဆွဲကာ ရောက်လာသည်။ မသန်းရင်မှာမူ စောင်ခေါင်းမြီးမြဲ၍ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

“ဟဲ့ သန်းရင် . . . သန်းရင် . . . ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အရွှေက မေးသည်။

“လူမည်းမည်းဝဝကြီး၊ လူမည်းမည်းဝဝကြီး”

မသန်းရင် မျက်စိမှိတ်ပြီး ပြောနေသည်။ အရွှေက ဘုရားစင်မှ သောက်တော်ရေတစ်ခွက်အား စွန့်ပြီး တိုက်လိုက်တော့မှ မသန်းရင် ငြိမ်သွားသည်။ ဇလွန်မှ ပြန်ရောက်လာသော ဘကြီး ဦးညုတော်က သူ၏ သိမ်ဝင်စိပ်ပုတီးကို မသန်းရင်၏ ခေါင်းမှ စွပ်ပေးလိုက်သည်။ မသန်းရင်ထံမှ စကားသံထွက်လာကာ ဖြစ်ကြောင်းရယ်ကုန်စင် သိရတော့၏။

ကိုချစ်က မေးသည်။

“အဲဒီအရိုး ဘယ်မှာလဲ သန်းရင်”

“တံစက်မြိတ်က သက်ကယ်နဲ့ ဝါးတန်းကြားထဲမှာ”

“ငပျော့လေးက ဖျတ်ခနဲထကာ လက်နိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးရှာပြီး ယူလာသည်။ ဘကြီး ဦးညုတော်က အသေအချာကြည့်ပြီး . . .

“ဒါ လူလက်ဖျံရိုးတစ်ချောင်းပဲ၊ မနက်ကျရင် နင် ယူလာတဲ့နေရာ ပြန်ထားလိုက်ပေါ့”

“ဟာ . . . ဘကြီး၊ ခုချက်ချင်း ပြန်ပေးလို့ တောင်းနေတာ

မပေးရင် သတ်မယ်တဲ့”

မသန်းရင်က တုန်တုန်ရီရီနှင့် ပြောသည်။

“ငါတို့အားလုံး နင့်ကို စောင့်အိပ်မှာ ဘာကြောက်စရာ ရှိလို့တဲ့”

အစ်ကိုဖြစ်သူ ကိုချစ်က ခပ်ငေါက်ငေါက် ပြောသည်။

“အိပ်တာက အိပ်တာပဲ၊ ကြောက်တာက ကြောက်တာပဲ၊ ချက်ချင်းသွားထားရအောင်ပါ”

ငပျော့လေးက ကြားက ဝင်ပြောသည်။

“ပြောနေ ကြာတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ လူအုပ်တောင့်တာပဲ၊ ခုသွားမယ်၊ မမသန်းရင် ခင်ဗျားနေရာပြ၊ ကျုပ် သွားထားမယ်”

ရဲကင်းစခန်းမှ သံချောင်းခေါက်သံ နှစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဘင်းဒရဲအင်းစောင်းလယ်ကွက်ထဲတွင်မူ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်ကဝင်းဝင်း၊ မီးအုပ်မီးရောင်က မလင်းတလင်းနှင့် လူအုပ်တစ်အုပ်။

ယမကာ အရှိန်မပြေသေးသော ငပျော့လေးက မေးသည်။

“ဘယ်နေရာလဲ မမသန်းရင်”

မသန်းရင်က မဖြေဘဲ ရှေ့ဆက်သွားသည်။ ကန်သင်းရိုးဘေးအရောက်တွင် လယ်ကွက်အတွင်း တစ်နေရာဆီကို လက်ညှိုးထိုးကာ...

“ဒီနေရာပဲ”

ငပျော့လေးက လက်တွင်းမှ အရိုးကို မသန်းရင် ညွှန်ပြ
သော နေရာရှိ လယ်မြေအတွင်းသို့ ထိုးသွင်းမြှုပ်နှံလိုက်သည်။
သူ့ကိုအားလုံး လယ်ကွက်အတွင်းမှ တာရိုးပေါ်အရောက်တွင်
ဘကြီးဦးသူတော်ထံမှ အသံထွက်လာသည်။

“ဪ... ချက်ကြီး... ချက်ကြီး... ခုထက်ထိ မကွတ်
ဆေးပါလား။”

ကိုချစ်က မေးသည်။

“ဘယ်က ချက်ကြီးလဲ ဘကြီးဦးသူတော်ရ”

“အေး မင်းတို့ ငယ်ငယ်ပဲ ရှိဦးမယ်၊ တို့နယ်တစ်ခွင်မှာ
အရမ်းနာမည်ကြီးတဲ့ ဓားပြကြီးပေါ့။ သူ့ကို ရွာသူရွာသားတွေရေ
မှာတင် ကွပ်မျက်ခဲ့တာ။ ဒီနေရာပဲ။ ဒီနေရာ ကွပ်မျက်၊ ဒီနေရာမှာ
ပဲ မြှုပ်ခဲ့တာပေါ့။ ခုန သန်းရင်ပြောတဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်က သူနဲ့
တစ်ထေရာတည်းကွ”

အပျိုကြီး မသန်းရင်ထံမှ အသံထွက်လာပြန်သည်။

“အရွှေရယ်... အရွှေ ပြောတော့ အရိုးက နင့်ကို ဘာ
လုပ်နိုင်မှာလဲလို့ ငါ မပြောလိုက်ချင်ဘူးဆို၊ ခုတော့ လုပ်များလုပ်
သွားရင် ကျွန်မ...”

မသန်းရင်၏ စကားမဆုံးခင် အရွှေ၏ မျက်စောင်း
တစ်ချက်ကို မှန်ပြပြမီးရောင်အောက်တွင် တွေ့လိုက်ရသည်။

ပျဉ်းမပင်နဲ့ ချွတ်ကြီးနှစ်လုံး

ခေါင်းက မိုးလင်းကတည်းက ကိုက်နေရဲ့။ ကိုက်တာမှ ဦးခွံကြီးတစ်ခုလုံးကို ဘေးနှစ်ဖက်ကနေ သံညှပ်နဲ့ အတင်းဖိထား သလို ခံစားနေရတာ။ ဇော်ဦး သိတာပေါ့။ ဒီခေါင်းတစ်ခုလုံး ပေါက်ကွဲမတတ် ကိုက်ခဲ့နေတဲ့ဝေဒနာကို ဘယ်လိုကုသရမလဲဆို တာ။ ခက်တာက ဟိုကောင်မ မိလုံက အိမ်မှာမရှိဘူး။ အငယ်ကောင် ကုလားကို ခါးထစ်ခွင်ချီပြီး ဘယ်ရွာရိုးကိုးပေါက် အလေလိုက်သွား သလဲ မသိဘူး။

ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ဘုရားကုန်းထဲ ရောက်ချင်ရောက်

နေမှာ။ ဘုရားကုန်းထဲကိုတော့ ဇော်ဦး လိုက်သွားလို့မဖြစ်ဘူး။
ဘာလို့လဲဆိုတော့ အဘနဲ့တွေ့ရင် ဇော်ဦး ဖာနည်းဆုံးတော့ အဆူ
အကြိမ်းခံရမှာ သေချာတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ခေါင်းတစ်ခုလုံး
မခံမရပ်နိုင်အောင် အံ့ခဲ ကိုက်ခဲနေတာတောင် မျက်နှာရှုံ့မဲ့ပြီး
တော့ ဒီတုပေါက်ဝမှာ ငုတ်တုတ်ကြီး လင်းတပိုင် ပိုင်နေရတာပေါ့။
ခေါင်းရင်းတဲက မောင်ဖြူမိန်းမဖြစ်တဲ့ သူ့အမေရင်း မကြီးချိုရဲ့
အသံဗလံကိုလည်း မကြားရဘူး။ မနက်ကတော့ မောင်ဖြူက သူ့ကို
လှမ်းမေးသေးတယ်။ မင်း အလုပ်မဆင်းဘူးလားတဲ့။

သူ့တဲနောက်ဘက် အိပ်ခန်းထဲကနေ ကြားနေရပေမယ့်
ဟိုကောင်မ မိလဲ့က...

“ဆင်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုဖြူရေ ညတုန်းက မောင်ပိန်
တို့ လှဌေးတို့နဲ့ ဘယ်လောက်တောင် ခွေးသောက်၊ နွားသောက်
သောက်ခဲ့လဲတော့ မသိဘူး။ ပြန်လာတော့ လဲကွဲပြီး ရွှံ့အလူးလူး”

မကျေမနပ်နဲ့ ဆောင့်ကြို၊ အောင့်ကြီး ပြန်အော်ဖြေလိုက်
တဲ့ မိလဲ့အသံကို ကြားရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုက်ခဲနေတဲ့ခေါင်းနဲ့ ခြင်
ထောင်စုတ်ကို လုံးထွေးရင်း ဇော်ဦး မကြားဟန်ပြုနေတယ်။ ဒီ
ကောင်ကလည်း ဒီနေ့အလုပ် အရေးကြီးပါတယ်လို့ သေချာ
ပြောထားရက် နဲ့ လုပ်လိုက်ရင် တစ်လွဲချည်းပဲဆိုတဲ့ မောင်ဖြူရဲ့
တဗျစ်တောက် တောက် စကားသံ တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားရဲ့။
မောင်ဖြူ ဘုရားကုန်း ထဲသွားပြီဆိုတာ ဇော်ဦး သိလိုက်တယ်။
ဒီနေ့ ဘုရားကုန်းထဲမှာ သံဝေဇနိယလေးဌာန အပေါ်စလပ်ဖြင့်
လောင်းထားတဲ့ တီတိုင် တွေ၊ ခေါက်တွေ့ဖြုတ်မှာ သူသိတယ်။

ကွင်းထဲက လက်သမားဆရာ ကိုကျော်ဆန်းလည်း လာလိမ့်မယ်။
မနေ့ညနေက အဘက လုပ် အားခ ရှင်းပေးတုန်းကလည်း
ဟေ့ကောင် ငမဲ့၊ မနက်ကျ အလုပ် မပျက်နဲ့လို့
သေချာမှာလို့ က်သေးတယ်။ သူ့မယား မိလဲ့ကို ပိုက်ဆံ
လေးထောင်ပေးပြီး ထောင်တန်တစ်ရွက် ပုဆိုးကြားလိပ်လို့ ဇော်ဦး
ချယ်ရီမဆိုင်မှာ မောင်ဝိန်၊ လှဌေးတို့နဲ့ တွေ့တာနဲ့ ဝင်ထိုင်ဖြစ်သွား
တာ။ လှဌေးက ဒီနေ့ ဝက်တစ်ကောင် အရောင်းအဝယ်ဖြစ်လို့
သူတို့ကို အကြိုက်မှာ၊ အကြိုက်သောက် ဆိုတာနဲ့ နောက်ဆုံး ဘယ်နှ
လုံးကုန်မှ ဝိုင်းသိမ်းဖြစ်သလဲ ဆိုတာတောင် မမှတ်မိတော့တဲ့အထိ
ပဲ။ များတာတော့ အတော်များသွားတယ်။ သူ့မယား ဟိုကောင်မ
မိလဲ့ လိမ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာလို့ဆို သူတစ်ကိုယ်လုံး ဒုတိ
ရွံ့စေးခြောက်တွေက ပုဆိုးရော လက်တွေမှာပါ ခြောက်ကပ်နေတာ
ရယ်လေ။ ခေါင်းခွံတစ်ခုလုံးကလည်း တဆစ်ဆစ်နဲ့ ကွဲအက်ထွတ်
လှမတတ် ပေါက်ကွဲမတတ် ကိုက်ခဲနေလို့ရယ်။

နေက တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်ပူပြင်းစပြုလာပြီ။ နောက်
ဆုံး ဟိုကောင်မကို မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ ခေါင်းရင်းတဲကို ကူးလိုက်
တယ်။ ခေါင်းရင်းတဲမှာလည်း ဘယ်သူမှ မတွေ့ဘူး။ အနောက်
ဘက် မိုးဖိုကပြင်မှာတော့ အမေ့ကို တကုပ်ကုပ်နဲ့ တွေ့ရတယ်။
ဘာလုပ်နေသလဲတော့ မသိဘူး။ ဘာလုပ်လုပ် ဇော်ဦးက စိတ်မဝင်
စားပါဘူး။ သူ့အမေကို...

“မိလဲ့ ဘယ်သွားလဲ အမေ”

“ဟဲ့... ငါက ဘယ်သိမှာလဲ၊ နင့်မယားက နဂိုကတည်း

က ခြေတံရှည်ရှည်ရယ်၊ ကလေး ခါးထစ်ခွင်ပြီး ဘုရားကုန်းဘက် လှမ်းထွက်သွားတာတော့ မြင်လိုက်တယ်။ နင် ဒီနေ့ အလုပ်မဆင်း ဘူးလား။”

“မဆင်းဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ပိုက်ဆံ ငါးရာပေး၊ မလဲ ပြန် လာတော့ ကျွန်တော် ပြန်တောင်းပေးမယ်”

“ဟဲ့ ငါ့မှာ ဘယ်လိုလုပ် ရှိမှာလဲ၊ မချီလည်း ဈေးသွားတယ်၊ သူ့ဆီမှာတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ပြန်လာတော့တောင်း”

“ဟာဗျာ အမေကလည်း ကျွန်တော် မိလဲ့ဆီက တောင်း ပေးပါမယ်ဆို၊ ပေးစမ်းပါဗျာ၊ အမေ့မှာ နှစ်ရာ သုံးရာတော့ ရှိမှာ ပေါ့၊ ခေါင်းအရမ်းကိုက်နေလို့”

“နင်သွားပြီး သောက်ဦးမှာမို့လား၊ အလုပ်ကျ ရှိရက်နဲ့ မဆင်းဘူး၊ ဒီနေ့လည်း အလုပ်က အရေးကြီးတယ်ဆို၊ အလုပ်မဆင်း တော့ နှင့်မယားနဲ့ ကလေးတွေ ဒီလိုဘာနဲ့စားမလဲ၊ ဟွန်း နင်တို့က သိပ်ခက်တယ်”

ဇော်ဦးရဲ့ ဗီစစ်ရိုက်ဓမ္မတာကို သိနေတဲ့ သူမိခင်က ဆူဆူ ဆောင့်ဆောင့်ပြောရင်း နောက်ဆုံး သူ့ထမီကြားထဲက နှစ်ရာတန်နဲ့ တစ်ရာတန်လေး နှစ်ရွက် ထုတ်ပေးလိုက်ရတယ်။ ဇော်ဦး ပိုက်ဆံရ တာနဲ့ တဲပေါ်ကနေ ဖျတ်ခနဲ ဆင်းသွားတယ်။

ဇော်ဦး သူ့ခြေလှမ်းတွေကို ချယ်ရီမဆိုင်တက် ဦးတည် လိုက်မိရဲ့။ လမ်းကတစ်လမ်းတည်းရှိတယ်။ အဲဒါက ဘုရားကုန်း ရှေ့ကနေ ဖြတ်သွားရမှာ။ မတတ်နိုင်ဘူး။ သူ့ခေါင်းက မခံနိုင်တော့ ဘူး။ တံတွေးကလည်း တပျစ်ပျစ် ဖြစ်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဇော်ဦး

ဘုရားဝင်းရှေ့ကနေ မဖြတ်တော့ဘဲ ပိုပြီးဝေးတဲ့ မလှိုင်တို့ မိမိတို့ တဲတွေ ဝက်တဲတွေရှိတဲ့ ကိုသာဦး အိမ်ရှေ့လမ်းကနေပဲ ချယ်ရီမ ဆိုင်ဘက် လှမ်းလာခဲ့လိုက်တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဘုရားဝင်းရှေ့ ကနေဖြတ်လို့ မတော်တဆ အမှတ်မထင် အဘနဲ့တိုးရင် လွယ်မှာ မဟုတ်ဘူး။

အဘက သူ့ အလုပ်မဆင်းတဲ့အတွက် ခေါ်ပြီးမာန်မဲနေဦး ပယ်။ ဒါကြောင့် ဇော်ဦး ချယ်ရီမဆိုင်ကို နီးပေမယ့် ဘုရားကုန်း ရှေ့ကနေ ဖြတ်သွားဖို့ မရဲတာ။ တကယ်လည်း ဒီနေ့က လျှောက်ပျံ တွေ၊ တိတိုင်ဒေါက်တွေ ဖြုတ်မှာဆိုတော့ အလုပ်က အရေးကြီး တယ်။ ဘုရားကုန်းထဲမှာက လူက သိပ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ မောင်ဖြူ ရယ်၊ ကရင်ရယ်၊ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရင်း ဘုရားကုန်းထဲမှာ နေ့ရောညပါ ဘုရားဝေယျာဝစ္စ လုပ်ကိုင်နေတဲ့ တည်ဆောက်ရေးမှာ မညည်း မညှု ကွန်ကရစ်ဖျော်၊ သစ်ထမ်းကစလို့ ပိုင်းကူနေတဲ့ စာရေးဆရာ လေးရယ်၊ ဘာသာထူးရယ်ပဲ ရှိတာ။ ကိုကျော်ဝင်းကလည်း ရံဖန်မှ လာတတ်တာ။

အဘကလည်း ဒီဘုရားကုန်းကြီးထဲမှာ ဇေယျမုန်စေတီ ကြီး စတည်ကတည်းက ပန်းရံလုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်လာရင် မောင်ဖြူ နဲ့ သူ့ကို အားကိုးတယ်။ သူတို့ကလည်း အဘနဲ့ စပြီးလက်တွဲလာတာ ပဲ ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုး ရှိနေပြီ။ လူရင်းတွေ ဖြစ်နေပြီ။ ဖြစ်ဆို သူတို့ ပန်းရံစလုပ်ခဲ့တာလည်း ဒီဘုရားကုန်းထဲ ခုလို စေတီပုထိုးတွေနဲ့ သိမ်ဓမ္မာရုံ၊ ဓာတ်နန်းကြီးတွေ မဖြစ်ခင်ကတည်းက မြေကြီးကုန်း ရွံ့ဗွက်ထဲ ကျူတော့ ခရာဆူးချဲ့ဘဝကတည်းကလို့ ဆိုလို့ရတယ်။

ခုလို ပေကိုးဆယ်အမြင့်ရှိတဲ့ ပုဂံအာနန္ဒာဘုရားကြီးပုံစံ ဇေယျမုနိ
စေတီတော်ကြီးကစလို့ ရှိသမျှ တည်ပြုသမျှ စေတီကြီး စေတီငယ်
တွေအားလုံး ဇော်ဦးတို့လက်နဲ့ မကင်းဘူးလို့ ပြောရမယ်။ ကုန်ကုန်
ပြောရရင် ထီးတင်တဲ့အထိ ဇော်ဦးတို့ ပါပါတယ်။ စေတီဘုရား
ကျောင်းကန်တွေ ပြုပြင်တည်ဆောက်ရင် ဘုရားဒကာ၊ ကျောင်း
ဒကာတွေပဲပေါ့။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ သူတို့လည်း ဘုရားတည်၊
ကျောင်းဆောက်၊ လုပ်ငန်းတွေ စဉ်ဆက်မပြတ် လုပ်နေသူတွေကိုး။
အပြစ်အနေနဲ့ပြောရရင် ဇော်ဦးက အရက်သောက်တာလေးတစ်ခု
ပဲ အပြစ်ပြောစရာရှိတယ်။ ဒါကလည်း အလုပ်က ပန်းရံသမား
အလုပ်ကြမ်းကိုး။

သူယောက္ခမ မောင်ဖြူလည်း ညနေတိုင်း သောက်တာပဲ။
ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်က ခွက်ပုန်း။ ပြီးတော့ တစ်စိတ်လောက်ပဲသောက်
တယ်။ စွပ်ခနဲ ကုလားမော့ မော့ပြီး ထမင်းစားပြီးရင်အိပ် ဒါပဲ။
ဇော်ဦးလို့ မဟုတ်ဘူး။ ဇော်ဦးက တစ်ကွင်းလုံး အပေါင်းအသင်း
လည်း စုံတယ်။ မသိသူ မရှိဘူး။ ဆိုင်ကိုသွားကတည်းက ပထမ
တစ်ပိုင်းလောက် မှန်းထားပေမယ့် အပေါင်းအသင်းစုံရင် စုံသလို
အဖော်ကောင်းရင် ကောင်းသလို စာဖွဲ့ဖွဲ့မိုးလို စွေသွားတော့တာပဲ။
ဒါ သူ့အကျင့်၊ ဘော်ဒါအပေါင်းအသင်းဆိုလည်း ခုံမင်တာပါတာ
ပေါ့လေ။ ညနက်ဝိုင်းသိမ်းတော့ လူက ရေချိန်ကိုက်နေပြီ။

ခုလည်း ညက များသွားလို့ အရက်နာကျနေပြီ။ အရက်နာ
ကျလာပြီဆိုရင် ဇော်ဦးအလုပ်လည်း မလုပ်ချင်တော့ဘူး။ စိတ်
လည်း မပါတော့ဘူး။ ဘယ်သူနဲ့မှလည်း စကားမပြောချင်တော့

ဘူး။ ဒါကြောင့် အလုပ်မဆင်းဘဲ နေလိုက်တာ။ ဇော်ဦးမှာ သား
သမီးနှစ်ယောက် ရှိတယ်။ အကြီးမ အေးသီတာက ဒီနှစ် သူငယ်
တန်း စတက်နေပြီ။ အငယ်ကောင် ကုလားက သုံးနှစ်ပဲ ရှိသေး
တယ်။ ဘုရားကုန်းထဲမှာ ပန်းရံလုပ်လို့ရတဲ့ လုပ်ခက ဝါးထောင်။

ဟိုအကြွေး ဒီအကြွေး ဆပ်ပြီးရင် သူသောက်ဖို့စားဖို့က
ပုံမှန် တစ်နေ့ အသုံးစရိတ် တစ်ထောင်ပဲ။ မိန်းမက ကျန်တဲ့ငွေ
လေးထောင်နဲ့ ဟင်းစားချော၊ ကလေးမုန့်ဖိုးကအစ ဝယ်ခြမ်းချက်
ပေချော။ တစ်ခါတလေတော့လည်း အလုပ်မဆင်းတဲ့ရက်ဆို
ကွင်းထဲက ချယ်ရီမဆိုင်ကနေ ဆန်လေး ဆီလေးအစ ယူတယ်။
အလုပ်ဆင်းတဲ့ရက် ပြန်ပေးပေါ့။ သူမယား မိလုံကတော့ ဟိုကချေး၊
ဒီကငှား လုပ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ခေတ် ကုန်ဈေးနှုန်းနဲ့
ဘယ်စားလောက် မှာလဲ။ သူကလေးတစ်ယောက် မုန့်ဖိုးတင်
မနည်းဘူး။ ဒါတောင် ဘုရားကုန်းထဲက ကြုံရင် ကြုံတဲ့သူက
ကျွေးနေကျ။ ဇော်ဦးရဲ့ လုပ်ခက တကယ်ဆို ရပ်ကွက်ထဲမှာ
တခြားပန်းရံဆိုက်တွေနဲ့ လိုက်လုပ်ရင် နေ့စားခ ခြောက်ထောင်ပဲ။

ဇော်ဦးက ပန်းရံလူကြမ်းတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဆရာ
လည်း မဟုတ်ဘူး။ တိလပ်မြေဖျော်၊ ဖုတ်စီမယ်၊ အကြမ်းပွတ်မယ်
ဆိုလည်းသူ၊ ပြောရရင် အစုံသုတ်ပေါ့။ ဘုရားအလုပ်ကို ပြောပြီး
ပြီ။ ဘုရားကြီး စတင်ဖုတ်မြစ်စီ ပနုကိစီ၊ ဆင့်တွေ ဖောင်ဒေးရှင်း
တွေ လောင်းစဉ်ကတည်းက ပန်းရံလုပ်တာပါဆို။ အဲဒီတုန်းက
လုပ်ခက တစ်နေ့ နှစ်ရာပဲ ရတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်တုန်းဝန်း
ကျင်ကပေါ့။ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့လေ။ ဘုရားကုန်းထဲမှာ စေတီ၊

ဘုရား၊ သိမ်၊ ဓမ္မာရုံ စတဲ့ သာသနိက အဆောက်အဦတွေက အဆက်မပြတ် ဆောက်နေတော့ အလုပ်ကတော့ မပြတ်ဘူး။ လုပ်ခ တော့ နည်းတာပေါ့လေ။ သူတို့ နေတာကလည်း ဘုရားကုန်းနဲ့ လမ်းပဲခြားတဲ့ ကွင်းစပ်မှာ မိသားစုနှစ်စုလုံး တဲထိုးပြီးနေကြတာ ဆိုတော့ အခြားမျိုးထဲ၊ ရပ်ကွက်ထဲက ပန်းရံအပြင်ဆိုက်တွေလို ကားခတို့ လက်ဖက်ရည်ဖိုးတို့ မကုန်ဘူး။ မနက်ဆို ခုနစ်နာရီကျော် တာနဲ့ ဘုရားကုန်းထဲ သူတို့ရောက်ပြီ။ နေ့ခင်းဆယ်နှစ်နာရီ ထမင်း စား၊ တစ်နာရီ ပြန်ဆင်းပြီး ညနေ ငါးနာရီဖြုတ်။ ဒါ နိစ္စဓူဝ ပုံမှန်ဇယားပဲ။ တစ်ခါတလေတော့လည်း မိုးချုပ်တဲ့နေ့တွေ ရှိတာ ပေါ့လေ။ နောက်ဆုံး အုတ်၊ သဲ ပြတ်လို့ အလှူရှင်ဆီက ငွေမရောက် ရင် ဘုရားကုန်းထဲ ထင်းရွှေ၊ မြက်ရှင်းကအစ ခိုင်းတယ်။ လုပ်ခ ပုံမှန်ရှင်းပေးတယ်။ ဆိုရရင် တစ်နေ့လုံး အလုပ်မပြတ်ဘူး ဆိုပါ တော့။ ဒါကြောင့်လည်း ဘုရားကုန်းထဲကနေ အပြင်က ဘာအလုပ် လာခေါ်ခေါ် လိုက်မလုပ်ဖြစ်ဘူး။ ရံဖန် အဘ မသိအောင်တော့ ခိုးလုပ်တတ်တာပေါ့လေ။ အပြင်က နေ့စားလုပ်ခ တစ်ထောင် ပိုတာကိုး။ ဘုရားကုန်းထဲမှာက ပင်တိုင်ပန်းရံက သူတို့ပဲ။ အနီး ဝန်းကျင်မှာတော့ တဲစုတွေ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဘက ခိုင်းခဲ တယ်။ သိပ်လိုအပ်မှ ဥပမာ ကျောက်လောင်းတဲ့နေ့မျိုး၊ လူအများ အင်အားနဲ့ သုံးရတဲ့နေ့မျိုး ဆိုရင်တော့ အနီးဝန်းကျင် တဲစုတွေက ခေါ်ခိုင်းတယ်။ ပြီးရင်တော့ မောင်ဖြူနဲ့ သူက ပင်တိုင်ပဲ။ သူတို့က လည်း ဘုရားအလုပ်ဆိုတော့ တွေ့ရာအကုန်လုပ်ပါတယ်။ မညည်း ဘူး။ မခိုမကပ်ဘူး။

အဲဒါမှန်ပြောရရင် ဒီဘုရားကုန်းကလည်း နာမည်ကြီး၊ အခုမှသာ မဟာကံတော်ပွင့်ကုန်း၊ ဇေယျမုနိစေတီတော်ကြီးရယ်လို့ နာမည်ကြီး ထင်ရှားလာခဲ့တာ။ ဟို လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော် ဆယ်ငါးနှစ် ဟိုဘက်ဝန်းကျင်ကဆို ဘယ်ရွာသားမှ အနားမသိရဲတဲ့ကုန်း။ ရွာခံတွေကတော့ ထွန်ပြန်ကုန်းလို့ ခေါ်ကြပါတယ်။ အစောင့်အရှောက်ကြမ်းတယ်။ အမှားအယွင်း မခံဘူး။ ဖုန်းဆိုးကုန်းကြီးလို ဆူချဲ့တွေ၊ ဗွက်တောတွေနဲ့ ကျုပ်ငံတွေနဲ့ တစ်လျှောက်လုံး တည်ရှိခဲ့တဲ့နေရာပါ။ အစောင့်အရှောက် ကြမ်းတာတော့ မပြောနဲ့။ ဇော်ဦးတို့ဆိုရင် ဒီကွင်းစပ်မှာ ဆယ်ငါးနှစ်လောက်ကတည်းက တဲထိုးနေလာသူတွေဆိုတော့ ကြုံဖူးကြားဖူးပေါင်း များနေလို့ ရိုးတောင်နေပြီ။ ဇော်ဦးက ငယ်ငယ်ကတည်းက တစ္ဆေတို့၊ သရဲတို့ နာနာဘာဝတို့ ဆိုတာကို ခြောက်တာ လှန့်တာဆိုရင် သိပ်ယုံတာ မဟုတ်ဘူး။ ရှိချင်လည်း ရှိမှာပေါ့။ ရှိလည်း ကိုယ်ကလူ သူတို့က နာနာဘာဝ ဝိညာဏလောကသားတွေပဲလေ။

ဘုန်းကြီးတွေတောင် ဟောဖူးတာ ကြားဖူးရဲ့။ သူတို့တွေက အပါယ်လေးဘုံသားတွေတဲ့။ လူဆိုတာ သူတို့ထက် မြင့်တယ်၊ မြတ်တယ်တဲ့။ ကိုယ်တွေက ကုသိုလ်အမျှပေးဝေမှ သူတို့က ရကြတာတဲ့။ ဒါကြောင့် မကြောက်တာတော့ မယုတ်ပါဘူး။ ပြောရရင် ဇော်ဦးတို့က ဒီဘုရားကုန်းကြီးအနား တဲထိုးပြီးနေခဲ့တာ။ မြို့သစ်အတွဲတည်စ ကွင်းပြင်ကြီးကတည်းကလို့ ဆိုရင်ရတယ်။ ဒီရပ်ကွက်တွေ လမ်းကြီးတွေက ဇော်ဦးတို့ပဲ မြေကျင်းတူး တာပေါင်တွေ ဖို့ခဲ့ရတာ။ ဒီဇေယျမုနိဘုရားကြီး တည်တဲ့အသက် အဲ နှစ်တောင်

ဇော်ဦးတို့ထက် နောက်ကျတယ် ဆိုရင်ရတယ်။

အဲဒီတုန်းက ဇော်ဦး အိမ်ထောင်မကျသေးဘူး။ လူပျိုပဲ ရှိသေးတဲ့ဥစ္စာ။ ဒီကွင်း၊ ဒီမြေ၊ ဒီရေတွေက ဇော်ဦး မူးလာရင် မရောက်ဖူး ခြေရာမထပ်ဖူးတဲ့ နေရာရယ်လို့ကို မရှိဘူး။ ငါးရှာ၊ ဖားရှာကအစ ငါးရှဉ့်ထောင်၊ ကြွက်ထိုး ကြွက်လိုက်ကအစ ဇော်ဦး အကုန်တက်တယ်။ သားငါးလည်း ခုံမင်တော့ ငါးရှာ ဖားရှာဆိုလည်း နေ့ရယ် ညရယ် မရွေးပါဘူး။ မူးလာရင် ပိုဆိုးတာပေါ့။ ဒီတုန်းက ဘုရားကုန်းကြီးက ကုန်းထီးထီးကြီးရယ်။

ဘုရားကုန်းတစ်ဝိုက် ဟိုတုန်းက ဇော်ဦးတို့ တဲနှစ်လုံးရယ်။ လက်သမားဆရာ ကိုကျော်ဆန်း တဲရယ်ပဲ ရှိတာ။ နောက်ပိုင်း ဘုရားကြီး တည်ပြီးမှ ဘုရားကုန်းကြီးရဲ့ နဘေးဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှာ သူတို့လို တဲစုလေးတွေ ဟိုတစ်တဲ၊ ဒီတစ်တဲ ဘုရားစုလေးတွေ ဟိုအစုတ်ကာ ဒီပလတ်စတစ်မိုးနဲ့ ပြည့်လာခဲ့တာ။ ဆိုက်ကားသမား ခေါင်းရွတ်ဗျပ်ထိုးကစလို့ ဆင်းရဲသား လက်လုပ်လက်စားတွေ တောကလူတွေ ခြံပိုင်ရှင်တွေက မြေငှားခ တခဲတွေပေးပြီး နေဖြစ်ရုံ ခယိုးခယိုင် ဆောက်နေကြတာပါ။ အများစုကတော့ ဘုရားကုန်းဝန်းကျင်ကို ညမှောင်ရင် ရှောင်ကြတယ်။ အာရှိတယ် ညာရှိတယ်၊ မြင်ရ တွေ့ရတယ်ပေါ့လေ။ အဖြစ်အပျက်တွေက ကြားဖူးနားဝတွေ ရော တကယ်ကြုံတွေ့ဖူးတဲ့ တချို့တလေဆီကရော ဆင့်ကားလာကြတာပေါ့လေ။ ရှိချင်လည်း ရှိမှာပေါ့၊ ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်နေမှာပေါ့။

ဇော်ဦးကတော့ အဲဒီလိုအပြောတွေ စကားတွေ ကြားတိုင်း စပ်ဖြဖြပဲ၊ ရယ်ကျဲကျဲပဲ၊ သူမှ မယုံဘဲကိုး။ ပြောပြီးပြီ။ ဒီဘုရားကုန်း

ပျက်ကြီးထဲက ဒီကွင်း ဒီမြေ ဒီရေတွေက သူ မူးမူးရွေးရွေးနဲ့ နေရာ
ညပါ၊ ခြေရာထပ်ခဲ့တဲ့ ကွင်းပါဆို။ သူက ဂဏန်းတွင်း ဆိုရင်တောင်
မြွေတွင်းလား၊ ဂဏန်းတွင်းလားဆိုတာ တွင်းထဲ လက်နှိုက်ပြီး လက်
တွေ့ မျက်တွေ့မှ ယုံတဲ့သူ။ ကြောက်လည်း မကြောက်တတ်ဘဲကိုး။
မြွေဖြစ်လို့ ပေါက်ရင်လည်း သေသေဆိုတဲ့သူ။ ဒါကြောင့်လည်း
သူ့ကို သောက်ဖော်စားဖက်တွေကရော တဲနားနှီးချင်းတွေကပါ
တစ်ဇောက်ကန်း ဇော်ဦးလို့ ယောပနာပြုပြီး ခေါ်ကြတာ။

ဇော်ဦးကလည်း ဒါကို ကျေနပ်တယ်။ ဘွဲ့ဆိုတာ လူတိုင်း
လွယ်လွယ်နဲ့ ဘယ်ရမှာတဲ့။ ဆယ်တန်းတော့ အောင်ရမှာလေ။
တစ်ဇောက်ကန်းပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါ ကိုယ့်ကို ဂုဏ်ပြုပြီး ခေါ်တာပဲ မဟုတ်
လား။ ဇော်ဦးက သူများ လူပြော သူပြောတာ မယုံပေမယ့် ကိုယ်
ကြုံတော့ ယုံသွားတယ်။ ကြောက်တာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ယုံသွားမိ
တာကို ပြောတာရယ်။ ဇော်ဦးက မူးလာရင် တစ္ဆေသရဲမကလို့
မှင်စာ ဖုတ်ပြိတ္တာကြီးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သဘက်မကလို့ အစွယ်ကပြုပြု
ဘီလူးပဲဖြစ်ဖြစ် နပန်းလည်း လုံးရမလား၊ ဗိုးရမလား၊ အံသလို
ခံယူထားတာ။ အဲဒီတုန်းက အခုဘုရားကြီးရဲ့ အဝင်ဝ လမ်းနဘေး
က အရိယာမွှောရုံကြီးက မဆောက်ရသေးဘူး။

အဲဒီနေရာက ဟိုတုန်းက ဝါးစင်လေး ခနော်နီခနော်နဲ့နဲ့
ရှင်ဥပဂုတ္တ စံနန်းလေးနဲ့ ရေကန်ဟောင်းကြီး တည်ရှိခဲ့တဲ့ နေရာ၊
ရေအိုင်က အိုင်ကြီးဆိုတော့ အတော်ကျယ်ပါတယ်။ ချုံတွေ မြက်
နိုင်းတွေလည်း ဟိုတစ်ကွက်၊ ဒီတစ်ကွက်ပေါ့။ သိတဲ့အတိုင်း နှစ်ချို့
ငါးရဲ့ကြီးတွေက များမှများ။ များဆို ဘုရားကုန်းထဲက ရေအိုင်ကြီး

ဖြစ်လို့ရယ်၊ ရှင်ဥပဂုတ္တမထေရ်မြတ်ကြီး စံကျောင်းတော်ကြောင့်
ရယ် ဘယ်သူမှ ငါးဖမ်းဖို့ ငါးပက်ဖို့ မပြောနဲ့၊ ကန်စွန်းရွက်တောင်
ဆင်းမခွဲရဲဘူး။ လက်ရှောင်ထားကြတဲ့နေရာ။ မနွေကလည်း အရက်
သောက်ကြရင်း လုံ့လလာတော့ ဘုရားကုန်းအကြောင်း စကားစပ်မိ
သွားကြရင်း နတ်ကြီးတဲ့အကြောင်း၊ ဘုရားကုန်းက အစောင့်
အရှောက်ပိုင်း ဆိုင်ရာတွေက အမှားအယွင်း မခံတဲ့အကြောင်း
တစ်ခါတစ်ရံလဲပြည့် လကွယ်ညတွေဆို အဲဒီဘုရားကုန်း အနောက်
ဘက်မုခ်ဦးမှာ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို တွေ့သူက တွေ့ကြ
တယ်လို့ ငြင်းကြ ခုန်ကြတယ်။ နောက်ဆုံး ဇော်ဦးက...

“မင်းတို့ ကြမ်းတယ်ပြောတဲ့ အဲဒီထွန်ပြန်ကုန်းက ဘယ်သူ
မှ ငါးမဖမ်းတဲ့ အဲဒီရေအိုင်မှာ ငါ ကွန်ပစ်ပြမယ်၊ လောင်းမလား”

“ဇော်ဦးရာ ကြည့်လည်း လေလုံးထွားဦး၊ တော်ကြာ
ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်းနဲ့ ငါတို့ ကူငွေထည့်နေရပါဦးမယ်
ကွာ၊ အရက်ဖိုးတောင် နပ်မမှန်ရတဲ့ကြားထဲ”

“ဟုတ်မှလည်း လုပ်ပါ ဇော်ဦးရာ၊ မူးကြောင်ရွှေကြောင်နဲ့
ဒီကွင်းထဲ ငါးဖမ်းတဲ့နေရာ နာမည်ကြီးတဲ့ တရုတ်ကြီးတို့တောင်
လက်ရှောင်ထားတဲ့ အိုင်နော်”

“ငါပြောပြီးပြီ၊ လောင်းမလားလို့”

နောက်ဆုံး မူးမူးနဲ့ ငြင်းကြ ခုန်ကြရင်း ငါးစားရ မနည်း
ဘူးဆိုပြီး အရက်နှစ်လုံးကြေးလောင်းကြတယ်။ ဇော်ဦးက တစ်ဖက်၊
ကျန်တဲ့ ကယားတို့ သိုက်ထွန်းတို့ ပေတိုးတို့က တစ်ဖက်ပေါ့။ ကွန်က
လည်း အရံသင့်ရှိတယ်။ ဇော်ဦးက လောင်းကြေးအဖြစ် အရက်

တစ်ပိုင်း ကြိုသောက်တယ်။ သူတို့လောင်းကြတဲ့အချိန်က ညမိုးချုပ်
နေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကွင်းထဲလည်းဖြစ်၊ လူသူလေးပါးလည်း ပြတ်တော့
ဘုရားကုန်းကလည်း မိုးချုပ်တာနဲ့ ခရာဆူးချဲ့တွေ နဘူးချုံ့ပြန်ရိုင်း
တောတွေနဲ့ စိတ်မခိုင်သူဆို နေ့ခင်းတောင် အနားက ဖြတ်မသွားရ
ဘူး။ ဒါကို ဇော်ဦးက ညတိုးနာရီတိတိ ကွန်ပစ်မယ်လို့ပြောတာ၊
လောင်းတာ။ အရက်ကို အချိန်ဆွဲသောက်ကြတယ်။ ညရှစ်နာရီခွဲမှ
အရက်ဆိုင်က ထကြရဲ့။ လိုအပ်တဲ့ အမြည်းနဲ့ အရက် ထပ်ဝယ်ပြီး
ဘုရားကုန်း အရှေ့ဘက်၊ ဇော်ဦးတို့ တဲနားမရောက်ခင် ကုန်းပြန့်
လေးမှာ သောက်မယ်ပေါ့မလ။

အဲဒီကနေ့လရောင်မှုန်တိ မှုန်မွှားအောက်မှာ ရေအိုင်ကြီး
ကို လှမ်းမြင်နေရတယ်။ ဇော်ဦးက တဲကနေ သူ့မှာရှိတဲ့ ကွန်စုတ်ကို
လှမ်းယူတယ်။ နောက် ကိုးနာရီမထိုးသေးတာနဲ့ ကုန်းပြန့်လေးမှာ
ထိုင်ရင်း တစ်ခွက်တစ်ဖလား မော့ကြပြန်တယ်။ ဇော်ဦးကတော့
မူးနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ အသိ သတိ လွတ်အောင်တော့ မမူးသေးပါဘူး။

“ကဲ... ဟေ့ကောင် အချိန်ကျပြီ”

ကုလားရဲ့ စကားမဆုံးခင်ဘဲ စိတ်မြန်လက်မြန် ဇော်ဦးက
ကွန်စုတ်ဆွဲပြီးနေပြီ။ ဘုရားကုန်းနဘေးက မြက်ရိုင်းတာပေါင်တွေ
ကိုနင်းပြီး ကွေ့ပတ်သွားရတာပါ။ ဗေထိုးတို့ သိုက်ထွန်းတို့ ဖိုးပိန်တို့
သောက်နေတဲ့ အရက်ဝိုင်းက ဖယောင်းတိုင်မီးကိုတောင် မမြင်ရ
တော့ဘူး။ ရေအိုင်ကြီးပတ်လည်မှာ မြက်ရိုင်းချုံ့ပုတ်တွေက ထူထပ်
နေတယ်။ ပျဉ်းမပင် နှစ်ပင်ကလည်း အိုင်စပ်မှာ ပေါက်နေတယ်။
အိုင်ရဲ့ အရှေ့ဘက်ကတော့ ဘုရားကုန်းပါ။ ဘာအစင်မှ မရှိဘူး။

ဇော်ဦး ကွန်တစ်ဖက်၊ ဆေးလိပ်တစ်ဖက်နဲ့ ဒယ်ဒယ်လိုင် လျှောက်
သွားတယ်။

“ဗွမ်း”

ရေထဲက ဗွမ်းခနဲ အသံကျယ်လောင်စွာ ခုန်ပျံသွားတဲ့
ငါးရဲ့ကြီးကို ကြယ်ရောင်မှေးမှေးအောက်မှာ ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရ
တယ်။ ဇော်ဦး မူးနေပေမယ့် စိတ်ထဲကနေ အားပါးနည်းတဲ့ကောင်
ကြီး မဟုတ်ဘူးလို့ တွေးလိုက်မိပါရဲ့။ ဘယ်သူကောင့်သားမှ ငါးပက်
ကွန်ပစ်ရဲတဲ့အိုင်ကြီးမှ မဟုတ်တာ။ နှစ်ချို့ငါးကြီးတွေက ဘယ်နည်း
မှာလဲ။ ကချို့ဆို တွင်းအောင်းနေကြတာ။ ခုနကကောင်ကြီးဆို
မရှိဘူးဆို တစ်ဝိဿာခွဲပဲ။ သူ့အိုင်စပ်နားရောက်မှာ ငါးတွေက
ဗွမ်းခနဲ ဝုန်းခနဲပဲ။ ဇော်ဦး အရက်မူးတောင် ပြေသွားမိပါရဲ့။

ဇော်ဦး နေရာအကွက်အကွင်းကိုကြည့်ပြီး ကွန်ကို စုကိုင်
ရင်း တစ်ဆာဆာနဲ့ ဝဲခနဲ ပစ်လိုက်တယ်။ ဆွဲလိုက်တော့ ကွန်က
လေးပြီးပါလာတယ်။ သေချာပြီ၊ ငါးတွေမှ အများကြီး ထင်တဲ့
အတိုင်း ဇော်ဦး ကွန်ကို ကြယ်ရောင်မှေးမှေးအောက်မှာ ဖြန့်လိုက်
တော့ ငါးတွေမှ ဖွေးလက်နေတာပဲ။ မူးမှူးနဲ့ ပလိုင်းထဲ ထည့်လိုက်
ပြီး ဇော်ဦး နောက်တစ်ကြိမ် ပစ်လိုက်တယ်။ သုံးလေးကြိမ်လောက်
ပစ်ပြီးချိန်မှာ ပလိုင်းက နှင်ပြီး ငါးတွေ ပြည့်လှစေမန်းပဲ။ ဒီတစ်ကြိမ်
ပစ်ပြီးရင် တော်ပြီလို့ ဇော်ဦး တွေးရင်း ပြုံးလိုက်မိတယ်။ ကွန်ဖြန့်
တော့ ငါးတွေက ထုံးစံအတိုင်း ဖွေးခနဲပဲ။ ဇော်ဦး ဝမ်းသာလုံး
ဆို့သွားတယ်။ ငါးတွေကို အလျင်အမြန် ခပ်သွက်သွက် ဇိုးခနဲ
ဖိတ်ခနဲကောက်ပြီး ပလိုင်းထဲ ပစ်ထည့်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဇော်ဦးရဲ့ နှာခေါင်းထဲမှာ ညှိစို့စို့လိုလို ဆိုးရွားနံ့စေတဲ့ အပုပ်နံ့ကြီးလိုလို စူးခနဲ ဝေ့ခနဲ ရလိုက်တယ်။ ဇော်ဦး ဖုတ်ခနဲ ကြက်သီးမွေးညှင်း ထသွားမိရဲ့။ ဒါပေမဲ့ သတိမပြုမိဘဲ ဇော်ဦး နောက်တစ်ကြိမ် ကွန်ထပ်ပစ်ဖို့အရွယ် စိတ်ထဲကနေ မသိုးမသန်ဖြစ်တာနဲ့ ချာခနဲ နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်မိတယ်။

“ဟာ”

ကိုယ့်ပါးစပ်ကနေ အသံကြီး ထွက်သွားမိသလား၊ မထွက်သွားမိသလားတောင် မခွဲခြားမိဘူး။ သူ့စိတ်ထဲ သက်ရှိလူလား၊ အရိပ်ကြီးလား မသိဘူး။ နည်းတဲ့အကောင်ကြီး မဟုတ်ဘူး။

သူ့ရဲ့ နက်မှောင်တဲ့ လက်ကြီးထဲမယ် သူ့ပလိုင်းထဲက ငါးတွေ။ ဇော်ဦး ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွားပြီး သူ့ရှေ့တစ်လံကွာ လောက်မှာ ရပ်နေတဲ့ အဲဒီကောင်ကြီးထဲကို တစ်ဟုန်ထိုးပြေးဝင်ပြီး ထိုးလိုက်တယ်။ နှစ်ယောက်သား လုံးထွေးသွားရဲ့။ ဇော်ဦးရဲ့ နှာခေါင်းထဲမှာ အပုပ်နံ့ကြီးလို ညှိစို့စို့ ပုပ်အဲ့အဲ့ အနံ့ကြီးက တထောင်းထောင်း ကြိုင်လှိုင်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ မူးနေလို့ပဲလား မသိဘူး။ ဇော်ဦးရဲ့ လက်သီးက လေထဲပဲ ထိုးနေရသလိုလို၊ ဖွဲ့အိတ်ကြီးပဲ ထိုးနေရသလိုလို ဖြစ်နေရဲ့။ မူးကလည်း မူးနေတာကိုး။ ဒါပေမဲ့ ဇော်ဦးစိတ်ထဲ သိနေတာက သူ့ပလိုင်းထဲက ငါးတွေအိုးတဲ့ သူအိုးမဲ။ ဇော်ဦး ကြာလာတော့ ထိုးရင်း ဖက်လုံးရင်းနဲ့ ကြာလာတော့ လက်ပန်းကျလာတယ်။ ဇော်ဦး အချိန်ဘယ်လောက်ကြာအောင် လက်သီးထိုးပွဲ၊ နပန်းလုံးပွဲ လုပ်နေမိသလဲတောင် မသိဘူး။ အရက်သောက်နေတဲ့ နေရာကနေ ကုလားတို့ ဗေတိုးတို့ ပြေးလွှား

လာသံ အော်ဟစ်သံကိုပဲ ဇော်ဦး နောက်ဆုံး ကြားလိုက်မိတယ် ထင်မိတာပဲ။ နောက် သူဘာမှမသိတော့ဘူး။

ဟိုတွေး ဒီတွေးနဲ့ပဲ ဘုရားကုန်းအကြောင်းနဲ့ ဟိုတုန်းက ကြုံခဲ့ဖူးတာတွေတွေးပြီး ချယ်ရီမဆိုင်နား ရောက်လာတယ်။ ရှစ်နာရီ သာသာပဲ ရှိသေးပေမယ့် ဆိုင်တဲအဖီထောင့်လေးက ခရမ်းချဉ်သီး သေတ္တာခွံပေါ်မှာ အရက်တစ်ပိုင်းနဲ့ ဗေတိုးကို တွေ့ရတယ်။ ကြည့် ရတာ ဒီကောင်လည်း မနေ့ညတုန်းက သူ့လိုပဲ ခေါင်ချာစိုင်းနေမှာ သေချာသလောက်ပဲ။ ဘာလို့ဆို ဗေတိုးလည်း သူ့လို ကြွက်တွင်းကိုး၊ သူက သူတောင် အိမ်ကို ဘယ်လိုပြန်ရောက်လာမှန်း မသိပါဘူးဆို။ သူ့ကို မြင်လိုက်တာနဲ့ ဗေတိုးက အလန့်တကြားနဲ့...

“ဟာ ဟေ့ကောင် တလောက်ကုန်း မင်း ညက ဘာမှမဖြစ် ဘူးနော်”

“ဟ ငါက ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ခုမှ အိပ်ရာကနိုးတာ၊ ဒီနေ့ ဘုရားထဲ အလုပ်အရမ်းအရေးကြီးလို့တောင် အမူးလွန်ပြီး အနာကျ နေလို့ အလုပ်တောင် မဆင်းနိုင်ဘူး”

“ဟင် ဒါ ဒါဆို ညတုန်းက မင်း အမူးလွန်တာ မင်း ဘာမှမသိဘူးပေါ့”

“ဟ ဘာသိရမှာလဲဟ၊ ငါက ဘာဖြစ်လို့လဲ ဗေတိုးရဲ့ မင်းက လည်း ဖိုးဖြင့်မလင်းသေးဘူး၊ စားနေပြန်ပြီ ကဲ မချယ်ရီ တစ်ပိုင်းချာ”

ဇော်ဦး ပြောလည်းပြော၊ မှာလည်းမှာ၊ ထိုင်လည်းထိုင်ရင်း ဗေတိုးရဲ့ ပုလင်းထဲက အရက်တစ်ခွက်ခွဲပြီး ဝှပ်ခနဲ မော့လိုက်တယ်။ လျှာဖျားနဲ့ နှုတ်ခမ်းကို သိမ်းပြီးမှ ခုမှပဲ ခေါင်းထဲကြည်သွားသလို

ထင်လိုက်မိတယ်။ တစ်မနက်လုံး ခေါင်းထဲ တူနဲ့ထူနေသလိုတွေ ပျောက်သွားတယ်။

“မင်း... တ တကယ် မသိဘူးလား ဇော်ဦး”

“ဟာကွာ စားနေပြန်ပြီ ဗေတိုးရာ မင်းကလည်း စောစော စီးစီးတစ်မှောင့်၊ နာလို့ လာဖြေပါတယ်ဆိုမှ မင်းက စားနေသေးတယ်၊ ငါက ဘာသိရမှာလဲမေးပြီးပြီ၊ ကဲ ပြော၊ ငါက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဇော်ဦး စိတ်ချဉ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ဗေတိုးကို ပြောချလိုက်ချိန်မှာ ဈေးရောင်းနေတဲ့ ချယ်ရီမက သူတို့ရှိတဲ့ တစ်ဘက် ဆတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်ပြီး...

“ဟဲ့ ဗေတိုးက ခုနတင်ပဲ နင့်အကြောင်း ပြောနေတာပဲ၊ ငါတောင် နားတောင်ရင်းနဲ့ ကြက်သီးမွေးညှင်းတွေထဲလို့ နင် ညက မူးမူးရွှေရွှေနဲ့ ကွင်းပိုင်ကြီးကိုရော၊ ဘုရားကုန်းက အစောင့်အရှောက်တွေကိုရော ထဲလို့ဆိုလို့ဆို၊ ပြီး ပြီးတော့ ညတုန်းက ကွင်းပိုင်ကြီးက နင့်ကို စီး စီး”

“ဟာ ဘာစီးတာလဲဗျ၊ မဟုတ်တာ”

“မဟုတ်တာ မလုပ်နဲ့ ဇော်ဦး၊ ငါတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကုလားရော၊ မဲလုံးနဲ့ အောင်ညွန့်လည်း ပါတယ်။ ဟော ဟိုမှာ အောင်ညွန့် လာပြီ၊ မယုံရင် မေးကြည့်”

“ငါက ဘာမေးရမှာလဲ”

“ဟေ့ကောင် ညွန့်၊ ပြောပြလိုက်စမ်းပါကွာ၊ ဒီကောင် ညက အမူးလွန်ပြီး ဘာမှမသိဘူးတဲ့၊ ခုတော့လည်း ဘာမှမဟုတ်သလို၊ ငါ့ဖြင့် ညက အမူးတောင် ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိဘူး”

အဖီဆင့်ထက် စွေခနဲ ဝင်ထိုင်လိုက်တဲ့ အောင်ညွန့်ကို
ဗေတိုးက စစ်ကူတောင်းတယ်။ အောင်ညွန့်က ရယ်ကျဲကျဲ စပ်ဖြဖြ
မျက်နှာနဲ့...။

“ဘာလဲ ညတုန်းက ဒီကောင်ကို ကွင်းပိုင်ကြီး ဒဏ်ခတ်တဲ့
ကိစ္စလား။ ပြောစရာ မလိုပါဘူးကွာ၊ ဒီကောင် သူ့ခေါင်းသူ ပြန်စမ်း
ကြည့်ရင် အသိသာကြီး၊ တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ ဟိုက ပညာပေးရုံ
လောက်ပဲမို့လို့ နှိမ့် ပွဲပြတ်ပြီ။ မင်းခေါင်းမင်း စမ်းကြည့်စမ်း ဇော်ဦး”

“ဘာစမ်းရမှာလဲကွ၊ ခေါင်းက ခေါင်းပဲ”

“စမ်းကြည့်စမ်းပါဆိုကွာ၊ ကွင်းပိုင်ကြီးပေးတဲ့ လက်ဆောင်
ပေါ့၊ အယ် ငါတို့ ညတုန်းက ကြောက်လည်းကြောက်၊ ရယ်လည်း
ရယ်ချင် သိလား၊ ချယ်ရီမ၊ ဒီကောင် ဘုရားတုန်းစပ်က ဖျဉ်းမပင်ကို
ခေါင်းနဲ့ချည်းဆောင့်တာ တခွမ်းခွမ်းဗျာ၊ ငါတို့အားလုံး မင်းသေရင်
သေ မသေလည်း ခေါင်းဟက်တက်ကွဲပြီထင်တာ၊ ကံ မင်းခေါင်းမင်း
စမ်းကြည့် ဇော်ဦး”

“ဟ...။”

ဒီကောင်တွေပြောမှ ဇော်ဦး ယောင်ရမ်းပြီး သူ့ခေါင်းသူ
စမ်းလိုက်မိရဲ့။ စူးခနဲ နာကျင်မှုနဲ့အတူ ဆံပင်တွေကြားထဲက ကြီး
မားလှတဲ့ ဘုသီးကြီးနှစ်လုံးကို စမ်းမိတယ်။ အပါးပါး နာလိုက်တာ
လွန်ပါရော။ ဇော်ဦး ခုမှတော့လိုက်မိတယ်။ တစ်မနက်လုံး သူ့ခေါင်း
တစ်လုံး မခံမရပ်နိုင်အောင် ကိုက်ခဲနေတာ။ ဒီဘုကြီးနှစ်လုံးကြောင့်
ပဲဖြစ်မှာပဲ။ အဲ ဇော်ဦး မသိတာက နားမလည်တာက သူ့ခေါင်း
ထက်မာ ဒီဘုကြီးတွေက ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို ရလာရတာလဲ။

ရှိနေခဲ့ရတာလဲ။ အောင်ညွန့်က အရက်ခွက်ကို ကောက်မောပြီး...

“ကဲယုံပြီမဟုတ်လား၊ ဇော်ဦးရ၊ ကံကောင်းလို့မင်း မသေတယ် သိလား။ ညတုန်းက ကွင်းပိုင်ကြီးလား၊ တစ္ဆေသရဲပြိတ္တာကြီးလား မသိပါဘူးကွာ၊ ပွဲကတော့ အတော်ကြမ်းတာ၊ မင်းကလည်း မင်းကိုး၊ မူးလာရင် စည်းလွတ်ဝါးလွတ်နဲ့”

“ငါ ငါက ဘာလွတ်နေလို့လဲ အောင်ညွန့်ရ”

“အေးလေ၊ မင်းမူးနေတော့ ဘယ်သိတော့မှာလဲ၊ ငါတို့က ကွင်းပိုင်ကြီးကို အရက်လည်းတိုက်ရ၊ ပါလာတဲ့ အမြည်းလည်း ကျွေးရနဲ့ အဲဒါကြောင့် မင်း သက်သာသွားတာမှတ်။ ငါတို့လည်း မူးနေကြတာပါပဲ ဇော်ဦးရ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းလောက် မလွတ်ဘူး၊ ဟိုရမ်း ဒီရမ်း မလုပ်ဘူး၊ ဟေ့ကောင် မင်း သွားမလုပ်နဲ့နော်၊ ကံ နိမ့်ရင် မင်းပဲခံရမှာ၊ ဟိုက သူ့ဘာသာသူ ဘာကြီးပဲဖြစ်နေ ဖြစ်နေ၊ ကမ္မဓိဌိဆိုတာ ခြင်အပ် မမြင်အပ်တွေ နေရာတိုင်းမှာ ရှိတယ်ကွ၊ ကွင်းပိုင်အဘိုးဆိုတာ တစ်ကွင်းလုံးမှာ သူအကြီးဆုံး၊ တန်ခိုး အထွားဆုံးပဲ”

အောင်ညွန့်က စေတနာနဲ့ ပြောတာပါ။ အဲဒီမှာ အရက် ရောင်းတဲ့ ချယ်ရီမက...

“ဟုတ်တယ် ဇော်ဦး၊ နင်ကလည်း နင်ပဲ၊ မူးလာရင် လူ စိတ်ပျောက်ရော၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သောက်ပြီး စားသောက်အိပ်ပေါ့၊ ဘုရားကုန်းက ဒီလောက်နာမည်ကြီးတဲ့ဥစ္စာ။ နင်ကလည်း ယုံတာ မယုံတာ အပထား၊ နတ်ကဠီးရင် ဘယ်သူနဲ့မှ မတူဘူး၊ ဖြစ်ချင်ဖြစ် ကိုယ်ပဲခံရမှာ။ ဟိုက အောင်ညွန့်ပြောသလို ကမ္မဓိဌိ

တန်ခိုးရှိတယ်တဲ့။ ခံရမှ အမလေး၊ အဘလေး၊ တမနေနဲ့၊ လူဆိုတာ ဘီလူးစ ၂၊ လူစည်း၊ သူစည်း၊ ကိုယ့်စည်း၊ ထားရတယ်တဲ့”

“မထားရအောင် ကျုပ်က ဘာလုပ်မိလို့လဲဗျ၊ ချယ်ရီမဗျ ဟေ့ကောင် အောင်ညွန့် ပြောစမ်းကွာ၊ ငါ ညက ဘာဖြစ်လဲ”

“ဟ မင်းက လွတ်နေတော့ ဘယ်မှတ်မိမှာလဲ၊ ဒါပေမဲ့ တကယ်အဖြစ်ဆိုတာရယ်၊ ငါတို့ ဖြီးဖြန်းနေတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ရယ်၊ မင်းရဲ့ခေါင်းက ဘုကြီးတွေနဲ့ ဒဏ်ရာက သက်သေပဲ၊ အဲဒါမှ မယ့် သးရင်လည်း အဲဒီပျဉ်းမပင်ကြီးအောက်မှာ မင်းရဲ့ဖိနပ်နဲ့ အ ဂျယ် ကျန်ခဲ့မှာ သေချာတယ်။ ပြီးမှ မင်း သွားကောက်ယူချည်း ငါ ငါတို့တော့ မလိုက်ဘူးနော်၊ ဒါပဲ”

အောင်ညွန့်က အရက်ခွက်မော့ရင်း ယတိပြတ်ပြောသလို ဗေတိုးကလည်း ပခုံးတွန့် ခေါင်းခါရမ်းတယ်။ သူလည်း မလိုက်ဘူး ဆိုတဲ့သဘော။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်တွေရော ချယ်ရီမပါ ဘုရားစူး ကျိန်တွယ်ပြောနေတာကို ဇော်ဦး မယုံနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ဒါ လုံးဝမဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စပဲ။ ဇော်ဦးလည်း ရေချိန်ကိုက်ကိုက်နဲ့...

“ဟေ့ကောင် အောင်ညွန့် ရစ်မနေနဲ့၊ ငါ ညက မူးနေတာ တော့ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ပြောတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“အောင်ညွန့် ပြောပြလိုက်ကွာ၊ ဒီကောင် ယုံသွားအောင်”
အောင်ညွန့် ပြောတာက ညတုန်းက သူတို့လူစုမခွဲခင် ဝိုင်းသိမ်းတော့ ဆယ်နာရီကျော်နေပြီတဲ့။ ဇော်ဦးက ပုဆိုးမနိုင် ပါမနိုင် ဖြစ်နေလို့ အောင်ညွန့်နဲ့ ဗေတိုး၊ ကုလားတို့က သူတို့နေကြ တဲ့ စိန်စည်ကျောင်းကွင်းဘက် မပြန်ကြတော့ဘဲ လိုက်ပို့တာ။ ကွင်း

ထဲမှာ လူသူကုန်းရှင်းပြီး အခြားတဲတွေတောင် မီးမှိတ်ငြိမ်သက်နေကြပြီ။ လက်ကျန်ပုလင်းကိုလည်း တစ်ယောက် တစ်ဦးမော့လိုက်၊ ရေချိန်လွန်နေတဲ့ ဇော်ဦးကိုလည်း ဆွဲလွှဲလိုက်နဲ့ ပြန်ခဲ့ကြတာ။ မာမုကြီးရဲ့ နွားတဲဘက်ကနေ ကွေ့ပတ်ပြီး ဟာရိုးအတိုင်း ရွံ့နင်းဗွက်နင်းနဲ့ ယာကြတာ။ ဘုရားကုန်းထောင့်ရောက်တော့ ဇော်ဦး ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လိုဖြစ်တယ် မသိဘူး။ ပါးစပ်ကနေ အယုတ္တ အနတ္တတွေနဲ့ ဟိုဆဲ ဒီကအော် လုပ်ပါလေရော။ ဗေတိုးနဲ့ အောင်ညွန့်တို့ ပါးစပ်အတင်းပိတ်လည်း မရဘူး။ နောက်တော့ ကွင်းထဲက ကွင်းပိုင်ကြီးတွေရော၊ နတ်တွေရော၊ ကစ္ဆေသရဲတွေပါမကျန်အောင် မကြောက်ဘူး။ မရွံ့ဘူး။ ဘာပညာပဲနဲ့ အယုတ္တအနတ္တတွေကုန်ရော။ ဘုရားကုန်းထောင့် ပျဉ်းမပင်ကြီးနားလည်းရောက်ရော ဝုန်းခနဲဆိုတဲ့အသံကြီးနဲ့ ပျဉ်းမပင်ကြီးပေါ်က အရိပ်မည်းကြီး ပစ်ကျလာတာတွေတယ်။ အားလုံး ကြက်သီးတွေ တဖြုန်းဖြုန်း ထသွားကြရဲ့။ အမှန်တ ပျဉ်းမကိုင်းကြီး ကျိုးကျတာပဲနေမှာပါ။ သူတို့တစ်တွေ မူးနေကြလို့ အကြည့်လွဲ အမြင်လွဲတာပဲ ဖြစ်မှာ။

အဲဒီအချိန်လေးမှာပဲ...

“ဒီလောက်စော်ကားတဲ့ကောင်၊ သေပေတော့”

ဆိုတဲ့ ဇော်ဦးရဲ့ နှုတ်ကနေ အသံနက်ကြီး ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာပြီး မူးနေတဲ့ ဇော်ဦး မယုံနိုင်စရာ အတင်းပြေးပြီး ပျဉ်းမပင်ကြီးနဲ့ ဦးခေါင်းနဲ့ တခွမ်းခွမ်း တိုက်တော့တာပဲ။ ပါးစပ်ကလည်း ဘာတွေပြောမှန်း မသိဘူး။ ဗလုံးဗထွေးနဲ့။ ဇော်ဦးကြည့်ရတာ အပမှီနေသလိုလို၊ သရဲစီးပြီး လူစိတ်ပျောက်နေသလိုလို၊ အော်

လိုက် ဆဲလိုက်၊ ယျဉ်းမပင်ကြီးနဲ့ တခွမ်းခွမ်း ပစ်တိုက်လိုက်ပဲ။ ပထမတော့ ရုတ်တရက်မို့ အားလုံးအမူးပြေသလို ကြောင်အမ်းသွားကြပေမယ့် နောက်မှသတိရပြီး အသိကင်းလွတ်သလိုဖြစ်နေတဲ့ ဇော်ဦးကို ဝိုင်းပြီးအတင်းချုပ်ဖမ်းကြရတယ်။ ညဉ့်ကလည်းနက်၊ လူသူလည်း ရှင်းနေတော့ သူတို့လူစု ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်နေတာကို အခြားတဲစုတွေက မသိမမြင်ကြဘူး။

အတင်းမချုပ်ရင် ဇော်ဦး သေသွားမှာ အသေအချာပဲ။ ဒီကောင်ခေါင်းတံ သံမဏိခေါင်းမှ မဟုတ်တာ။ စမ်းကြည့်တော့ ခေါင်းတွေဘာတွေ မကွဲဘူး၊ သွေးမထွက်ဘူးဆိုတော့ အောင်ညွန့်တို့လူစု စိတ်ချသွားရတယ်။ ဆောင့်နေတာ အချက်ပေါင်းမှ မနည်းတာဘဲကိုး။ နောက်ဆုံး ဇော်ဦးကို အတင်းချော့မော့ဖမ်းချုပ်ပြီး တဲပေါက်ဝထိ လိုက်ပို့ပေးခဲ့ရတယ်တဲ့။ အဲဒါ ညတုန်းက သူတို့တံကယ်ကြုံခဲ့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက် အမှန်ပဲ။ အောင်ညွန့် စိကာပတ်ကိုး မူးပြီးပြောပြနေတဲ့ စကားအဆုံး ဇော်ဦးက လျှာလေး အာလေးသံကြီးနဲ့ ခေါင်းရမ်းပြီး...

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာ” ကဲ့။

အဲဒါနဲ့ပဲ အောင်ညွန့်တို့လည်း ခေါင်းခါမေးဆတ်ရင်း ဝိုင်းကို လက်စသတ်တယ်။ ပြောပြီးပြီ။ ဇော်ဦးနာမည်ကိုက တလောက်ကန်း ဇော်ဦးပါဆို၊ ဇော်ဦး ချယ်ရီမဆိုင်ကနေ ဒယီးဒယိုင်နဲ့ နေပူကြီးထဲ ပြန်လာရင်း သူ့အသိစိတ်ထဲမှာ ဟိုကောင်သုံးကောင် ပြောတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ပဲ တွေးနေမိတယ်။ ယုံလည်း မယုံချင်ဘူး။ ဒီကောင်တွေ ပြောသမျှ သူယုံလိုက်ရင် သူနာမည်ပျက်ပြီပေါ့။ သူက

ဘာကိုမှ ယုံတဲ့သူမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒါပေမဲ့ ဟိုယိမ်း ဒီယိုင်လျှောက်ရင်း စိတ်က ဘယ်လိုကနေ အယ်လိုဖြစ်သွားတယ် မသိဘူး။ ဘုရားကုန်း အနောက်ဘက်ထောင့်က ပျဉ်းမပင်ကြီးရှိရာဘက် ခြေလှမ်းတွေက အလိုလို ဦးတည်မိလျက်သား ဖြစ်သွားရဲ့။

ဟိုကောင်တွေပြောတဲ့ ပျဉ်းမပင်ကြီးနားရောက်တော့ ဇော်ဦး မူးနေလျက်က ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်းထသွားတယ်။ တစ်ဆက်တည်း သူ့မျက်လုံးထဲ ပျဉ်းမပင်ကြီးရှေ့မှာ ရပ်နေတဲ့ လက်ထောက်ပြီး သူ့ကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ကို ဖျတ်ခနဲမြင်တယ်။ လူကြီးခါးထောက်ပြီး သူ့ကို ကြည့်နေပုံက မကျေမနပ် မျက်နှာမျိုးပါ။ ဇော်ဦး အမူးပြေသလို ဖြစ်သွားပြီး ချက်ချင်းပဲ နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီး မျက်စိကို လက်နဲ့ပွတ်ပြီး ထပ်ကြည့်မိတော့ ဘယ်သူမှ ရှိမနေပါဘူး။ သူမူးပြီး ဟိုမြင် ဒီမြင် ဖြစ်တာပဲ နေမှာ။ အဲ ထူးခြားတာက အဲဒီပျဉ်းမပင်ကြီးရဲ့ အောက်ကိုင်ဖျားမှာ တန်းလန်းလေး ချိတ်နေတဲ့ သူ့အင်္ကျီပဲ။ နောက် ပျဉ်းမပင် အောက်မှာ မြက်ရိုင်းတောထဲ ဟိုတစ်ဖက် ဒီတစ်ဖက် မှောက်ခုံပတ်လက် ဖြစ်နေတဲ့ သူ့ဆင်ကြယ်ဖိနပ်၊ ဒါကြောင့် မနက်တုန်းက သူတဲမှာ ဖိနပ်ရှာတာ မတွေ့တာကိုး။ ဇော်ဦးစိတ်ထဲ မကျေမလည်သလို မအီမလည်ကြီး ခံစားနေရတယ်။ ဒါဆို ဟိုကောင်တွေ ပြောခဲ့သလို ညက သူ ဒီနေရာကို ရောက်ခဲ့တာ အမှန်ပေါ့။

ဖိနပ်နဲ့ အင်္ကျီက သက်သေကိုး။ ဇော်ဦး တွေးရခက်ပြီး နားဝေတိမ်တောင် သူလိုလို ကိုယ်လိုလို ဖြစ်သွားတယ်။ မရည်ရွယ်ဘဲ သူ့ညာလက်ကလည်း ခေါင်းကို ယောင်ရမ်းပြီး စမ်းမိရဲ့။ အဲလို

တောင် ပါးစပ်က အသံထွက်မိသွားသလားပဲ။ ဟုတ်တယ်။ သူ့ခေါင်းထက်မှာ ဘုကြီးနှစ်လုံး။ ခုမှပဲ မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်လာပါရဲ့။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဇော်ဦးတစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွေးညင်းတွေ မထစဖူး။ မဖြစ်စဖူး ဟုဖင်းဖင်း ထလာသလို စိတ်ကလည်း ဟိုကြောက်သလို၊ ဒီကြောက်သလို ခံစားလာရတာနဲ့ ဇော်ဦး အင်္ကျီနဲ့ ဖိနပ်ကို ယူပြီး ဒယီးဒပိုင်နဲ့ အမြန်ဆုံး ပျဉ်းမပင်အောက်ကနေ လှမ်းထွက်ခဲ့တော့တာပဲ။

တစ်ခါတစ်ရံလည်း လောကကြီးက ဆန်းကြယ်တယ်။ ဟုတ်တာ မဟုတ်တာ အပထား။ ဟိုက်ဆိုင်တာပဲလား၊ ပေတိုးတို့၊ အောင်ညွန့်တို့၊ ချယ်ရီမတို့ ပြောကြသလို သူ့ကို ကွင်းပိုင်ကြီးကပဲ မဏိခတ်သလား မသိဘူး။ နတ်သိကြားတွေမှပဲ သိမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဇော်ဦးရဲ့ခေါင်းက ကျောက်ဦးလောက် ဘုသီးကြီးနှစ်လုံးက အဲဒီနေ့ကစပြီး ရောင်ကောင်းပြီး မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်လာလို့ သူ့မယား မိလုံလည်း ကျပ်ထုပ်ထုပ်ပေးရ ဟိုဆေး ဒီဆေး လိမ်းပေးရနဲ့ ဇော်ဦးလည်း သုံးရက်လောက် ဘုရားကုန်းထဲ အလုပ်မဆင်းနိုင်ဘူး။ လေးရက်မြောက်နေ့မှ ဒဏ်ရာက ပျောက်သွားတယ်။ ခုချိန်ထိ ဇော်ဦး အရက်ဆိုင်သွားတိုင်း လူစုံဝိုင်းစုံတိုင်း ပေတိုးတို့၊ အောင်ညွန့်တို့ မူးလာလို့ အဲဒီအကြောင်း စကားဟုလာတိုင်း ဇော်ဦး အရင်ဆုံး မျက်နှာကြီး နီရဲလာပြီး ဒေါသထွက်သလိုဖြစ်ရင်း နောက်ဆုံး မျက်နှာလေးက ဆီးရွက်လောက် ငယ်ငယ်သွားတာ ခုချိန်ထိ ပြောစရာ ဖြစ်နေပါရော။

မောင်နီချို

ဂုဏ်စိုးနတ်သမီး

(၁)

ဧရာဝတီမြစ်ပြင်ကို ဖြတ်သန်းတိုက်ရတ်လာသော လေသည် တသုန်သုန် ရေမြေလျှောက်ရှိသည်။ ကမ်းနဖူးတွင် တည်ရှိသော ဘကြီးပျိုးတို့အိမ်ရှေ့ ကမ်းစပ်တွင် ကြီးမားသော ညောင်ပင်ကြီး တစ်ပင်ရှိသည်။ လေတိုက်သွားသောကြောင့် ညောင်ရွက်များ ကရဲရဲ မြည်သံကို အဆက်မပြတ် ကြားနေရသည်။

ညောင်ပင်ကြီးကား ကြီးမားသော အကိုင်းအခက်များနှင့် အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း၊ စိမ်းစိမ်းလန်းလန်း၊ စိုစိုပြည်ပြည်နှင့် ဝေဝေဆာဆာ အုပ်ပိုးလျက် အဓိကရ ညောင်ပင်ကြီးဖြစ်သည်။ လေတိုက်တိုင်း ကြားနေရသော တရဲရဲမြည်သံများကား မကောင်းဆိုးဝါးများ အော်ဟစ်နေသကဲ့သို့ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှပေသည်။

ညောင်ဗောဓိ၊ ညောင်ပိန္နဲ၊ ညောင်ချည်၊ ညောင်ခြေထောက်၊ ပြင်ညောင်၊ ညောင်အုပ် စသည်ဖြင့် ညောင်ပင်အမျိုးပေါင်း ၄၅ မျိုးခန့် ရှိသည်။ ဘကြီးပြီအိမ်ရှေ့တွင် ထူးထူးခြားခြား တည်ရှိနေသော ညောင်ပင်ကြီးမှာ ညောင်ဗောဓိပင်ကြီးဖြစ်သည်။

သက္ကတလို အသွတ္တ၊ ဟိန္ဒိုလိုဖီးပုလ်၊ ဗိုလ်၊ ဗောဒိ၊ အင်္ဂလို Indian Fig Tree ဟု ခေါ်ဆိုကြသည်။ ဟိန္ဒူအယူအဆအရ ဗြဟ္မာ၊ ဗိဿနိုး၊ သီဝနတ်မင်းကြီး သုံးပါးနှင့် ပတ်သက်လျက်ရှိသည်။ အမြစ်များသည် လောကကို ဖန်ဆင်းသော ဗြဟ္မာ၊ ပင်စည်သည် သီဝမည်သော ဖျက်ဆီးသူ၊ အကိုင်းအခက်သည် ဗိဿနိုးမည်သော ထိန်းသိမ်းသူ ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓသာသနာဝင်များအနေနှင့် မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူရာအဖြစ် ကိုးကွယ်ကြသော အပင်မျိုးဖြစ်သည်။

အောက်ခြေရှိ ညောင်မြစ်ကြီးများသည် ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက်၊ ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့် မြစ်ထဲသို့ ရေသောက်ဆင်းနေဟန် ဖြစ်သည်။ ရေတက်လာချိန်တွင် ညောင်မြစ်များ မြှုပ်လျက်ရှိပြီး ရေကျချိန်တွင် ညောင်မြစ်များ ပေါ်ထွက်လာကြသည်။

ညောင်ပင်ကြီး၏ ပင်စည်တွင် တွယ်ကပ်လျက် တည်ဆောက်ထားသော နတ်ကွန်းကျောင်းဆောင်လေးတစ်ဆောင် ရှိ

သည်။ ကျောင်းဆောင်ထဲတွင် တောင်ဝေးတစ်ချောင်းကို ထောက်လျက် မတ်တတ်ရပ်နေသော ရုက္ခစိုးနတ်မင်းကြီး သစ်သားရုပ်တုရှိသည်။

ရုပ်တုရှေ့တွင် ခရစ်ဝတ်များ၊ ပန်းအိုးများတွင် သပြေပန်းများ ထိုးစိုက်ထားသည်။ ဘကြီးပြီး၏ သမီးဘကြီးဆုံးဖြစ်သော ခင်စောရှင် မကွယ်လွန်ခင် အမြဲတမ်း ပူဇော်ပသခဲ့သော ရုက္ခစိုးကျောင်းဆောင်ဖြစ်သည်။ ညစဉ် ဝတ္ထုရားမပျက် ခင်စောရှင်သည် ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆီမီး၊ အမွှေးတိုင်များ ပူဇော်ပသ ထွန်းညှိလေ့ရှိသည်။ ခင်စောရှင် မရှိသည့်နောက် ခင်ထားအိကလည်း အစ်မကြီးကိုးကွယ်ခဲ့သည့်အတိုင်း အစဉ်အလာမပျက် ပူဇော်ပသခဲ့သည်။

ညဘက်ရောက်၍ ညောင်ပင်ကြီး၏ ပင်ခြေအောက်သို့ ကြည့်လိုက်ပါက ရုက္ခစိုးကျောင်းဆောင်ထဲမှ ဖယောင်းတိုင်မီးမြှင့်မြိုင်၊ အမွှေးတိုင် ပူဇော်ထားသည့် မီးစနီနီရဲရဲလေး တောက်ပထွက်ပေါ်နေသည်ကို မြင်တွေ့ကြရသည်။

အမွှေးတိုင်ငွေ့များသည် ညောင်ပင်ကြီးအပေါ်ဘက်ဆီသို့ တလူလူ လွင့်ပါးသင်းဖျံ့လျက်ရှိသည်။

ဘကြီးပြီး အိမ်ရှေ့ရှိ ညောင်ပင်ကြီးတွင် ရုက္ခစိုး နေထိုင်သည်ကို မမြင်ဖူးကြသော်လည်း ရုက္ခစိုးရှိသည်ဟု တစ်ရွာလုံးက ယုံကြည်ထားကြသည်။ ရုက္ခစိုးဆိုသည်မှာလည်း သစ်ပင်များကို မှီ၍ဖြစ်သော သစ်ပင်စောင့်နတ် ရုက္ခဒီဇိုင်းများ ဖြစ်ကြသည်။

စတုမဟာရာဇ်နတ်မျိုးအနွယ်ဝင်များဖြစ်၍ အတော်အသင့် တန်ခိုးရှိကြသည်။ သစ်ပင်များပေါ်တွင် ဘုံဗိမာန်နှင့် နေထိုင်

ကြသည်။ လူများက ရုက္ခစိုးများ နေထိုင်ရာ ဘုံဗိမာန်ကို တွေ့မြင်နိုင်စွမ်း မရှိသော်လည်း ဘုံဗိမာန်အဖြစ် နတ်ကွန်းများ၊ မိမိတို့အာရုံကျရာ ပုံတော်များ ထုလုပ်ရည်မှန်းပြီး ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ကြသည်။

သစ်ပင်အကြီးအသေးကို မူတည်၍ ရုက္ခစိုးတို့သည်လည်း အကြီးအသေး ကွာခြားကြသည်။ တောနက်သောဒေသရှိ အကြီးဆုံး၊ အမြင့်ဆုံး၊ အသက်အရင့်ဆုံး သစ်ပင်ကြီးများကို တောစိုးသစ်ပင်ဟု ခေါ်ဆိုကြသည်။ သစ်တောကြီးတစ်တောလုံးကို အစိုးရသော သစ်ပင်ကြီးဖြစ်သည်။

သစ်ပင်ငယ်လေးများတွင်လည်း ရုက္ခစိုးရှိသည်။

ယုတ်စွာအဆုံး မြေဇာမြက်ပင်မှာလည်း ရုက္ခစိုးရှိသည်ဟု ဆိုကြသည်။ နတ်မည်ကာမတ္တ အလွန်တန်ခိုးနည်းပါး ဆင်းရဲသား နတ်များပင် ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်သည်။

ရုက္ခစိုးကား တန်ခိုးအတန်အသင့် ရှိကြသော်လည်း ဆူတို့ရှိရာ သစ်ပင်ကြီးများ သေဆုံးလျှင်၊ လဲပြိုပျက်စီးလျှင်၊ လူများက ခုတ်လှဲဖြတ်တောက်ခြင်းခံရလျှင် ရုက္ခစိုး ဘုံဗိမာန်များ ပျက်စီးရပေတော့သည်။ ရုက္ခစိုးနတ်များက သည်းခံစိတ်နှင့် ခွင့်လွှတ်တတ်ကြသည်။ အကြောင်းအရာ ခိုင်ခိုင်လုံလုံ မရှိဘဲနှင့် အန္တရာယ်မပြုတတ်ကြပေ။

သစ်ပင်ကြီးများ ခုတ်လှဲတော့မည်ဆိုလျှင် ရုက္ခစိုး နေထိုင်ရန်အတွက် သစ်ပင်အစားစိုက်ပေးခြင်း သို့မဟုတ် နေရာအစား ပေးကြရသည်။ မခုတ်လှဲခင်ကတည်းက သစ်ပင်ခုတ်ပုဆိန်ဖြင့်

ပင်စည်အား စိုက်ထားရသည်။ နောက်နေ့တွင် သွားကြည့်ပါက စိုက်လျက်သားရှိလျှင် ခုတ်လွှဲနိုင်သည်။ သို့မဟုတ် စိုက်ထားသော ပုဆိန်သည် ခြေရာလက်ရာပျက်၍ သစ်ပင်နှင့် ဝေးဝေးတွင် လွင့်စဉ်ကျနေပါက သစ်ပင်စောင့်နတ်က သဘောမတူ၍ မခုတ်လှဲသင့်ဟု ယူဆကြသည်။

စိတ်ကြမ်းကြုတ် ခက်ထန်သော ရုက္ခစိုးများသည် သူတို့အရိပ်အာဝါသ သစ်ပင်အောက်တွင် အလေးအပေါ့သွားခြင်း၊ မဖွယ်မရာပြုခြင်းတို့ကြောင့် အနာတရဖြစ်အောင်၊ သို့မဟုတ် သေဆုံးသည်အထိ အန္တရာယ်ပြုကြသည်။ ပူဇော်ပသသူများအား ကူညီမစ၊ စောင့်ရှောက်ပေးကြသည်ဟု ပြောဆိုလေ့ရှိကြသည်။

ဘကြီးပြီးတို့အိမ်အနီးရှိ ညောင်ဗောဓိပင်ကြီးတွင်ရှိသော ရုက္ခစိုးနတ်မင်းကြီးအား ခင်စောရှင်သည် အမြဲတမ်း ပူဇော်ပသခဲ့သည်။ ခင်စောရှင် ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ညီမဖြစ်သူ ခင်ထားအိက ဆက်လက်ပူဇော်ပသလာခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဖြစ်မည်လားမသိ။ ခင်ထားအိ ဈေးဆိုင်လေးမှာ တစ်နေ့တခြား အရောင်းအဝယ် ကောင်းလာသလို စီးပွားဥစ္စာများ ဖြစ်ထွန်းတိုးတက်လာခဲ့သည်။

ဘကြီးပြီးတို့အိမ်အပြင် တခြားသောအိမ်များသည် မြစ်ဘက်သို့ မျက်နှာပြု၍ တည်ဆောက်ထားကြသည်။ ကမ်းနားတန်းဟုခေါ်သည်။ ကမ်းနားစပ်တွင် နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ကြာမြင့်စွာကတည်းက ပေါက်ရောက်ရှင်သန်နေသော အစိကရ ညောင်ဗောဓိပင်ကြီးသည် ဘကြီးပြီးအိမ်နှင့် ၁၅ ပေခန့်မျှ အကွာတွင်ရှိသည်။ ညောင်ဗောဓိပင်ကြီးနှင့် အနီးကပ်ဆုံး တည်ရှိနေသော ဘကြီးပြီးအိမ်ကား

ညောင်ဟောမိပင်ကြီး၏ အရိပ်များက လွှမ်းမိုးထားသည်။

ဘကြီးဖြိုးအိမ်သည် ကမ်းနဖူးတွင်ရှိခြင်း၊ ညောင်ဟောမိပင်ကြီး၏ အရိပ်များက ဖုံးအုပ်နေခြင်း၊ ညောင်ရွက်များက တရှုံ့မြည်သံများကို အဆက်မပြတ် ကြားနေရခြင်း၊ ဧရာမြစ်အတွင်း စုန်ဆင်းသွားလာနေကြသော လှေကြီး၊ လှေငယ်၊ ဖောင်၊ သင်္ဘောတောက်တူ၊ ဖြတ်ပိုင်းကို အိမ်ပေါ်မှပင် မြစ်တွင်းရှုခင်းကို မြင်တွေ့နေရသောကြောင့် လွန်စွာမှပင် စိတ်ချမ်းမြေ့ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသော အိမ်တစ်အိမ်ဖြစ်သည်။

ဘကြီးဖြိုးအိမ်သည် အခြေခံစားကုန်များဖြစ်သော ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား၊ ငါးပိ၊ ငါးခြောက်နှင့် လှေသင်္ဘောများတွင် သုံးစွဲသည့် ပွဲညက်၊ ရေနံ စသည့် ကုန်ပစ္စည်းများလည်း ရောင်းချသည့် စေ့ဆိုင်ကြီးဖြစ်သည်။ လှေသင်္ဘောများ ဆိုက်ကပ်ရာ ဖြစ်သောကြောင့် အရောင်းအဝယ် ကောင်းသလို ဘကြီးဖြိုးတို့ မိသားစုမှာလည်း ချောင်လည်ပြည့်စုံကြသည်။

မှတ်မှတ်ရရ အလတ်ကောင် မွေးဖွားပြီးနောက် ပို၍ကောင်းလာသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဘကြီးဖြိုးသည် သူ့သားအား ကံထွန်းဟု အမည်ပေးထားခဲ့သည်။ ဘကြီးဖြိုးတွင် သမီးကြီး ခင်စောရှင်၊ သားလတ် ကံထွန်း၊ သမီးငယ် ခင်ထားအိ ဆိုသည့် သားသမီးသုံးယောက် ရှိသည်။ ဇနီးသည် ဒေါ်မယ်ခင်ကား ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်သည်။ သမီးကြီး ခင်စောရှင်မှာ အိမ်ထောင်မကျသော အပျိုကြီး ဖြစ်သလို၊ အိမ်၏ရောင်းရေဝယ်တာ စီးပွားရေးစဉ်းဆောင်လုပ်ကိုင်လာခဲ့သည်။ အသက်(၂၅)နှစ်အရွယ်တွင် ကွယ်

လွန်ဆုံးပါးခဲ့သည်။

သမီးအငယ်ဆုံး ခင်ထားအိမှာ အိမ်ထောင်ကျပြီး ခင်ပွန်း ဖြစ်သူရွာသို့လိုက်ပြီး နေထိုင်သည်။ ဝေဖျိုးနှင့် နှင်းနု အမည်ရှိ ကလေးနှစ်ယောက်ရပြီး ခင်ပွန်းဖြစ်သူ သေဆုံးသွားသည်။ ခင်ထား အိမှာ နောက်အိမ်ထောင် မပြုတော့ဘဲ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေသော ဘကြီးဖျိုးအိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ပြီး ဖခင်ကြီးအား လုပ်ကျွေးပြုစုလျက်ရှိသည်။

ဘကြီးဖျိုး၏ သားဖြစ်သူ ကံတွန်းမှာ ထူးဆန်းသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ မွေးဖွားစဉ်ကတည်းက မျက်နှာဖုံးနှင့် အချင်းစလွယ်နှင့် မွေးဖွားလာသူ ဖြစ်သည်။ ကလေးအရွယ် ငယ်ဘဝတွင်လည်း အပေါင်းအဖော်များနှင့် ဆော့ကစားခြင်းမပြု။ တစ်ယောက်တည်းသာ နေလေ့ရှိသလို လူအလစ်တွင် တစ်ယောက်တည်း စကားပြောနေတတ်သည်။ ဥစ္စာစောင့် သိုက်နှင့် အဆက်အသွယ်ရှိပြီး သိုက်မှ လူဝင်စားလာဖြစ်သည်ဟု ပြောဆိုနေကြသည်။

ဘကြီးဖျိုး အိမ်ရှေ့ရှိ ကမ်းနားတောင်ဘက်တွင် ရွှေးဟောင်းစေတီ ဘုရားအပြုအပျက်များ ရှိသည်။ ဥစ္စာစောင့်များ ရှိသည်ဟု နာမည်ကြီးသည်။

“စေတီပျက်တောင်၊ ခွေးတစ်ဟောင်၊ အတောင်တစ်ရာ တူး၊ ငွေတစ်မူးရလတ္တံ့”

ဟူသော သိုက်ဆရာများ၏ ဘူမိယသိုက်စာများကို ကြားဖူးကြသည်။

သိုက်ဆရာများ သိုက်တူး၍ ရွှေငွေဥစ္စာပစ္စည်းများ ရမရ

ကိုတော့ မသိပေ။ ကံထွန်း ငယ်စဉ်က ရွှေဒဂါးငါးမူးပြားများ ရရှိခဲ့ဖူးသည်။

(၂)

ရှေးဟောင်းဘုရားစေတီ အပြိုအပျက်များ တည်ရှိရာ နေရာတွင် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများစွာ တောထဲမှ လွှမ်းလျက်ရှိသည်။ ထိုချုံနွယ်များထဲမှ မြွေစိမ်းကြီးများ ထွက်လာတတ်သည်ကို မကြာခဏ တွေ့မြင်ရသည်။ မြွေအန္တရာယ် ကြောက်သောကြောင့် ဘုရားစေတီ အပြိုအပျက်များ ရှိရာသို့ မည်သူမျှ မသွားဝံ့ကြချေ။

လပြည့်ညလို နေ့အလား ထင်းထင်းလင်းလင်းရှိသော လပြည့်ည သန်းခေါင်ယံအချိန်မျိုးတွင် မြစ်မ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့် ဥစ္စာစောင်မိန်းကလေးကို ထူးထူးဆန်းဆန်း မြင်တွေ့ရသည်ဟု ပြောကြသည်။ အငြိမ့်မင်းသမီးများကဲ့သို့ တောင်ပံအင်္ကျီ၊ ထိုင်မသိမ်းလုံချည်၊ အစိမ်းရောင်ပဝါများကို ပခုံးပေါ်၌ လွှမ်းခြုံထားသည်သာမဟုတ်။ လက်ဝတ်ရတနာဖြစ်သော ကျောက်မျက်ရတနာများကို ဝတ်ဆင်ထားရာ ပြုံးပြုံးပြောင်ပြောင် တောက်ပလျက်ရှိသည်။

နောက်ကျောတွင် ဖြန့်ချထားသော ဆံပင်ရှည်ကြီးများက လည်း သန်စွမ်းတောက်ပြောင် မည်းနက်လျက် လမ်းလျှောက်သွားရာနောက်တွင် တလွင့်လွင့် လွင့်ပါးလျက်ရှိသည်။ ဥစ္စာစောင့်မလေး

ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ချိုအီစူးရှသော မွေးရနံ့များကလည်း သင်းယုံကြိုင်လှောင်လာတတ်သည်။

မြစိမ်းရောင် ဥစ္စာစောင့်မလေးသည် နုနယ်ပျိုမျစ်ပြီး လွန်စွာမှ ချောမောလှပသည်။ ဘုရားကြို ဘုရားဖျက်များကြားတွင် ဆင်မယဉ်သာ ခြေလှမ်းများနှင့် ခပ်နွဲ့နွဲ့ တစ်လှမ်းချင်း တရွေရွေ လျှောက်လှမ်းနေသည်ကို ကြက်သီးတဖျန်းဖျန်းထ၊ ခေါင်းနုပန်းကြီးစွာ မြင်တွေ့ဖူးသူများ ရှိသည်ဟုလည်း ပြောကြသည်။

အထူးသဖြင့် လပြည့်ည၊ အံ့ဖိတ်ည၊ လပြည့်ကျော် တစ်ရက်နေ့များတွင် မြစိမ်းရောင် ဥစ္စာစောင့်မလေး ဘုရားဖူးလာခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ စေတီဟောင်းများ ရင်ပြင်တော်ပေါ်ရှိ ညောင်ရေအိုးများတွင် တောပန်းများ တင်လှူသွားတတ်ကြောင်း ပြောဆိုကြသည်။

ထိုနေ့က ကံထွန်းသည် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှ ပြန်လာရာ နေဝင်ခါစအချိန်ဖြစ်သည်။

ကံထွန်းသည် ရွေးဟောင်းစေတီများရှိရာ ချုံတောကြီးများဘေးရှိ လမ်းမပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်လာခဲ့သည်။ သံရှည်ဆွဲအူလိုက်သော ခွေးအူသံများကို ကြားလိုက်ရသည်။ ကျောထဲတွင် အေးစိမ့်စိမ့် ဖြစ်သွားပြီး ခေါင်းနုပန်းကြီးသွားသလို ကြက်သီးမွေးညင်းများ ထလာသည်။ လမ်းမပေါ်တွင် လူသွားလူလာမရှိ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လှပေသည်။

အိမ်သို့ အမြန်ပြန်ရောက်ရန်သာ စိတ်က စောနေသည်။ သူ့နောက်ကျောဘက်တွင် အရိပ်လိုလို လှုပ်ရှားလျက် လိုက်ပါနေသည်ဟု စိတ်ထဲက အလိုလို သိနေသောကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်

သည်။ လွန်စွာမှ ချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ဦး ရပ်နေသည်ကို ထူးဆန်းစွာ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ လူစိမ်းဧည့်သည်ပင် ဖြစ်ရမည်။ ရွာထဲတွင် ထိုကဲ့သို့ လှပချောမောသော မိန်းကလေးမျိုးကို ကမ်းခါဖူးမျှ ကံထွန်း မတွေ့ဖူးပေ။

မိန်းမပျိုလေးမှာ အသားအရေ ဝင်းဝါနုပျို ချောမောလှပသလို အစိမ်းရောင် အဝတ်အစားများ၊ လက်ဝတ်ရတာနာများကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ထူးထူးဆန်းဆန်း မြင်တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ကံထွန်း အံ့ဩသွားသည်။ စိတ်ကလည်း အလိုလို ကြောက်ရွံ့နေမိသည်။ အစိမ်းရောင် မိန်းမချောလေး၏ ပခုံးပေါ်တွင် အစိမ်းရောင် ပဝါစလေးသည် လေထဲတွင် လွင့်ပျံ့လျက်ရှိသည်။ ဘော်ကြယ်လေးများ ထိုးထားသောကြောင့် လရောင်အောက်တွင် တလက်လက် တောက်ပနေပေသည်။

လေစိမ်းတစ်ချက် တိုက်ခတ်သဖြင့် ကံထွန်းရင်ထဲတွင် စိန်ခနဲ အေးသွားသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ထူးခြားသော မွှေးရနံ့က သင်းယုံလာသည်။ နှင်းဆီပန်းရနံ့မျိုးလည်း မဟုတ်။ စံပယ်ပန်းရနံ့လိုလည်း မဟုတ်။ ချိုအိအိ ရှိလှသော ရနံ့တစ်မျိုး ဖြစ်လာသည်။ မွှေးရနံ့ကို ရှူရှိုက်မိလိုက်သဖြင့် ကံထွန်း ခေါင်းထဲတွင် ငြီးစိစိ ဖြစ်လာသည်။

အစိမ်းရောင် မိန်းမပျိုလေးသည် ကံထွန်းလက်ထဲသို့ ကြေးပြားလေးများ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ တစ်စုံတစ်ရာ စကားပြောခြင်းမပြုချေ။ ကံထွန်းအား ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ကြည့်နေပေသည်။ ကြေးပြားများက ထူးထူးခြားခြားထူပြီး အလေးချိန် စီးသည်။ ကံထွန်း

စိတ်ထဲတွင် မည်သို့ဖြစ်လာသည်မသိ။ အစိမ်းရောင် ဝတ်ထားသည့် မိန်းမပျိုလေး၏ သဏ္ဌာန်မှာ နှင်းဖြူများဆိုင်း၍ မမြင်ရတော့သလို တဖြည်းဖြည်း ဝေဝေဝါးဝါး ဖြစ်လာပြီး ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ မွေးရံနဲ့ဖျားလည်း မရတော့ပေ။ ခေါင်းထဲတွင် မူးဝေနောက်ကျီလာပြီး လမ်းမပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။ မျက်ခွံများ လေးလံလာပြီး အိပ်ပျော်သွားသလိုဖြစ်ကာ သတိမေ့သွားသည်။ ပြန်ရောက်ချိန် ပြန်ရောက်မလာ၍ ဘကြီးပြီးနှင့် ခင်ထားအိတို့ စိုးရိမ်ပြီး ထွက်ရှာကြသည်။ ရှေးဟောင်းစေတီ အပြိုများဘေးရှိ လမ်းပေါ်တွင် အိပ်ပျော်မေ့လျော့နေသော ကံထွန်းကို တွေ့ရှိပြီး စိုးရိမ်တကြီး အိမ်သို့ ပြန်ခေါ်လာကြသည်။

ဘုရားစင်ပေါ်တွင် သိမ်းထားသော ဆရာတော်ကြီး၏ ရေမန်းများ တိုက်လိုက်မှ ကံထွန်း သတိပြန်ရလာသည်။ မှတ်မိသမျှ တွေ့ကြုံခဲ့ရပုံများကို ပြောပြသည်။

“အောင်မယ်လေး... တော်ပါသေးရဲ့ ငါ့မောင်ရယ်၊ အဲဒါလူများတွေ ပြောပြောနေတဲ့ မြစ်မီးရောင် ဥစ္စာစောင့်မလေးပဲ၊ ငါ့မောင်ကို လိပ်ပြာနုတ်ပြီး သိုက်ထဲခေါ်မသွားတာ တော်သေးတာပေါ့”

ဘကြီးဖြိုးသည် ဆုပ်ထားသော ကံထွန်းလက်ကို ဖြည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မည်းညစ်နေသော ကြေးပြားလေး ဖြစ်နေသည်။ စိတ်ထဲတွင် မသင်္ကာသဖြင့် မန်ကျည်းမှည့်ဖြင့် ပွတ်ဆေးလိုက်သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အရောင်လေးများ ထွက်လာသည်။ သေချာစွာ ဆေးကြောလိုက်သောအခါ ရွှေဒဂိုးပြားများ ဖြစ်နေ၍ အလွန်

တရာ အံ့သြပြီး ဝမ်းသာသွားသည်။

ဒဂုံပြေးများမှာ မြေကြီးထဲတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ မြုပ်နေသောကြောင့် ဟောင်းနွမ်းလျက်ရှိသည်။ တိုက်ချွတ်လိုက်မှ ရွှေရောင်ဝင်းလာသည်။ မြင်းစီး လှံထိုးတံဆိပ်၊ ခေါင်းမြီးခြုံကံဆိပ်၊ ဆံမြိတ်ထိုး(နောက်ဆံထိုး) တိုက်ကံဆိပ်များ ပါရှိသော ငါးမူးပြားများ ဖြစ်ကြသည်။

ဘကြီးဖြိုးတို့ မိသားစု ဝမ်းသာသွားကြသည်။ ဥစ္စာစောင့်များ ရှိသည်ကို ကြားဖူးနားဝ ရှိကြသည်။ ရွှေငွေများ ပေးတတ်သည်ကိုလည်း ကြားဖူးသည်။ ဟိုတုန်းက မယုံကြည်ခဲ့ကြပေ။ ယခုကံထွန်း လက်ထဲတွင် တွေ့ရသော ရွှေဒဂုံပြားကြောင့် ယခု ယုံရပြီ ဖြစ်သည်။

“အင်း.. ငါ့သား ကံထွန်းကတော့ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ကံကောင်းပါတယ်၊ ရှင်ပြုတော့မှာမို့ လှူနိုင်တန်းနိုင်အောင် ကူညီစောင်မတာပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ကံထွန်းရဲ့ ရှင်ပြုပွဲမှာ အလှူအတန်းပေးပြီး ရွှေဒဂုံပြားတွေပေးတဲ့ မိန်းကလေးကို ရည်စူးပြီး အမျှအတန်းပေးဝေရမှာပေါ့ကွယ်”

(၃)

ဘကြီးဖြိုးတို့အိပ်ရှေ့အနီးရှိ လှေဆိပ်သို့ လှေသမ္ဗန်

တစ်စင်း ဆိုက်ကပ်လိုက်သည်။ လှေပေါ်မှ အသားညိုညို ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် လူတစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။ ထိုလူတစ်ယောက်အားငယ် ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ဈေးဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။

“ဗျို... ခင်ထားအိ”

ဘကြီးဖြိုး၏ သမီးအငယ်ဆုံး ခင်ထားအိ အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသည်။

“ဦးညိုကြီးပါလား။ လှေ ဘယ်တုန်းက ဆိုက်သလဲ၊ ဦးပွင်းကရော ဘာများမိန့်တော်မူလိုက်သလဲ”

“ခွဲလေးတင် လှေဝင်လာတာ၊ တခြားတွေထူးထူးတော့ ဘာမှ မမှာလိုက်ဘူး။ စာတစ်စောင်တော့ ရေးပေးလိုက်တယ်၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေနဲ့၊ နင်တို့ဖခင်ကြီး ဘကြီးဖြိုး ဆုံးပြီ”

“ရှင်...”

ဖခင်ကြီး ဆုံးပြီဟု ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသောကြောင့် ခင်ထားအိ ခေါင်းထဲတွင် မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အသက်အရွယ် အရ ဇရာထောက်လာပြီး ကျန်းမာရေးမကောင်းသော ဖခင်ကြီးအား မောင်တော်ဖြစ်သူ ဦးပွင်းလေးက သူ သိတင်းသုံးရာ ဟင်္သာတမြို့ရှိ ဘုရားကြီးကျောင်းတိုက်တွင် ခေါ်ယူထားပြီး ဆေးကုသပေးလျက်ရှိသည်။

အခြေအနေ မဟန်တော့ပြီဆိုသည့် သတင်းများကို ကြားနေရသည်။ ယခုလို မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး ဆုံးပါးသွားလိမ့်မည်ဟု မထင်မှတ်ခဲ့။ ကုန်သည် ဦးညိုကြီး ယခုလို လာပြောမှ ဖခင်ကြီး

ဆုံးကြောင်း သတင်းဆိုးကို ကြားလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ခင်ထားအိ
ဝမ်းနည်းကြေကွဲရုံမှလွဲ၍ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပေ။

“တရားနဲ့ဖြေပေါ့ ခင်ထားအိရာ၊ နင်တို့မောင်ပွင်းက
လည်း နောက်ဆုံးအချိန်ထိ အကောင်းဆုံးဆေးဝါးတွေနဲ့ ကုသပေး
တာပဲ၊ စာကုန်တော့လည်း ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ရော့ ဒီမှာ စာပေး
လိုက်တယ်”

ဦးညိုကြီးက ဦးပွင်းရာဇ်နွဲ့ ပေးလိုက်သောစာကို ထုတ်
ပေးလိုက်သည်။ ခင်ထားအိက စာကို လှမ်းယူလိုက်ရင်းမှာပင် သူမ
မျက်ဝန်း၌ မျက်ရည်စများ တပေါက်ပေါက် ကျလာသည်။

“ကုန်တွေချဖို့ လုပ်ရဦးမယ်၊ ငါ သွားတော့မယ် ခင်ထား
အိ၊ နောက် သုံးရက်လောက်မှ လေ့ပြန်ထွက်မှာ၊ အဲဒီရက်ကျမှပဲ
မှာစရာရှိရင် မှာလိုက်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးညို”

ဦးညိုကြီးက လေ့ဆိပ်ဘက်သို့ ပြန်ဆင်းသွားသည်။ ခင်
ထားအိသည် ဖခင်ကြီးဖြစ်သူ ဦးဖြိုးမျက်နှာကို ပြန်မြင်လာသည်။
သားသမီးများအပေါ်တွင် တာဝန်ကျေသော ဖခင်ကြီးသည် ယခု
တော့ အပြီးအပိုင် ခွဲခွာသွားလေပြီ။ ခင်ထားအိတို့တွင် မောင်နှမ
သုံးယောက် ရှိသည်။

အစ်မအကြီးဆုံး ခင်စောရှင် ကွယ်လွန်သွားသည်မှာ ကြာ
ပြီဖြစ်သည်။ အငယ်မ ခင်ထားအိမှာ အိမ်ထောင်ကျပြီး ယောက်ျား
ဖြစ်သူ ဆုံးပါးသွား၍ ဝေဖြိုးနှင့် နှင်းနုအမည်ရှိ ကလေးနှစ်ယောက်
ကို ခေါ်ဆောင်ပြီး ဖခင်ကြီးနှင့်အတူ လာရောက်နေထိုင်ခဲ့သည်။

မောင်ဖြစ်သူ ကံထွန်းမှာ ငယ်စဉ်ကတည်းက ကိုရင်ဝတ်ရင်း သာသနာ့ဘောင်ထဲမှာပင် ဖျော်ပိုက်၍ လူမထွက်တော့ပေ။ ယခုအချိန်တွင် ဦးပဉ္စင်းရာဇိန္ဒာ့ အမည်ဖြင့် ဟင်္သာတမြို့ ဘုရားကြီးတိုက်တွင် စာလိုက်နေသော ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါး ဖြစ်လာသည်။ ဘကြီးဖြိုး နေထိုင်မကောင်းဖြစ်လာသောအခါ ဦးပဉ္စင်းက ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ပြီး ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ကောင်းမွန်စွာပြုစုရင်း ဆေးဝါးကုသပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးပဉ္စင်း ပေးလိုက်သော စာအား ခင်ထားအိသည် ဖွင့်ဖတ်မည်အပြုတွင် အိမ်မပေါ်ထပ်မှ...

“ထို့...”

ဆိုသည့် တံတွေး ထွေးသံကြီးကို ကျယ်လောင်စွာ ကြားလိုက်ရ၍ လန့်သွားမိသည်။ ဝေဖြိုးနှင့် နှင်းနု ကလေးနှစ်ယောက်ကလည်း ဆော့နေရာမှ အမြန်ပြေးလာကြပြီး ခင်ထားအိအနီးသို့ ပြေးကပ်လိုက်ကြသည်။

“အမေ... အိမ်ပေါ်ထပ်က အသံက ဘာသံလဲဟင်၊ သားကြောက်တယ်”

“သမီးလည်း ကြောက်တယ်”

ကလေးငယ်နှစ်ဦးမှာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနှင့် တုန်လှုပ်နေကြသည်။ ခင်ထားအိကိုယ်တိုင်မှာလည်း ကြောက်စိတ်နှင့် မယုံသင်္ကာစိတ်များ ရောထွေးကာ အိမ်အပေါ်သို့ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ လက်ထဲမှ စာကို ဖွင့်ဖတ်ရန် မေ့သွားမိသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ခြေရင်းအိမ်မှ ဈေးဝယ်ရန် မငယ် ရောက်လာသည်။

ကိုယ်တွေ့တစ္ဆေမှတ်တမ်း

“အစ်မ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား”

မျက်ရည်စများနှင့် ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေသော ခင်ထားအိ မျက်နှာကို မြင်တွေ့လိုက်ရ၍ မငယ်က စိုးရိမ်စွာ မေးလိုက်သည်။

“ဟင်္သာတကျောင်းမှာ အဖေ ဆုံးပြီတဲ့ မငယ်၊ ခုနကပဲ ဦးညိုကြီး ဝင်ပြောသွားတယ်၊ ဒါထက် မငယ်ယောက်ျား ကိုထွေး အိမ်မှာရှိလား”

“ရှိတယ် အစ်မ”

“ကိုထွေးကို ခဏခေါ်လိုက်စမ်းပါ မငယ်၊ အိမ်အပေါ်ထပ်က အရင် အဖေနေတဲ့နေရာကို တက်ကြည့်မလို့၊ အပေါ်ထပ်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ မသိပါဘူး”

မငယ်က သူ့ယောက်ျားဖြစ်သူ ကိုထွေးအား လှမ်းခေါ်ပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။ ခင်ထားအိသည် ကိုထွေး၊ မငယ်တို့နှင့်အတူ အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ကြသည်။ စောစောက ကြားလိုက်ရသော ထို့ဆိုသည့် တံတွေးထွေးသံကြီးကို ထပ်မံကြားရလေမလားဟု ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် တက်လာခဲ့ကြသည်။

အိမ်ပေါ်ထပ်ရှိ ဘကြီးဖြိုး ယခင်အိပ်ခဲ့သော အိပ်ရာ ခုတင်မှတစ်ပါး တခြားထူးခြားမှု တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရပေ။

ခင်ထားအိမျက်လုံးထဲတွင် ဖခင်ဖြစ်သူမျက်နှာက ဖျောက်ဖျက်မရအောင် တဖျတ်ဖျတ် ပေါ်လျက်ရှိသည်။

“မခင်ထားအိ စိတ်ကထင်လို့ ဖြစ်မှာပါ၊ ဘာမှကြောက်စရာမလိုပါဘူး၊ ညကျရင် ကျွန်တော်တို့လင်မယား လာစောင့်ပြီး

အိပ်ပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ ငါ့မောင်ရယ်”

အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းလာကြပြီး ဦးပွင်း ရေးပေးလိုက်သောစာကို ဖွင့်ဖတ်လိုက်သည်။ စာပါအကြောင်းအရာမှာလည်း အထွေအထူး မဟုတ်ပေ။ ဖခင်ကြီးဆုံးပါးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း လောလောဆယ်ဆယ် ခမည်းတော်အလောင်းကို မသင်္ဂြိုဟ်သေးဘဲ ရှိကြောင်း စာရပြီးနောက် အမြန်လာရောက်ရန် ရေးသားထားသည်။

ခင်ထားအိနှင့် ကလေးနှစ်ယောက်မှာ စာကိုဖတ်ပြီး ရင်ထဲတွင် ဆိုတက်လာသလိုဖြစ်ကာ တရှုပ်ရှုပ် ငိုကြွေးနေကြသည်။

ည(၇)နာရီခန့်တွင် ကိုထွေးတို့လင်မယားလည်း ရောက်လာကြသည်။ အဖော်အဖြစ် ခင်ထားအိနှင့်အတူ စောင့်အိပ်ပေးကြမည်ဖြစ်သည်။ ဘကြီးဖိုး ဆုံးသွားကြောင်း သတင်းကြားရ၍ အိမ်နီးနားချင်းမိတ်ဆွေများလည်း ရောက်လာကြသည်။ ခင်ထားအိသည် လက်ဖက်သုတ်များ၊ ရေခွေးကြမ်းများနှင့် ဧည့်ခံပြီး စကားစမြည် ပြောဆိုနေကြသည်။

အထူးသဖြင့် သားသမီးများအပေါ်တွင် သံယောဇဉ်ကြီးသော ဘကြီးဖိုး၏အကြောင်းကို ပြန်လည်တသ တဖွဖွ ပြောဆိုမိကြသည်။ ဘကြီးဖိုးသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက သားသမီးများကို တရားသဖြင့် ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားလျက် ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့သည်။ သားဖြစ်သူ ကံထွန်းကိုလည်း သာသနာ့ဘောင်အတွင်း ရဟန်းအဖြစ် သွတ်သွင်းအိုးမြှင့်ခဲ့သည်။

ရွာထဲတွင် လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သလို လူအများ ကြည်ညိုလေးစားခြင်း ခံရသူဖြစ်သည်။ နဂိုကပင် စိတ်ရင်းကောင်းခြင်း၊ ဒုက္ခရောက်နေသူများကို ကူညီတတ်ခြင်း၊ သားဖြစ်သူက ဘုန်းကြီးဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ပို၍ပင် ကြည်ညိုလေးစားကြသည်။ ထိုသို့ ဘကြီးဖြိုးအကြောင်း ရောက်တတ်ရာရာ ဝိုင်းဖွဲ့စကားပြောနေစဉ်မှာပင် အိမ်ပေါ်ထပ်မှ 'ထွီ' ဆိုသည့် တံတွေးထွေးသံကြီးကို ကျယ်လောင်စွာ ကြားလိုက်ရသဖြင့် အားလုံးထိတ်လန့်သွားကြသည်။ ဝေဖြိုးနှင့် နှင်းနုတို့နှစ်ယောက်မှာလည်း ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်လျက် လူကြီးများကြားသို့ အတင်းပင် တိုးဝှေ့ဝင်လိုက်ကြပြီး ဇက်ပုကာ ငြိမ်နေကြသည်။

“အပေါ်ထပ်က ကြားလိုက်ရတဲ့ အသံပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ညနေကလည်း စာခါကြားလို့ ကျွန်တော်တို့ တက်ကြည့်သေးတယ်၊ အပေါ်ထပ်မှာတော့ ဘာမှရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုတုန်းက ဘကြီးဖြိုးအိပ်တဲ့ ဒုတိယဟောင်းလေးပဲ ရှိတာ”

ကိုထွေးက အိမ်နီးနားချင်း စည်သည်များကို ရှင်းပြလိုက်သည်။ ကိုထွေးစကားဆုံးသွားသည်နှင့်...

'ထွီ' ဆိုသည့် အသံကြီးကို ထပ်မံကြားလိုက်ရပြန်သည်။

“ဟော... ဒီအသံပါ၊ စောစောကလိုပဲ ထွီဆိုတဲ့ တံတွေးထွေးတဲ့အသံမျိုးကြီး”

“ဧကန္တ အဖေများ လာပြီးနှုတ်ဆက်နေတာလား မသိဘူး”

“ဟုတ်ချင် ဟုတ်မှာပေါ့ ခင်ထားတိရယ်၊ ဘကြီးဖြိုးလိပ်ပြာက သတိလာပေးတာများ ဖြစ်မနေဘူးလား”

“ဒီလိုလည်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပါ”

“ဟုတ်ချင် ကုတ်မှာပေါ့ လုပ်မနေနဲ့၊ လူတွေသေရင် အိမ်မှာ (၇)ရက် နေရသေးတယ်၊ (၇)ရက်ကျော်ပြီးတော့မှ သူလိပ်ပြာက ပျောက်ပြီး နောက်တစ်ဘဝကို ကူးသွားတာလို့ ပြောကြတယ်”

ထိုစဉ်မှာပင် ထို့ . . ထို့ . . ထို့ . . ထို့ . . ဆိုသော တံတွေးထွေးသံကြီးများသည် အိပ်ပတ်ပတ်လည်တွင် ဆက်ကာ ဆက်ကာ ကြားလိုက်ရတော့သည်။ စိတ်မလုံသော ဧည့်သည်များက ကြောက်လန့်လာကြပြီး ခင်ထားအိအား နှုတ်ဆက်၍ သုတ်သုတ်နှင့် အမြန်ပြန်ထွက်သွားကြသည်။

“ခင်ထားအိ ဘာမှကြောက်မနေနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ လင်မယား ရှိပါတယ်”

ကိုယ့်ထွေးက ခင်ထားအိ ကြောက်ရွံ့နေမှာစိုး၍ အားပေးစကား ပြောကြားလိုက်သည်။ ကိုယ့်ထွေးကိုယ်တိုင်က မကြောက်ဘူးဟု စိတ်အားတင်းထားသော်လည်း ထို့ဆိုသည့် တံတွေးထွေးသံကြီး နောက်ထပ်ကြားရဦးမလားဟု နားစွင့်ထားရင်း တထိတ်ထိတ်နှင့် ထိုညက အိပ်မပျော်နိုင်ကြတော့ပေ။

(၄)

ဒေဝဒူတသုတ်၌ ဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူခဲ့ရာတွင်

ဇာတိဇရာ ဗျာဓိမရဏာ ဆိုသည့် သေမင်းတမန် လေးဦးသည် ယမနတ်မင်းကြီး ငရဲမင်းကြီးက စေလွှတ်ထားကြသူများဖြစ်သည်။ ဇာတိခေါ် နတ်စေတမန်က ပြောလိုက်သည့်အလား ဦးပဉ္စင်းရာဇိန္ဒ အာရုံထဲတွင် ကြားနေရသည်ဟု ထင်သည်။

အချင်းလူသားတို့ ပင်ပန်းကြီးစွာ ဆင်းရဲဒုက္ခခံ၍ မွေးဖွားလာသော ကလေးငယ်များကို သင်တို့ တွေ့ကြရလိမ့်မယ်။ ကလေးငယ်တို့ဘဝကား ထူပေးမှ ထရ၊ ကျွေးမှ စားရ၊ ခြံပေးမှ လုံခြုံရနှင့် ဇာတိဘေးဆိုးမှ မလွတ်ကင်းနိုင်ကြကုန်။ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှပေတယ်။ သံဝေဂ ရသင့်ပေတယ်။

ဇရာခေါ် နတ်စေတမန်ကလည်း အချင်းလူသားတို့ အဇိုးပြိုင်းပြိုင်း ခါးကိုကိုင်နှင့် နားထိုင်းမှုန်ဝေ အရေတွန့်လျက် သတိကင်းကွာ သက်ကြီးရွယ်အိုများကို သင်တို့ မြင်တွေ့ကြရလိမ့်မယ်။ သွားကျိုးခြင်း၊ ဆံဖြူခြင်း၊ ခြေလက်တုန်ခြင်း၊ စားသောက်မမြန်ခြင်း စတဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေကို ခံစားကြရတယ်။ ဇရာဆိုတဲ့ ဘေးဆိုးကြီးက မလွတ်နိုင်ကြကုန်။ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှပေတယ်။ တရားသံဝေဂ ရသင့်ပေတယ်။

ဗျာဓိခေါ် နတ်စေတမန်ကလည်း အချင်းလူသားတို့ ရောဂါစွဲကပ် သေရမတတ် ဒုက္ခကြီးစွာ ခံစားနေရသော သူ့ကို သင်တို့ တွေ့မြင်ရပေလိမ့်မယ်။ ဆင်းရဲဒုက္ခအဝဝနဲ့ ဗျာဓိဘေးဆိုးကြီးကား ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှပေတယ်။ တရားသံဝေဂ ရသင့်ပေတယ်။

မရဏခေါ် နတ်စေတမန်ကလည်း အချင်းလူသားတို့

သေလွန်ပြီးသော သူကောင်ကို တွေ့မြင်ကြရပေလိမ့်မယ်။ သားသမီးဆွေမျိုး စိတ်သက်ဟတို့နဲ့ နေလိုတိုင်း မနေရ။ သေကျေပျက်စီးရခြင်း ဆင်းရဲဒုက္ခအဝဝကို ကြုံတွေ့ရတဲ့ မရဏဘေးဆိုးကြီးက ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှပေတယ်။ တရားသံသေဂ ရသင့်ပေတယ်။

ထိုကဲ့သို့ ဇာတိ ဇရာ ဗျာဓိ မရဏ လေးပါးကို ယမမင်း လွှတ်ထားသော နတ်စေတမန် လေးဦးသဖွယ် ဘုရားရှင် ဟောကြားထားသော ဒေဝဒူတသုတ်လာ သံဝေဂဖြစ်စရာများကို ဦးဇင်းရာဇိန္ဒ စဉ်းစားရင်း စိတ်ထဲတွင် ကြားယောင်နေမိသည်။

မရဏနတ်စေတမန်သည် ဘကြီးဖြိုးအား ခေါ်ယူရန် ရောက်ရှိလာသည်။ ဗျာဓိနတ်စေတမန်မှာ သူ့တာဝန်ပြီး၍ ထွက်ခွာသွားသည်။ အိပ်ရာပေါ်တွင် ရောဂါဝေဒနာ ခံစားနေရသော ဘကြီးဖြိုးအား သားဖြစ်သူ ဦးပဉ္စင်းက ကြေကွဲစွာ ကြည့်ရှုရင်း တရားသဘောနှင့် ဆင်ခြင်နေမိသည်။ ဘကြီးဖြိုးအား မအိပ်နိုင်၊ မစားနိုင်၊ မသောက်နိုင်သော အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိနေသည်။ ဦးပဉ္စင်းနှင့်တကွ ဘုန်းတော်ကြီးများ၊ တပည့်ဒါယကာများက ပို၍ ဂရုတစိုက် ကုသကြသော်လည်း ထူးခြားသက်သာမှုမျိုး မတွေ့ရပေ။

ဦးပဉ္စင်း၏ တပည့်ဒါယကာများက ဘကြီးဖြိုးအနီးတွင် ပြုစုစောင့်ရှောက်ရင်း ရောဂါအခြေအနေကို သိလို၍ မေးကြသည်။

“ဘကြီး... ဒီနေ့ ဘယ်နှယ်နေသေးလဲ၊ ရောဂါက သက်သာရဲ့လား၊ နေကောင်းရဲ့လား”

“အင်း... ငါ့အကြောင်း ငါသိနေပါတယ်၊ ဘကြီးတို့ရွာက

ကမ်းနားအနီးလမ်းမှာ ငါ့မြေးနှစ်ကောင်ရှိတယ်။ ငါ့ရွာရောက်ရင် မင်းတို့လည်း ဝင်ကြ၊ ထွက်ကြ၊ လာလည်ကြပေါ့ကွယ်၊ ကြားလား၊ အေး... ငါလည်း သိပ်မကြာတော့ပါဘူး။ ငါ့အိမ်ကို ငါ့ပြန်ရတော့မှာ”

ဦးပွင်း၏ ဒါယကာများက မေးသည်ကတခြား၊ ဘကြီး ပြုံးက သူ့စိတ်ထဲ စွဲမိစွဲရာ သူ့အိမ်ကိုသာ တမ်းတသတိရပြီး ပြော ဆိုလျက်ရှိသည်။ ဦးပွင်းရာဇိန္ဒကလည်း နှစ်သိမ့်စကားပြောဆိုရင်း ဆေးများတိုက်သည်။

“ဒါယကာကြီး မကြာခင် အိမ်ကို ပြန်ပို့ပေးမယ်၊ မြေးတွေ နဲ့လည်း အတူနေရမယ်၊ ရောဂါဝေဒနာ ပျောက်ကင်းဖို့ အရေးကြီး တယ်၊ နေထိုင်ကောင်းမှ ဒါယကာကြီးအိမ်ကို ပြန်လို့ရမှာပေါ့၊ ဒါမှ လည်း ဒါယကာကြီး သံယောဇဉ်ကြီးတဲ့ မြေးတွေနဲ့လည်း အတူနေရ မှာ၊ ဝေဒနာ သက်သာသွားအောင် ဒီဆေးလေး သောက်လိုက်ပါ က... ဘုရား၊ တရား သံဃာ ရတနာသုံးပါးကိုသာ အာရုံပြုပြီး သောက်လိုက်ပါ”

ဦးပွင်းတိုက်သောဆေးကို ဘကြီးဖြိုး ယူသောက်သည်။ ဆေးခွက်ကို ပြန်ကမ်းပေးလိုက်ပြီး...

“တပည့်တော် သေရမှာ မကြောက်ပါဘူးဘုရား၊ တကယ် လို့ သေသွားရင်လည်း အရှင်ဘုရားတစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲ၊ သေရင်လည်း တပည့်တော် အပါယ်ငရဲ မရောက်ပါဘူး၊ အိမ်ပဲ ပြန်ချင်ပါကယ်ဘုရား”

ဘကြီးဖြိုးသည် သူ့အိမ်ပြန်ဖို့အကြောင်းကို တဖွဖွပြောနေ သည်။ ပြောနေရင်းမှပင် မောပန်းစွာ အသက်ရှူနေပုံရသည်။

ဦးပဉ္စင်းကလည်း ဖခင်ဖြစ်သူ ခမည်းတော်၏ နောက်ဆုံးအချိန် ဖြစ်နေသည်ကို သိလိုက်ရ၍ စိုးရိမ်သွားသည်။ ဘကြီးဖြိုး နာကြား စေရန် ပရိတ်တော်များကို ရွတ်ဖတ်ပေးလျက်ရှိသည်။

ဝေဒနာများကို မသက်မသာ ခံစားရင်းမှ ဘကြီးဖြိုး နားထဲ၌ ညောင်ရွက်များ လေတိုက်သဖြင့် တရဲရဲပြည်သံကို ကြားနေရသည်။ ကမ်းနဖူးစပ်ရှိ ညောင်ပင်ကြီးအနီးရှိ သူ့အိမ်ကြီးကိုသာ မြင်ယောင်နေမိသည်။

‘ငါ့အိမ် ပြန်မယ်’ ဟုသာ တဖွဖွပြောဆိုရင်း အသံက ဘိုးသွားသည်။

မရဏဆိုသည့် သေခြင်းတရားကို လွန်ဆန်၍ မရပေး အိမ်စွဲလမ်းစိတ်နှင့် ဘကြီးဖြိုးကား ကွယ်လွန်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ခင်ထားအိမ်သည် ကလေးနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ဦးဝင်းလေး ရာဇိန္ဒ သီတင်းသုံးနေထိုင်ရာ ဘုရားကြီးကျောင်းတိုက်သို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ ခမည်းတော်ကြီး၏ အလောင်းအား ဦးပဉ္စင်း စီစဉ်မှုအရ လောလောဆယ်ဆယ် သင်္ဂြိုဟ်ခြင်း မပြုသေးပေ။ ဖခင်ကြီးအား ရည်မှန်း၍ ဘုရားကြီးကျောင်းမှ ဘုန်းတော်ကြီးများက ဆွမ်းလှူ သပိတ်သွတ် အမျှအတန်းဝေကာ သုံးရက်ခန့်နေပြီး ရွာသို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ခရီးသွားနေစဉ်အတွင်း ဈေးဆိုင်နှင့်အိမ်ကို ပိတ်ထားခဲ့ရ

ပြီး ကိုထွေးနှင့် ပယ်တို့ လင်မယားအား မှာကြားထားခဲ့ရသည်။
ခင်ထားအိ ပြန်ရောက်လာသဖြင့် ကိုထွေးတို့လင်မယား ရောက်
လာကြသည်။

“ကိုထွေး အစ်မတို့ ခရီးသွားနေတဲ့ရက်အတွင်း ဒီအိမ်မှာ
ဘာတွေများ နောက်ထပ်ဖြစ်သေးလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ မခင်ထားအိ မသွားခင်က ကြားလိုက်
ရတဲ့ ထို့ဆိုတဲ့ တံတွေးထွေးသံလည်း မကြားရတော့ဘူး”

“ဟိုမှာလည်း ခြောက်တာလွန်တာတွေ ခေါ်ပါဘူး၊ အဖေ
ဆုံးသွားတာ အေးအေးဆေးဆေးပဲ၊ ဟိုနေ့က ထို့ဆိုတဲ့ တံတွေးထွေး
သံကြီးနဲ့ ခြောက်တာ၊ တခြားမကောင်းဆိုးဝါး နာနာဘာဝတစ္ဆေတွေ
ခြောက်တာလား မသိဘူး”

“မခင်ထားအိတို့ သားအမိသုံးယောက်တည်း နေတာဆို
တော့ အိမ်မှာက အဖော်ဘယ်သူမှရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့
လင်မယား စောင့်ပြီးလာအိပ်ပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ ကိုထွေးရယ်၊ ခရီးပန်းတာနဲ့ နောက်နေ့ဆိုင်
ထွက်ဖို့ ပြင်ရဆင်ရနဲ့ အစ်မလည်း တော်တော်လေး ပင်ပန်းနေပြီ၊
ကိုထွေးတို့ အဖော်အဖြစ် လာနေပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ၊ အိမ်နီးနားချင်း ရင်ဆွေရပ်မျိုးတွေပဲ၊
အကြောင်းကိစ္စဖြစ်လာတော့ ကူညီရမှာပေါ့”

ကိုထွေး ပြောသည့် စကားသီမဆုံးသေးခင်မှာပင် အိမ်
ဘေး၌ ကာရံထားသော ဖျဉ်ထောင်များအား တဒေါက်ဒေါက်
ခေါက်သွားသည့်အသံများ ဆက်တိုက်ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟော... အာသံတွေလဲ ခေါင်းရင်းဘက်က ကြားလိုက်ရတယ်”

အားလုံး ထိတ်လန့်သွားကြသည်။ ကလေးနှစ်ယောက်လည်း ကြောက်ရွံ့နေသည်မှာ နေစရာမရှိတော့။ ခင်ထားအိအနီးမှာပင် တိုးကပ်ပြီး ပုနေကြသည်။

“တစ္ဆေခြောက်တာ ထင်တယ်”

မငယ်က ထိတ်လန့်တကြား ထပြောသည်။

“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်”

ဒီတစ်ခါ ကြားလိုက်ရသည့်အသံမှာ ခေါင်းရင်းဘက်က မဟုတ်။ ခြေရင်းဘက်က ပျဉ်ထောင်များကို အဆက်မပြတ် ခေါက်သွားသည့်အသံများကို ကြားလိုက်ရပြန်သည်။ အိမ်သားများ ကြောက်လန့်နေသည်ကို သဘောကျဟန်တူသော တစ္ဆေကြီးသည် ဆက်လက်မခြောက်တော့ဘဲ ငြိမ်သွားပြန်သည်။

“အာမှမကြောက်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်လုံး ရှိပါတယ်။ လာခြောက်နေတဲ့ တစ္ဆေကို ဂုတ်ချိုးပစ်မယ်”

ကိုထွေးကား သတ္တိကောင်းသော လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ တစ္ဆေသစ်များကိုလည်း ယုံကြည်သူ မဟုတ်ပေ။ အိမ်သားများ ကြောက်လန့်ခြင်း မဖြစ်စေရန် အားပေးစကားပြောလိုက်သည်။ ယောက်ျားသားဆို၍ အားကိုးစရာ အိမ်နီးနားချင်း ကိုထွေးတစ်ယောက် ရှိနေ၍ တော်ပေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ကိုထွေး ထိုင်နေသော ကြမ်းပြင်အောက်က အသံကြားလိုက်ရပြန်သည်။

“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်”

ကိုယ့်ထွေးကိုယ်တိုင် ကြက်သီးမွေးညင်းများ ထလာပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ သူ ထိုင်နေရာအောက်မှ တဒေါက်ဒေါက်နှင့် ခေါက်နေသော ကြမ်းပြင်အား ဖနောင့်နှင့်ပေါက်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်က တစ္ဆေသရဲတွေ လာပြီးခြောက်နေတာလဲ၊ ခြောက်တိုင်းကြောက်မယ် ထင်လို့လား၊ မြင်မြင်ထင်ထင် လာခဲ့စမ်းပါဓားနဲ့ကို ခုတ်ပစ်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ကိုထွေးသည် နံရံတွင် ချိတ်ထားသော ငှက်ကြီးတောင်ဓားအား ဖြုတ်ယူလိုက်ပြီး ဓားကို ချွမ်းခနဲမြည်အောင် ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ဓားရိုးအား ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း အိမ်ရှေ့အမှောင်ထဲသို့ တစ်စုံတစ်ရာ ထူးထူးခြားခြားတွေ့ရမည်လားဟု သေချာရှာဖွေကြည့်လိုက်သည်။

အိမ်အနီးရှိ ဇောခိညောင်ပင်ကြီးမှ လေတိုးသွားသောကြောင့် ညောင်ရွက်များ တရှဲရှဲမြည်သံကိုသာ ကြားလိုက်ရပြီး အမှောင်ထဲတွင် ထူးခြားမှု တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရပေ။ အတန်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် အိမ်အပေါ်ထပ်မှ...

‘ထို့... ထို့’ ဆိုသည့် တံတွေးထွေးသံကြီးကို ကြားလိုက်ရပြန်သည်။ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကြရင်း တုန်လှုပ်နေကြသည်။ ထိုညက ခင်ထားဖိတို့ သားအမိနှင့် ကိုထွေးတို့ လင်မယားမှာ ကောင်းစွာအိပ်စက်ခြင်း မပြုနိုင်။ အိပ်မည်ကြံလိုက်

လျှင် အိမ်ပတ်ပတ်လည်ရှိ ပျဉ်ထောင်များကို တဒေါင်ဒေါင်နှင့် အဆက်မပြတ် ခေါက်သွားခြင်း၊ အိမ်အပေါ်ထပ် တထွီထွီနှင့် တံတွေးထွေးသံကြီးကိုသာ ကြားနေရသည်။

မိုးလင်းပိုင်းအချိန်ရောက်မှ အိမ်ပျဉ်များကို ခေါက်သည့် အသံများ၊ တံတွေးထွေးသံကြီးများ မကြားရဘဲ 'တိတ်ဆိတ်သွားသည်မှာ ဘကြီးဖြိုး ကွယ်လွန်သွားပြီးနောက် ထူးခြားစွာ ခြောက်လှန့်လိုက်သော အသံများပင် ဖြစ်တော့သည်။

(၅)

ဘကြီးဖြိုး ကွယ်လွန်သွားပြီးနောက် ဘကြီးဖြိုးအိမ်တွင် ညဘက်၌ ပျဉ်ထောင်များကို အဆက်မပြတ် တဒေါင်ဒေါင် ခေါက်သွားခြင်း၊ အိမ်အပေါ်ထပ်မှ ထွီ . . . ထွီ ဆိုသည့် တံတွေးထွေးသံများ ကြားရခြင်းကြောင့် အိမ်အစွဲအလမ်းကြီးသော ဘကြီးဖြိုးကိုယ်တိုင် တစ္ဆေဖြစ်ပြီး ခြောက်လှန့်တာဖြစ်မည်ဟု ပြောဆိုလာကြသည်။ ဘကြီးဖြိုးအိမ်မှာ ညဘက်တွင် တစ္ဆေခြောက်သည်ဟု နာမည်ကြီးသွားသလို ဓမ္မံကြည်သူများကလည်း ညဘက်၌ ကိုယ်တွေ့ကြုံလို၍ လာရောက်အိပ်စက်ကြသည်။

တစ္ဆေကြီးမှာလည်း လူတွေ့ကြောက်လန့်နေသည်ကို သဘောကျနေပုံ ရနေသလား မသိပေ။ အိမ်ပတ်ပတ်လည်ရှိ ပျဉ်

များကို အဆက်မပြတ် တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်ပြီး ခြောက်လှန့်သည်။ အိမ်အပေါ်ထပ်မှ တထွီထွီနှင့် တံတွေးထွေးသံကြီးကိုလည်း ရံဖန်ရံခါ ကြားနေရသည်။ တစ်ရက်လည်း မဟုတ်။ ညစဉ်ရက်ဆက် ခြောက်လှန့်နေသောကြောင့် ရက်ကြာလာချိန်တွင် ကလေးများက အစ ကြောက်လန့်ဖွယ်ရာဟု မမြင်တော့ပေ။ ကြားနေကျအသံမျိုး ဖြစ်၍ ရိုးသွားကြသည်။

ကိုယ်တွေ့ကြုံလို၍ ညတိုင်း လာစောင့်အိပ်ကြသော လူများမှာလည်း ကြောက်လန့်ဖွယ်အဖြစ် အမှုမထားတော့ဘဲ အလုပ်အကိုင်မပျက် အရယ်အမောမပျက် ပကတိ ဘာမျှမဖြစ်သလို နေရဲထိုင်ရဲ ဖြစ်လာကြသည်။

ထိုအခါ ထို့ခနဲ အသံကျယ်ကြီးဖြင့် တံတွေးထွေးခြင်း၊ အိမ်ဘေးပျဉ်များ၊ အိမ်ခင်းကြမ်းပြင်များကို တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်၍ ခြောက်လှန့်ခြင်းများကို ကလေးများကအစ မကြောက်လန့်ဘဲ ငြိမ်နေသည်ကို တစ္ဆေကြီး သဘောကျဟန် မတူတော့ပေ။ ယခင်က ညဘက်တွင်သာ ခြောက်လှန့်သံများ ကြားရသည်။ ယခု တစ်မျိုး ဖြစ်သွားပြန်သည်။

တစ္ဆေကြီးသည် သူ့ခြောက်လှန့်သည်ကို မကြောက်သည်ကို ကလေးနှစ်ယောက်အား နေ့ဘက်တွင် တစ်မျိုးခြောက်လှန့်ခြင်း ပြုလေသည်။ ဝေဖြိုးနှင့် နှင်းနုတို့ မောင်နှမ နေ့လည်ဘက် အိပ်နေစဉ်အတွင်း ဆံပင်ကို ဆွဲထားတတ်သည်။ ကလေးများ အော်ဟစ်လိုက်မှ လွတ်လိုက်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဝေဖြိုး၏ ခြေထောက်ကို ဆွဲထားသည်။ ဝေဖြိုးက...

“အမေရေ... တစ္ဆေကြီး ကျွန်တော့်ခြေထောက်ကို လာ ဆွဲနေတယ်၊ လုပ်ပါဦး၊ ဟီး... ဟီး”

အော်ဟစ်ငိုယိုလိုက်သော အသံကြားမှ တစ္ဆေကြီးက လွတ်လိုက်သည်။ ဝေဖြိုးနှင့် နှင်းနု မောင်နှမမှာ မကြာခဏ ဆိုသလို ဆံပင်များ၊ လက်များ၊ ခြေထောက်များကို အဆွဲခံရသည်။ တစ္ဆေကြီးသည် ကလေးများကို ခြောက်လှန့်ခြင်း မဟုတ်။ ချစ်ခင်၍ ကျီစယ်သည့်သဘောမျိုး ဖြစ်နေသည်။ ကလေးများကို တစ်စုံတစ်ရာ ဘေးဥပါဒ်အန္တရာယ် ဖြစ်စေလို၍ လုပ်ဆောင်ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း သိသာလှသည်။

လူကြီးများ၏ ဆံပင်၊ လက်၊ ခြေထောက်များကိုတော့ ဆွဲထားခြင်း မလုပ်ပေ။ ဝေဖြိုးနှင့် နှင်းနုမှာ ဘကြီးပြီး၏ မြေးများ ဖြစ်သည်။ မြေးများကိုချစ်သော ဘကြီးပြီးသည် တစ္ဆေဖြစ်ပြီး သူ့မြေးများကို ချစ်ခင်စွဲလမ်းသဖြင့် ဖျော်ရွှင်စေရန် ကျီစယ်ကစားခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု ထင်မြင်ယူဆကြသည်။

နှင်းနု ဝတ်ထားသော ဂါဝန်အောက်နားစလေးများကို ဆုပ်၍ ဆွဲလိုက်သည်။ နှင်းနုက ကြောက်လန့်တကြား အော်ငိုလိုက်သည်။ နှင်းနု ငိုသံကြားလျှင် ဆွဲထားရာမှ လွတ်လိုက်သည်။ တစ္ဆေကြီး သဘောကျသွားပုံရသည်။ ကလေးနှစ်ယောက်၏ ဆံပင်၊ လက်၊ ခြေ၊ အဝတ်စများကို ဆွဲရာတွင်လည်း ဆွဲမှန်းကိုသာ သိရသည်။ ဆွဲသည့်အရာကို မမြင်တွေ့ရပေ။ များသောအားဖြင့် ဒီမိကြမ်းပေါက်များကြားမှလည်းကောင်း၊ ခေါင်းရင်းအကာဟုနေသော ပျဉ်ပြားများကြားမှလည်းကောင်း ဆွဲတတ်လေသည်။

ဝေပြီးနှင့် နှင်းနုမှာ မကြာခဏ အဆွဲခံရသည်။ အဆွဲခံရ
ဖန် များလာသောအခါ မကြောက်တော့ပေ။ ကြောက်၍ အော်ခြင်း
မဟုတ်ဘဲ တင်းကျပ်နာကျင်သောကြောင့်သာ အော်ဟစ်ကြသည်။
ထိုသို့ ခြောက်လှန့်နေသည်ကို ခင်ထားအိအနေနှင့် ကြောက်လန့်
ခြင်း မရှိသော်လည်း ကလေးနှစ်ဦးအား အနှောင့်အယှက်ပေးသကဲ့
သို့ ဖြစ်နေသည်။ ခင်ထားအိသည် ကိုထွေးနှင့် တိုင်ပင်ပြီး ပယောဂ
ကုသည့် ဆရာသီးအားပင့်ဖိတ်ပြီး ကလေးများအားဆွဲသည့် အန္တရာယ်
မှ တားဆီးပေးရန် ပင့်ဖိတ်လိုက်ကြသည်။

ပယောဂ ကုရာတွင် နာမည်ကြီးသည့် ဆရာသီး ကြွလာ
သည်။ ဆရာသီးသည် နိညိရောင် ယောဂီအဝတ်အစားကို ဝတ်
ဆင်ထားသည်။ ကြီးမားသော ပုတီးကုံးကြီးနှင့် အနက်ရောင်ပုတီး
ကြီးကို လည်ပင်း၌ ဆွဲထားသည်။ ဖောင်းကားနေသော နိညိရောင်
ဆေးလွယ်အိတ်ကြီးကိုလွယ်ပြီး ခင်ထားအိ အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာ
သည်။ အပေါ်ထပ်ရှိ ဘုရားခန်းသို့ဟက်ရန် ဟန်ပြင်လိက်စဉ်မှာ
ပင်...

“ထို့... ထို့”

ဆိုသည့် တံတွေးထွေးသံကြီးကို ကျယ်လောင်စွာ ကြား
လိုက်သည်။

ဆရာသီးသည် ခက်ထန်တင်းမာသော မျက်နှာထားနှင့်
လှေကားခြေနှင်းအား ဒုန်းခနဲ ဆောင့်နှင်းချလိုက်သည်။

“အင်း... တစ္ဆေကြီးကတော့ ပညာပြနေပြီ၊ ကောင်း
ကောင်းနှိမ်နင်းရမယ်၊ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ”

ဟု ကြိမ်းမောင်းပြောဆိုရင်း အပေါ်ထပ်ရှိရာသို့ တက်သွားသည်။ ခင်ထားအိ၊ ကိုထွေးတို့လင်မယား၊ အိမ်နီးနားချင်းများ ကလည်း ပယောဂကုသည့် ဆရာသီးသည် တစ္ဆေကြီးဖြစ်နေသော ဘကြီးဖြိုးအား မည်ကဲ့သို့ နှိမ်နင်းမည်ကို သိလို၍ စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုရန် နောက်မှ လိုက်ပါလာကြသည်။

“ကဲ... ဒီလောက်ဆိုးဝါးတဲ့ တစ္ဆေကြီးကို ဒီအိမ်ကနေ နှင်ထုတ်ရမှာဆိုတော့ ဒီအတိုင်း နှိမ်လို့မရဘူး၊ ဆိုင်ရာဝိုင်ရာ အစောင့်အရှောက်များကို ကန့်တော့ပွဲတိုး ပွဲပြင်ပင့်ဖိတ်ပြီး နှင်မှ ရမယ်၊ ကိုထွေး ဆရာမှာထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ စုံတယ်မဟုတ်လား”

ပယောဂကု ဆရာကြီး ကိုသီးက ကြိုတင်မှာကြားထားသည့် ပစ္စည်းများ စုံမစုံ ကိုထွေးအား မေးလိုက်သည်။

“အားလုံး အဆင်သင့် အပြည့်အစုံ ဝယ်ခြမ်းထားပါတယ် ဆရာကြီး”

“အေး... ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ ပွဲပြင်ရအောင်၊ ငှက်ပျောသီး သုံးဖီးနဲ့ အုန်းသီးကို ရေစင်စင်ဆေးကွာ၊ အုန်းသီး ကြွက်မြီးကို မကျိုးမပျံ့ သတိထားပြီး လုပ်ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး”

ကိုထွေးက ဆရာကြီးကိုသီး ညွှန်ပြပြောဆိုသည့်အတိုင်း ငှက်ပျောသီးသုံးဖီးနှင့် အုန်းသီးအား ရေစင်စင်ဆေး၍ ကြွေလှေ့ထဲတွင် ပြင်ဆင်ပေးလိုက်သည်။ ဆရာကြီးကိုသီးက ကြွက်မြီးအောက် ငှက်ပျောဖီးအလယ်တွင် လက်ဖက်ပွဲ၊ ကျန်နှစ်ဖီးတွင် ကွမ်းယာပွဲများကို လက်ျာရစ် ညှပ်စိုက်လိုက်သည်။ ကန့်တော့ပွဲအား အုရား

ဆင်တော်၏ လက်ဝဲဘက်တွင် တင်ထားလိုက်သည်။

ယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်များကို မီးညှိပူဇော် ထွန်းညှိ လိုက်သည်။ အမွှေးတိုင်မှ အငွေ့များ ထွက်လာသောကြောင့် ဘုရား ခန်းတစ်ခုလုံး အမွှေးတိုင်နံ့များ သင်းယုံ့မွှေးကြိုင်လာသည်။

ဆရာကြီးကိုသီးသည် ဘုရားစင်ရှေ့တွင် ထိခြင်းငါးပါးနှင့် လက်ဖျပ်ချီလျက် ဘုရားတန်တော့ပြီး ဆိုင်ရာပိုင်ရာများကို ပင့် ဖော်ရှိခိုးလိုက်သည်။ ဆရာသီး၏ အပြုအမူများကိုလည်း လူများက ဘာများထူးခြားလာမလဲဟု ဂရုတစိုက် စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

ဆရာသီးသည် ဘုရားကန်တော့ ပင့်ဖိတ်ပြီးနောက် ဗရိသတ် ဘက်သို့ လှည့်ထိုင်လိုက်သည်။ သူ့ရှေ့တွင် သဲများထည့်ထားသော သံပန်းတန်ပြားတစ်ချပ်နှင့် ဆန်များထည့်ထားသော ဆန်ပန်းကန် ပြားတစ်ချပ် ရှိသည်။ ဆရာသီးသည် ဆန်များ၊ သဲများကို ပြန်ပြန် ညီညာစေရန် လက်ဖဝါးနှင့် အသာအယာသပ်၍ ညှိလိုက်သည်။ လက်ညှိုးဖြင့် သဲပေါ်၊ ဆန်ပေါ်တွင် 'စမ' များ ရေးလိုက်သည်။

“တစ္ဆေကြီးကို နှင်ထုတ်ဖို့အတွက် ခြံဝင်းကို သဲမန်းပက်ရ မယ်၊ အိမ်ဝင်းကို ဆန်မန်းပက်ပြီး နှင်ထုတ်ပေးမယ်”

ဆရာကြီးကိုသီး ပြောနေစဉ်မှာပင် ဘုရားစင်ထောင့်နား

မှ...

‘ထို့’ ဆိုသည့် တံတွေးထွေးသံကြီးကို ကျယ်လောင်စွာ ကြား လိုက်ရသည်။ ဆရာသီး၏ရှေ့တွင်ရှိသောကွမ်းအစ်မှာ လူတစ်ယောက် က လှမ်းယူလိုက်သကဲ့သို့ ပြောက်တက်လာပြီး ဆရာသီး၏ မျက်ခွက် ဆီသို့ ပစ်ပေါက်လိုက်သည့်အလား တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်ရောက်

လာသည်။ ဆရာသီးမှာ ခေါင်းငုံ့ပြီး အမြန်ရှောင်တိမ်းလိုက်သောကြောင့် ဦးခနဲ ဝင်လာသော ကွမ်းအစ်မှာ မျက်နှာနှင့် သီသီလေးလွဲချော်သွားသည်။ ဆရာသီးမျက်နှာမှာ အမူအရာ ပျက်သွားသည်။ ကွမ်းအစ်မှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ မှောက်ကျပြီး ကွမ်းများ၊ ထုံးဘူးများ၊ ကွမ်းသီးစိတ်များ တစ်စစီ ဖွာကြဲဖိတ်စင်လွင့်သွားသည်။

ကြည့်နေသောသူများမှာလည်း ဟာခနဲ ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွားကြသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် အိမ်နံရံများအား တဖောက်ဖောက်နှင့် အဆက်မပြတ် ခေါက်သံများ ပြင်းထန်စွာ ကြားလိုက်ရသလို ဆရာသီး ပြင်ဆင်သော ဘုရားစင်ပေါ်မှ ကန်တော့ပွဲများလည်း ချာချာလည်ရမ်းပြီး အုန်းသီး၊ ငှက်ပျောသီးများ စာစစ်စစ် လွင့်စဉ်ထွက်သွားကြသည်။ ကန်တော့ပွဲ တိမ်းမှောက်သွားသည်။

ဆရာသီးမှာ ဂါထာစုတ်ခြင်း၊ မန်းမှုတ်ခြင်းများ ပြုလုပ်သော်လည်း မရပေ။ အိမ်နံရံများကို အဆက်မပြတ် ခေါက်နေသော အသံများက ပို၍ကျယ်လောင်လာသည်။ အိမ်အပေါ်ထပ်တစ်ခုလုံး ငိမ်းခါတုန်လှုပ်လာသည်ဟု ထင်ရသည်။ ထို့ဆိုသည့် တံတွေးထွေးသံကြီးကလည်း ဟိန်း၍ထွက်လာသည်။ ဆရာသီး ဘကြီးဖြိုးတစ္ဆေကြီးကို မနိုင်တော့ပေ။ ဆေးလွယ်အိတ်ကို အမြန်ကောက်လွယ်လိုက်သည်။ ပြေလျော့နေသော ပုံဆိုးကို ကမန်းကတန်း အမြန်ဝတ်လိုက်သည်။ ဘကြီးဖြိုးတစ္ဆေကား ပယောဂကုဆရာ ကိုသီးနှင့်တွေ့မှ ပို၍ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ခြောက်လှန့်လိုက်သည်။ ဆရာသီး မနေနိုင်တော့၊ ဒရောသောပါးနှင့် အိပ်ပေါ်မှ အမြန်ဆင်းပြေးသွားလေတော့သည်။

နောက်တစ်ဖတ်ခန့်အကြာတွင် ကိုထွေးသည် ဦးဇင်ရော်မန် ဆိုသည့် အောက်လမ်းဆရာကြီးအား ပင့်ဖိတ်ခေါ်လာပြန်သည်။ အောက်လမ်းဆရာကြီး ဦးဇင်ရော်မန်ကား အသက် ၅၀ ခန့်ရှိပြီး ဖြူဖွေးနေသော ဆံပင်ကျိုးတိုးကျဲတဲနှင့် နှုတ်ခမ်းမွေးတားကားကြီး ထားရှိသူဖြစ်သည်။ မီးစပ်ကြီးဖြ၍ တဖြဲဖြဲရယ်လိုက်သောအခါ ကွမ်းစားထားသဖြင့် ကွမ်းချေးစွဲနေသော သွားမည်းမည်းတန်းကြီးနှင့် လျှာနီနီကြီးများက အရောင်ထွက်လာသလို ကြောက်စရာကောင်းလှသည်။ အနက်ရောင်အင်္ကျီ၊ ပုဆိုးအနက်ရောင် အကွက်ကျဲကျဲကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး တစ္ဆေနှင့် ကြိမ်လုံးကို ကိုင်ဆောင်ထားသည်။

ဝဝဖိုင်ဖိုင်၊ ဗလကောင်းသော အောက်လမ်းဆရာကြီး ဇင်ရော်မန်မှာ အသက်ကြီးပြီ ဖြစ်သော်လည်း ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ တစ္ဆေကြီးနှင့် နပန်းလုံးရပါစေ မကြောက်ရေချ မကြောက်ဟု အပြောကြီး အကြွားသန် ဆရာကြီး ဖြစ်သည်။ ဘကြီးပြီးတစ္ဆေကြီးအား သူ နိုင်အောင် လုပ်ပြမည်ဟု ဝန်ခံပြောဆိုခဲ့သည်။

အိမ်နီးနားချင်းများကလည်း အောက်လမ်းဆရာကြီး ဇင်ရော်မန်က ဘကြီးပြီးတစ္ဆေကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနှင့် နှင်ထုတ်မည်ကို သိလို၍ စိတ်ဝင်တစား လာရောက်ကြည့်ရှုကြသည်။ အောက်လမ်းဆရာကြီး ဦးဇင်ရော်မန် တစ္ဆေနှင့်ရာတွင်လည်း နေ့ဘက်တွင် မဟုတ်ဘဲ ညဘက် နေဝင်ချိန်တွင် နှင်ထုတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“တစ္ဆေ သရဲဆိုတဲ့ နာနာဘာဝတွေဟာ ညဘက်မှ ထွက်
 ဘာ၊ ညဘက်မှာ ပိုမြူးတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့လို့ ညဘက် နှင်ထုတ်မှ
 ပိုပြီးထိထိရောက်ရောက် နှင်ထုတ်လို့ရမယ်”

အောက်လမ်းဆရာကြီး ဦးဇင်ရော်မန်သည် စလောင်းဖုံး
 ထဲတွင် ဆေးမှုန့်များထည့်၍ စားပွဲခုံပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်သည်။
 ဆေးမှုန့်များကို မီးရှို့လိုက်သောကြောင့် သစ်ရွက်စိုများ မီးရှို့လိုက်
 သကဲ့သို့ မီးခိုးများ အူထွက်လာပြီး စိမ်းရွှေရွှေအနံ့များ ဖုံးလွှမ်း
 သွားသည်။

တစ်အိမ်လုံး နွားမီးထည့်သကဲ့သို့ မီးခိုးများ အူလာသလို
 အောက်လမ်းဆရာကြီး၏ ပြောဆိုကြိမ်းမောင်း ဆဲဆိုသံများကို
 ကြားလာရသည်။ ဆရာကြီး ဇင်ရော်မန်သည် ကိုးမြို့ရှင်နတ်၊
 အိမ်တွင်း မင်းမဟာဝိရိနတ်၊ ဦးရှင်ကြီးနတ်၊ တိုးမင်းကျော်နတ်များ
 ကို မကြားဝံ့မနာသာ ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းတော့သည်။ တစ်ညလုံး
 ဆေးမှုန့်များထည့်လိုက်၊ မီးရှို့လိုက်နှင့် မီးခိုးငွေ့များကို တစ်အိမ်လုံး
 ပျံ့နှံ့အောင် လုပ်ဆောင်လျက်ရှိသည်။ ဆရာကြီး၏ အစွမ်းကြောင့်
 လား မပြောတတ်ပေ။ ထိုညက အိမ်ရှိပျဉ်များကို ခေါက်ခြင်း၊
 အပေါ်ထပ်မှ ထို့ဆိုသည့် တံတွေးထွေးသံများကို မကြားခြင်းမှာ
 ထူးဆန်းနေစေသည်။ ခင်ထားအိနှင့် လာရောက်ကြည့်ရှုကြသော
 အိမ်နီးနားချင်းများကလည်း ဘကြီးပြီးတစ္ဆေ ခြောက်လှန့်ခြင်း ဓရှိ

သောကြောင့် ဆရာကြီးအား အထင်ကြီး လေးစားသွားကြသည်။
ထို့ညက တစ်ညလုံး ခြောက်လှန့်ခြင်း မရှိဘဲ တိတ်ဆိတ်
နေပေသည်။

“ဒီဆရာကြီးကမှ တကယ်စွမ်းတာကွ၊ ဆေးမှုန့်တွေ မီးရှို့
လိုက်တာနဲ့ တစ္ဆေကြီး ထွက်ပြေးသွားပြီထင်တယ်”

ကိုထွေးက ဝမ်းသာအားရနှင့် ပြောလိုက်သည်။

နံနက်မိုးလင်းပိုင်းအချိန်သို့ ရောက်လာသည်။ အောက်
လမ်းဆရာကြီး ဦးဇင်ရော်မန်မှာ တစ်ညလုံး မအိပ်ရသောကြောင့်
အိပ်ပျော်သွားသည်။ ညဘက်သို့ရောက်လာမှ မနေ့ကကဲ့သို့ပင်
နတ်များကို ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းပြီး ဆေးမှုန့်များကို စတင်လောင်း
ထည့်ကာ မီးရှို့ပြန်သည်။ လာရောက်ကြည့်ရှုသူများကလည်း ဒီတစ်ချိန်
တော့ တစ္ဆေကြီး ရှုံးပြီးထွက်ပြေးသွားပြီဟု ထင်နေသည်။

ည ၁၂ နာရီခန့်တွင် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှ ကျောက်ခဲများ
ဆုတ်ပြီး ပစ်ချလိုက်သကဲ့သို့ တဖြန့်ဖြန့်အသံများ ဆူညံစွာ ကြား
လိုက်ရသည်။ တစ္ဆေကြီး လာပြီဖြစ်သည်။ ယခင်တုန်းက ခြောက်
သကဲ့သို့ပင် ထို့ခန့် တံတွေးထွေးသံကြီးများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်
ပေါ်လာသည်။ အိမ်ဘေးမှ ကာရံထားသော ပျဉ်များကိုလည်း
အဆက်မပြတ် တဒေါက်ဒေါက်နှင့် ခေါက်လျက်ရှိသည်။ ဝေပြုံးနှင့်
နှင်းနုတို့၏ ဆံပင်၊ ခြေ၊ လက်၊ အဝတ်အစားများကိုလည်း ဆွဲထားပြီး
ခြောက်မြဲခြောက်ပြန်သည်။ အောက်လမ်းဆရာကြီးသည် ဆေးမှုန့်
များ စာစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ထပ်ထည့်ပြီး မီးရှို့ပြန်သည်။

မန္တန်များကို အဆက်မပြတ် ရွတ်သည်။ နတ်များကို ပက်

ပက်စက်စက် ကြိမ်းမောင်းဆဲဆိုသည်။ မည်သို့ပင်လုပ်လုပ် တစ္ဆေကြီးကား ခြောက်မြ ခြောက်သည်။ တစ်စတစ်စ ပို၍ပင် ဆိုးလာသည်။ တစ်ညလုံး ခြောက်နေသောဖက်ကို အောက်လမ်းဆရာကြီး ဘယ်လိုမှ နှိမ်နင်း၍ မရတော့ပေ။ မိုးလင်းသည်နှင့် မနိုင်မှန်း သိသောကြောင့် လက်လျှော့ကာ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ခင်ထားအိမှာလည်း မည်သို့မည်ပုံ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရမည်ကို မသိနိုင်တော့ပေ။

ဈေးဆိုင် အရောင်းအဝယ် လုပ်ငန်းကလည်းရှိ၍ တခြား အိမ်များသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခြင်းလည်း မလုပ်နိုင်။ ကလေး နှစ်ယောက် တာဝန်ကလည်း ရှိသည်။ အိမ်ကြီးကိုလည်း ဖျက်ဆီး မပစ်နိုင်။ ခင်ထားအိမှာ လက်မှိုင်းချ၍သာ နေရသည်။ အိမ်တွင် တစ္ဆေကြီး ခြောက်လှန့်သောင်းကျန်းနေသည်ကို မောင်ဖြစ်သူ ဦးပဉ္စင်းရာဇိန္ဒာ အကြောင်းကြား အသိပေးမှ ဖြစ်ပေတော့မည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဦးညိုကြီးလေ ဆိုက်ကပ်လာသည်။ ဦးပဉ္စင်း ရာဇိန္ဒာက မေည်းတော်ပျံအလောင်းကို စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ ပြုလုပ်၍ မီးသင်္ဂြိုဟ်ရန် စီစဉ်ထားသောကြောင့် မီးသင်္ဂြိုဟ်ရက်အပ် ဟင်္သာတသို့ လာရောက်ရန် မှာကြားလိုက်သည်။

ထိုခေတ်က သာယာဝတီ ဂဠုန်ထကြွပြီးကာစ အချိန်ဖြစ်၍ အစိုးရက ညပွဲများလုပ်ရန် ခွင့်ပြုခြင်း မရှိကြ၍ နေပွဲများသာ လုပ်ကြရသည်။ ဦးပဉ္စင်းရာဇိန္ဒာသည် မေည်းတော် ပျံပွဲကျင်းပရန် စီစဉ်နေပြီဖြစ်သည်။ ခင်ထားအိတို့မိသားစု ဟင်္သာတသို့ ခရီးသွားကြရသည်။ ပြင်ဆင်စရာ ရှိသည်များကို ပြင်ဆင်ကြရသည်။

ထိုနေ့ညလော အစဉ်အစားများ ဣပရေဟိပြု ညဉာဈိ
လျာဏ် ခံပါလိ ခံစိလစကော ဣလောကီလောကီ ခံကံလိခံ ခံကံလိ
စောက်နေ၍ အိမ်ထဲမှာပင် အစဉ်များ လွန်ထားမိသည်။ တစ်နေ့
ညက အစောထွက်ရန် ပြင်ဆင်ရသောကြောင့် ပတ်ပန်းပြီး အိပ်ကြ
သည်။ မအာရင် မအွက်က ထိုသို့ ခပ်ဉာဈိညနောဇီထားပြီး စိတ်
ငြိမ်သက်လျှင် အစဉ်အစားများကို ပြန်လည်စဉ်းစားကြည့်လိုက်သဖြင့်
လက်ချ အိပ်ကြရသည်။

တရားရုံးသည် အမတ်တို့ အတိအကျ တားလှူတောင်း

လွန်းထားသည်ကို ကြိုက်ပ်မူရပေ။ မိုးခွက်အနီးသို့ တောဝင်းတစ်လမ်းလျှောက် ခြောက်လမ်းလျှောက် ဝယ်လေးဝင်နေစေလိုက်၏။

သော အာဇာနည်တို့က တစ်ခုမှ ပူးဆောင်ပြီး မိန့်၍ ကောင်းထူး
ပစ်ထည့်ထားသည်။ လူ့စာရ ဆင်းစီးသော တစ်စွဲကြီး ဖြစ်သည်။

အထွတ်များ အထက်ထွေး မြင့်ပတ်ခြင်း ဓမ္မာတို့ ကံစွဲ
ကံစွဲသော အထွတ်များ အထက်ထွေး မြင့်ပတ်ခြင်း ဓမ္မာတို့ ကံစွဲ

—ဒီလိုဆုမယူနဲ့၊ အာဇာနည်က သိမ်းမသိမ်းရဲဘဲ ကနီးပေါ်တွင် အာဇာနည်ပေါ် ပြန်ဝင်လာတာနဲ့ပင် ဟုခွင့်ရသလို သိမ်းမသိမ်းရဲဘဲ ဆုယူမယ်၊ မှီတော့ပေါ့။

[illegible]

ဒေါသလည်း ခြေထောက်သည့် ခတ်စရာ အဝတ်ကောင်းများ၊ မ
ပေးနိုင်ဘဲ စားနပ်ရိက္ခာနှင့် ဝတ်စားဝတ်ဆင်မှု ကုန်ပစ္စည်းများ
ကိုပေး

[illegible]

“ငြိမ်းချမ်းစွာ ငါတို့ဘဝမှာ စားသောက်ရေးကောင်း၊ နေထိုင်ရေးများပြားစွာ
ရရှိမည့်ကံ့ခင်္ကာလအခိုက်အတော်သည်။
“ငြိမ်းချမ်းစွာ ငါတို့ ဂုဏ်ယူမှုကို ထပ်မံဖန်တီးပြီး ငြိမ်းချမ်းစွာ

“ဘယ်နှယ်လဲ၊ ဘာသမ္မုလည်း မကြားရပါလား၊ ဒကာမကြီးတို့ ပြောတော့ ထို့ဆိုတဲ့ တံတွေးထွေးသံကြီး ကြားရတယ်၊ အိမ်ကပျဉ်တွေကို တခေါက်ခေါက် လျှောက်ခေါက်တယ်၊ ကလေးတွေရဲ့ ဆံပင်တွေ၊ လက်တွေ၊ ခြေထောက်တွေ ဆွဲတယ်ဆိုတာ ဘယ်မှာ ဟုတ်လို့လဲ၊ အစကတည်းက ငါပြောသားပဲ၊ နင်တို့ အထင်မှားနေတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ယုံကြည်မှု မရှိဘဲ ဦးဝင်း မိန့်လိုက်သည်ကို ခင်ထားအိက ပြန်လျှောက်လိုက်သည်။

“နေပါဦးဘုရား၊ အချိန်နည်းနည်း စောနေပါသေးတယ်၊ မကြာခင် ကြားရပါလိမ့်မယ်”

ခင်ထားအိ စကားပင် မဆုံးသေးပေ။ တကြီးဖြူအိပ်သော ခုတင်နားဆီမှ ထို့ဆိုသည့် တံတွေးထွေးသံကြီးကို အားလုံးကြားလိုက်ရသည်။ အတူပါလာသော ရဟန်းများသည်လည်း အသံကြားရာဘက်ဆီသို့ စိတ်ဝင်တစား လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဟုတ်တယ်ဘုရား၊ တံတွေးထွေးတဲ့ အသံကြီးကို တပည့်တော်တို့ ကြားလိုက်ရတယ်၊ ဒကာမကြီးပြောတာ မှန်တယ်”

ဦးဝင်းရာဇိန္ဒက လက်မခံပေ။

“... မဟုတ်သေးပါဘူး၊ တခြားလူတစ်ယောက်ယောက်က တံတွေးထွေးတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ ကဲ... ကိုထွေးနဲ့ လူငယ်တွေ ဓာတ်မီးယူပြီး အိမ်အပေါ်ထပ် တက်ကြည့်ကြကွာ”

ကိုထွေးနှင့် လူငယ်သုံးယောက်က အပေါ်ထပ်တွင် လှည့်ပတ်၍ ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်ကြသည်။ ထူးခြားမှု မရှိသောကြောင့်

“ဘာမှ မတွေ့ပါဘူး ဘုရား”

“ဒကာမကြီး စိတ်ထဲစွဲလမ်းရာလျှောက်တွေးပြီး အထင် အမြင်မှားနေပြီ ထင်တယ်”

“မမှားပါဘူးဘုရား၊ အရင်ရက်တွေက ခြောက်တာ ကိုထွေးနဲ့ အိမ်နီးနားချင်းတွေကိုသာ မေးကြည့်ပါဘုရား”

“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်”

ဦးစင်း ထိုင်နေရာ ကြမ်းပြင်အောက်မှ အသံများ ဆူညံစွာ ကြားလိုက်ရပေသည်။

“ဟော... ကြမ်းပြင်အောက်ကနေ ဒေါက်နေပါပြီဘုရား”

“မဟုတ်သေးပါဘူးဟယ်၊ ခွေးတစ်ကောင်ကောင် တိုးသွားတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့၊ ကိုထွေးတို့ အိမ်အောက်ကို ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးရှာကြည့်စမ်း”

ကိုထွေးတို့လူသိုက် အိမ်အောက်ဆင်းပြီး ကြမ်းပြင်အောက်သို့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးများနှင့် ထိုးကြည့်ပြီး ရှာဖွေကြသည်။ ခွေးတစ်ကောင်မျှ မတွေ့ရပေ။

ဦးစင်းရာခါနီးအား ပြန်လည်ခရီးရှာက်ထားကြရပြန်သည်။

“အိမ်အောက်မှာ ခွေးတစ်ကောင်မှ မရှိပါဘူး ဘုရား”

“ဟင်္သာတကို ပြန်မကြွသေးဘူး၊ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဒီလိုဖြစ်နေတာတွေကို ဖြေရှင်းပြီးမှ ပြန်ကြွမယ်၊ ခုလောလောဆယ်တော့ ကျောင်းခဏပြန်ကြွရဦးမယ်”

ဦးပဉ္စင်းရာခါနီးနှင့် ရဲတန်းငယ်နှစ်ဦးသည် တည်းခိုရာ ထုန်းမြို့ကျောင်းသို့ ပြန်ကြွသွားကြသည်။

“ဘယ်လိုတန်ခိုးတွေပါလဲဘုရား”

- အဓိဋ္ဌာန်၌ အရှင်စုဌပန် မထေရ်မြတ်တွေကို မိမိကိုယ်
နဲ့တူစွာ အဓိဋ္ဌာန်ပြုပြီး တစ်ရာ တစ်ထောင်မကတဲ့
နိဗ္ဗိတရုပ်ကို ဖန်ဆင်းတတ်တဲ့ တန်ခိုး
- ဝိကုဗ္ဗန်၌ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ထေရ်တို့ကို မိမိကိုယ်
ကို စွန့်ပြီး နဂါးရုပ် ဖန်ဆင်းခြင်းတန်ခိုး
- မနောမယိ၌ မြတ်စွာဘုရားရှင်ဟာ တာဝတိံသာနတ်
ပြည် နေအခါ အဘိဓမ္မာတရားဟောဖို့ နိဗ္ဗိတ ဘုရား
သဏ္ဌာန် ဖန်ဆင်းနိုင်တဲ့တန်ခိုး
- ဉာဏဝိပူရိ၌ စကန်ရရှိမယ့် မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ် အစွမ်း
ကြောင့် မီးပုံမှာဖွားမြင်ရတဲ့ သံကိစ္စ သာမဏေလောင်း၊
ငါးမျှင်ရတဲ့ ဗာကုလမထေရ်လောင်းတို့ရဲ့ မသေမပျောက်
တဲ့ တန်ခိုး
- သမာဓိဝိပွာရိ၌ သာမာဝတိဝတ္ထုမှာ ရှေးအတိတ်ဘဝ
က ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်စား နိရောဓသမာပတ် ဝင်
စားနေတုန်း မီးတိုက်၍မြိုက်ပေမဲ့ သမာဓိတော် အစွမ်း
ကြောင့် သက်နိုးတော် ချည်မျှင်တောင် မီးမလောင်တဲ့
တန်ခိုး
- အရိယိ၌ ရဟန္တာအရှင်မြတ်တွေဟာ မနှစ်သက်ဖွယ်
အနိဋ္ဌာရုံနဲ့တွေ့တွေ့ နှစ်သက်ဖွယ် ဣဋ္ဌာရုံနဲ့တွေ့တွေ့
ဆင်းရဲကွဝေဒနာ၊ ချမ်းသာခံစားမှု သုခဝေဒနာ မဖြစ်
စေဘဲ အလယ်အလတ် ဥပေက္ခာ ဝေဒနာကို လျစ်လျူရှု

နိုင်တဲ့တန်ခိုး

ကမ္မဇိဋ္ဌိ နတ်တွေရဲ့ ကောင်းကင်သွားနိုင်ခြင်းတန်ခိုး
ပုညဝတောက္ကဋ္ဌိ ဇောတိကသုဌေးရဲ့ ပတ္တမြားပြာသာဒ်၊
ဇဋိလသုဌေးရဲ့ ရွှေတောင်မေဏ္ဍက သုဌေးရဲ့ ရတနာနဲ့
ပြီးတဲ့ ဆင်ရုပ်များခြင်း၊ စကြာဝတေးမင်းရဲ့ ကောင်းကင်
သွားနိုင်တဲ့ စကြာရတနာရှိခြင်းတန်ခိုး၊
ဝိဇ္ဇာမယိဋ္ဌိ လောကီအတတ်ပညာနဲ့ ဝိဇ္ဇာနိဋ္ဌိဖြစ်ပြီး
ကောင်းကင်သွားနိုင်တယ်၊ ဂန္ဓာရီအတတ်တစ်မျိုးနဲ့
တောင်းကင်မှာ ဆင်တပ် မြင်းတပ်တွေ ဖန်တီးပြနိုင်
တယ်၊ သူတစ်ပါးကို ပြုစား သတ်ဖြတ်နိုင်ခြင်းတန်ခိုး
တက္ကသတ္တ သမ္မာပယောဂက္ကဋ္ဌိ လုံ့လဝီရိယ ကြိုးစား
အားထုတ်လို့ အမှုကိစ္စပြီးစီး အောင်မြင်ခြင်းဆိုတဲ့ တန်
ခိုးတွေ ရှိတာပေါ့။

“ဒါကြောင့် တန်ခိုးအစွမ်းကို ကိုယ်တိုင် မရသူတွေက
မယုံကြည်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ။ တွေးလေ ကြံစည်လေ မယုံ
ကြည်နိုင်စရာအဖြစ်မျိုး ရောက်တတ်တယ်။ စိတ်ပင်ပန်းဆင်းရဲ
တတ်တယ်။ မြတ်စွာဘုရားက ဣဒ္ဓိဝိသယော အစိန္တေယျော စတဲ့
တရားတော်ကို ဟောကြားခဲ့တာ။ ဆိုလိုတာက တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ်ဟာ
သွလမ်းစဉ်အတိုင်း ကြိုးစားအားထုတ်ရင်း ကိုယ်တိုင်ရကောင်း
သိကောင်းတဲ့အရာတွေ ဖြစ်တယ်။ မရကောင်း၊ မသိကောင်း၊ မဖြစ်
ကောင်းတဲ့အရာတွေ မဟုတ်ဘူး။ ဒိဋ္ဌကိုယ်တွေ့ ရအောင် ပြောစား
ဘဲ ကြံစည်စိတ်ကူး တွေးတောရုံနဲ့ အကျိုးမရှိ အချည်းနှီး စိတ်ပင်

ပန်းရုပ် ရှိမယ်။ မကြံကောင်း မကြံစည်ထိုက်လို့ ဘုရားရှင်ကိုယ်
တော်မြတ်က မကံကြားခဲ့တာပေါ့။ နောက်ရက်ကလည်း တစ်မျိုးမျိုး
ကြံစည်ပြီး နှစ်မှ ရတော့မှာပဲ။ ကံ... အချိန်မှီရတော့တာ။ အိပ်ကြပေ
တော့... (၁၀၆)

ဦးရင်းရာဇိန္ဒက ဘဲနဲ့ သစ် ပြောကြားလိုက်စဉ်မှာပင်
ထိုဆိုသည့် တံတွေးတွေးသံကြားကို ကြားလိုက်ရပြီး အစွေကြီးမှာ
ခြောက်သွေ့နေဆဲ ပြန်ပေတည်း။

ဦးရင်းရာဇိန္ဒက ဘဲနဲ့ သစ် ပြောကြားလိုက်စဉ်မှာပင်
ထိုဆိုသည့် တံတွေးတွေးသံကြားကို ကြားလိုက်ရပြီး အစွေကြီးမှာ
ခြောက်သွေ့နေဆဲ ပြန်ပေတည်း။ (၁၀၇)

တည်းခိုကျောင်းသို့ ပြန်မကြွတော့ဘဲ ခင်ထားဏီ အိမ်
မှာပင် ညီထွက်သုံးလျက်ရှိသည်။ ခင်ထားဏီမှာ ဦးရင်းရာဇိန္ဒ၏
နုဇေယ်ဖြစ်သလို သာဓုအိမ်ကြီးမှာလည်း သူငယ်ခဉ့် သားသမီး
ဘောင်မှပိုင်ခင် ဆံဆန်း ဟူသော ကလေးတစ်ယောက် နုနုထိုင်ခဲ့ရသော
အိမ်ကြီးဖြစ်သည်။ မြစ်မီးရောင် ဥစ္စာစောင်မလေးထဲမှ ရွှေဘို
ပြား ခုခံဖူးသည်ကို ပြန်လည်အမှတ်ရမိသည်။

ခင်ဖြစ်သူ ဦးဖြိုးကလည်း သားသမီးများလေးတစ်ဦး
သာ ရှိသဖြင့် သူ့အပေါ် လွန်စွာမှ ချစ်ခင်ခဲ့သည်။ ရဟန်းဝတ်နှင့်
နေသည်ကိုလည်း ဦးဖြိုး လွန်စွာမှ သဘောကျဝတ်ယူလေ့ရှိသည်။
သူ့နတ်ကုပါလာသော ရဟန်းများနှင့် ကရားဓမ္မအကြောင်းများကို

ဆွေးနွေးနေချိန်ဖြစ်သည်။

အချိန်ကား ည ၉ နာရီခွဲခန့်ဖြစ်သည်။ ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုတစ်ခုကို ဦးဇင်းရာဇိန္ဒ ကြုံတွေ့လိုက်ရသည်။ လွန်စွာမှ မွှေးကြိုင်သင်းဖျံ့သောရနံ့သည် ဆရာတော်နှင့်တကွ ဦးပုဇွင်းများ အိမ်သားများပါမကျန် အကုန်လုံး အမွှေးရနံ့ကို သိသိသာသာ သတိထားမိကြသည်။

“ဒီည တယ်ထူးပါလား၊ ဘယ်က မွှေးရနံ့တွေ သင်းဖျံ့လာတာလဲ” မိသားစုဝင်များ နှစ်ဦးစီမေးလာသည်။

ဦးဇင်းလေးတစ်ပါးက ထူးဆန်းအံ့ဩစွာ ပိန့်ကြားလိုက်ရင်းဖြင့်ဟိုဒီဒီ ငေးမောကြည့်သည်။ ဘာမှလည်း မမြင်တွေ့ရပေ။ ဦးဇင်းရာဇိန္ဒ သိတင်းသုံးနေသော အိမ်အပေါ်ထပ်မှ ငှက်တောင်ခန့်ကွာဝေးသည့် အိမ်ခေါင်းရင်းနရီ အမြင့်ဆီမှ လူတစ်ယောက် စကားပြောဆိုနေသကဲ့သို့ လေသံမျှသာ ကြားရသည့် ညစ်သားသိမ်မွေ့သော စကားပြောသံ တိုးတိုးလေး ပေါ်ထွက်လာသည်။

ကြားလိုက်ရသော စကားပြောသံမှာ ‘အိမ်ပြင်က ပြောနေသည့်အသံမျိုး မဟုတ်၊ အိမ်အတွင်းထဲမှနေ၍ ပြောနေသော စကားပြောသံဖြစ်သည်။’ ဦးဇင်းရာဇိန္ဒသည် အံ့သြကြားရုံတက်သို့ မျက်နှာလှည့်၍ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“အခုစကားပြောနေတာနဲ့ ညွှန်သလား၊ ဘယ်လိုရှိသလဲ”

“အခုစကားပြောနေတာ တစ်ညတော်ပေါ့”

“ဟဲ့ဟဲ့ဟဲ့၊ နားမပြန်ဘူး၊ အိမ်အတွင်းထဲမှာ ဘယ်လိုရှိတာလဲ”

“အခုစကားပြောနေတာနဲ့ ညွှန်သလား၊ ဘယ်လိုရှိသလဲ”

“ဘယ်လို... ကျုပ်ရဲ့အစ်မကြီး၊ ဒါဆိုရင် အစ်မကြီး ခင်စောရှင်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား”

“ဒါဖြင့် အခု အစ်မကြီး ဘယ်ဘဝရောက်ပြီး ဘာတွေ ဖြစ်နေလဲ”

“တပည့်တော်မ အခု နတ်သမီးဖြစ်နေပါတယ် ဘုံရား”

“အစ်မကြီးက ဘယ်မှာနေရတာလဲ”

“တပည့်တော်မ ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ ဗောဓိညောင်ပင်ကြီးမှာ နေပါတယ်”

“မြစ်ကမ်းစပ်က ညောင်ဗောဓိပင်ကြီးမှာ အစ်မကြီး တစ်ယောက်တည်း နေရသလား”

“အစ်မကြီးကို အဖေလို စောင့်ရှောက်ထားတဲ့ ရုက္ခစိုးနတ် ကြီးနဲ့ အတူနေရပါတယ်”

“ဒါဖြင့် အစ်မကြီးဟာ ရုက္ခစိုးနတ်ကြီးရဲ့သမီး ဖြစ်နေတာ ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် အရှင်ဘုရား”

“အစ်မကြီး အခု အိမ်မှာ ခြောက်လှန့်နေတာ ဘယ်သူလဲ”

“အဖေပေါ့ဘုရား”

“ဒါဖြင့် အဖေက တစ္ဆေကြီး ဖြစ်နေတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား”

“တစ္ဆေကြီးဖြစ်နေရင် အဲဒီဘဝက အမြန်ဆုံး ကျွတ်လွတ် သွားအောင် ဒီအိမ်ကြီးကနေ ခြောက်လှန့်နေတာတွေလည်း ဧညာန်

ကွယ်သွားအောင် လုပ်မပေးနိုင်ဘူးလား။”

“တပည့်တော်မ လုပ်ကြည့်ပါဦးမယ်ဘုရား၊ အရှင်ဘုရားနဲ့ ကြာကြာစကားပြောလို့ မရပါဘူး၊ အခုလည်း အဖေရုက္ခစိုးနတ်ကြီး မရှိတုန်း တပည့်တော်မ လာရတာပါဘုရား၊ အဖေရုက္ခစိုးနတ်ကြီး က တခြားထွက်သွားတာမျိုးကို မကြိုက်ပါဘူး၊ တပည့်တော်မ ပြန်ပါ ရစေတော့ဘုရား။”

အိမ်ခေါင်းရင်းဘက်ဆီမှ ကြားရသောအသံမှာ တိတ်ဆိတ် သွားသည်။ ထိုညအဖို့ ဗာစ္ဆေကြီးမှာလည်း ငြိမ်ချက်သားကောင်းလှ သည်။ ယခင်ညများလို ထို့ဆီသည့် တံတွေးထွေးသံကြီးများ၊ အိမ် နံရံများကို တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်ခြင်းများ မကြားရတော့ပေ။ ထူးခြားသော ညတစ်ည ဖြစ်ပေသည်။ ရဟန်းများနှင့် ခင်ထားအိတ်တို့ မိသားစုမှာလည်း အိမ်ရှေ့ရှိ ညောင်ဗောဓိပင်ကြီးတွင် အစ်မကြီး ဖြစ်သူ ခင်စောရှင်မှာ ရုက္ခစိုးနတ်သမီး ဖြစ်နေကြောင်း သိလိုက်ရ ၍ အထူးအဆန်းသဖွယ် အံ့သြတကြီး ဖြစ်နေကြသည်။

ခင်ထားအိတ်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း အစ်မကြီး ခင်စောရှင် သက်ရှိစင်ရှား ရှိစဉ်က ညစဉ်ညတိုင်း ညောင်ဗောဓိပင်ကြီးရှိ ရုက္ခစိုးနတ်ကွန်းတွင် အမွှေးနံ့သာများ၊ ဆီဖိုး၊ ပန်း၊ ရေချမ်းများ ကပ်လျှူပူဇော်ခဲ့သည်ကို ပြန်လည်အမှတ်ရနေမိသည်။ အစ်မကြီး ခင်စောရှင် ကွယ်လွန်သွားပြီးနောက် အစ်မကြီးခင်စောရှင် ပြုပူ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည့်အတိုင်း ရုက္ခစိုးနတ်ကြီးအား ဧတ္တရားမပျက် ဆက်လက်ပူဇော်မြှူ ပူဇော်လျက် ပသခဲ့သည်။ ထို့အတွက်ကြောင့် လား-မသိ။ အစ်မကြီး ခင်စောရှင်သည် ရုက္ခစိုးနတ်သမီး ဖြစ်ပြီး

နောက် မိမိတို့သားစုအား ဟူ၍ဆိုရာ၌ ရောက်နေသည်ဟု မသိပေ။

ယခုလည်း အခပ်ဖြစ်သည့် အိမ်ကြီးအား စွဲလန်းစိတ်နှင့် တစ်ဆူကြီး ဖြစ်နေသည်ကို အသိရှားပေးရန် အောင်မြင်သည့် ဦးဥဉ်း ရာဇီရ ရောက်နေခဲ့ကာ လာရောက်သတိပေးခြင်း ဖြစ်သည်ကို ဝမ်းသာလျက်ရှိသည်။ အိမ်ရှေ့ရှိ နှောင့်ပင်ကြီးတွင် ရုက္ခစိုးနတ်ကြီး ရှိနေသလို၊ ရုက္ခစိုးနတ်ကြီးက အစ်မကြီး ခင်မောင်ရှင်အား သမီး ရုက္ခစိုးနတ်သမီးအဖြစ် ပွားစားသည်ကို သိလိုက်ရ၍ ထူးဆန်းလှပါ တကားဟု တွေးမိသည်။ နတ်ဗျေဝတာမှားသည် ဗျေဝေလိုပင် သားသမီး၊ မိသားစု၊ သိလို၍ ဦးဥဉ်းရာဇီရအား လျှောက်ထား မေးမြန်းကြည့်မိသည်။

“အရှင်ဘုရား... နတ်ဗျေဝမှာ ဗျေဝေလိုပဲ သားသမီး မိသားစု ရှိတာပဲလားဘုရား”

“ပိဋကတ်တော်တွေမှာ ရေးသားထားတာ ရှိတယ်၊ ဥပ ပါတ်နတ်ဗျေဝမှာ သားသမီး မိသားစု ရှိကြတယ်၊ ခါပေမဲ့ ဗျေဝေလို မသွားသေးကြသင့်တော်စပ်လာရတဲ့ သားသမီး မိသားစု မဟုတ်ဘူး။ နတ်သားတစ်ဦးရဲ့ ရင်ခွင်မှာ လာဖြစ်ရင် သားသမီးအဖြစ် အရာ ထားကြတယ်။ အိမ်ရာတိုက်ခန်းတွေမှာ လာဖြစ်ရင် ကြွယ်ဖက်တော် အရာထားတယ်။ အမူတော်ထမ်းတဲ့နေရာမှာ လာဖြစ်ရင် အမူ အထမ်းအရာမှာထားတယ်”

“တစ်ခုနတ်သမီးတွေဟာ နတ်သားအစ်ယောက်ရဲ့ ပိုင်ဆိုင် တဲ့ နတ်ဗိမာန်မှာ မဖြစ်ဘဲ တစ်သီးတခြား နတ်ဗိမာန်မှာဖြစ်ရင် အခြံအရံများနဲ့ တစ်ကိုယ်တည်း နေရတဲ့ နတ်သမီးဖြစ်တယ်။ ယခု

သိခနတ်သားက ချစ်ကြိုက်လို့ စောင်းနဲ့ တေးသီချင်း သီဆိုဖို့နဲ့ခံရတဲ့ ဆုရိယဝတ္ထုသံ နတ်သမီးဟာ တိပွရုနတ်မင်းကြီးရဲ့ သမီးပဲ။ ဒီလိုပဲ အဏာ အရတီ ရဟိ နတ်သမီးတွေဟာ အရိနတ်ရဲ့ သမီးတော်တွေဖြစ်တယ်။ စောစောကပြောတဲ့ အခြေအနေများနဲ့ တစ်ကိုယ်တည်း နေရတယ်ဆိုတာ လာလာနတ်သမီးပဲ။

သိကြားမင်း အလိုရှိတဲ့အခါမှာ ဧရာဝတီဆင်လို့ခေါ်တဲ့ ရောဇာဏနတ်သားမျိုးဟာ အပူယမ်းအစေ့ခဲ နတ်သားတွေ ဖြစ်ကြတယ်။

အင်း၊ အစ်မကြီး ခင်စောရှင်ဟာ ဧရာဝတီကိုလည်း ပြုစုလုပ်ကျွေးခဲ့တယ်။ ငါးပါးသီလလည်း လုံခြုံတယ်။ ဘုရား တရားသံဃာ ရတနာသုံးပါးကို အမြဲဆည်းကပ် ကိုးကွယ်တယ်။ ဘုရားကိုလည်း ဆီမီးပူဇော် ပန်းကပ်၊ သောက်စောက်ရေလဲနဲ့ ဝတ္ထရားတစ်ခုကို နေ့စဉ် ပြုလုပ်ခဲ့တာကို သွားသတိရမိတယ်။ ဥပုသ်နေ့တိုင်း သီတင်းသီလ အမြဲဆောက်တည်တယ်။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေကိုလည်း အမြဲပြုတယ်။ အိမ်ရှေ့ညောင်ဗောဓိပင်ကြီးက ရုက္ခစိုးနတ်ကြီးကိုလည်း အမြဲပူဇော်ပသခဲ့တယ်။ သေဆုံးတဲ့အချိန်တုန်းကလည်း ခဝဒနာကို မခံစားရဘဲ ဘုရားရှိခိုး ဝတ်တက်နေတုန်းမှာပဲ သေဆုံးသွားတော့ အခုလို ရုက္ခစိုးနတ်သမီး ဖြစ်သွားတာလား မသိတော့။

ဟုတ်တယ် ဒကာမကြီး၊ အစ်မကြီး ခင်စောရှင်ရဲ့ ကုသိုလ်ကံတောင်းမှုက အမြဲမပြတ် နိဗ္ဗာန် အာရုံရှာတဲ့ ကုသိုလ်ကံယူကြီးဖြစ်တယ်။ အကျိုးပေးပုံက ရုက္ခစိုးနတ်သမီးတစ်ယောက်က အထက်နတ်

ပြည်များမှာလည်း နတ်သမီးဖြစ်နိုင်တဲ့ ကံစွမ်းရည်ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ရုက္ခစိုးနတ်မင်းကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရုက္ခစိုးနတ်သမီး ဖြစ်လိုတဲ့ဆန္ဒ ရှိတာကြောင့် ရုက္ခစိုးနတ်သမီး ဖြစ်လာရတာပဲ ဖြစ် လိမ့်မယ်”

ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးဟာ စာရိယာသူတော်ကောင်းကြီးပဲ မဟုတ်လား။ စတုမဟာရာဇ်နတ်မင်းကြီးတွေထက် တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါန် မြင့်မားတဲ့ အထက်နတ်ပြည်မှာ တန်ခိုးကြီးနတ်တစ်ပါး ဖြစ်နိုင်တာ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သေခါနီးမှာ အလိုဆန္ဒ ပြောင်းလဲတာကြောင့် တန်ခိုး မကြီးတဲ့ စတုမဟာရာဇ်နတ်မင်းကြီးရဲ့ အခြံအရံ ‘ဝေဇာသဘာ’ လို့ ခေါ်တဲ့ နတ်သား လာဖြစ်ရတယ်။ သေခါနီး စိတ်ဆန္ဒတွေဟာ ဆန်းကြယ်သလို အစွဲအလမ်းတွေဟာ လွန်စွာမှ ကြောက်ဖို့ကောင်း တာပေါ့ ဒကာမကြီးရယ်”

အမွှေးရနံ့များ ကြိုင်လှိုင်သင်းပျံ့ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။ နောက်တစ်နေ့ ညများတွင်လည်း အိမ်ခေါင်းရမ်းဘက်ဆီ မှ အသံတိုးတိုးဖွဖွနှင့် ရုက္ခစိုးနတ်သမီး စကားပြောသံများ ထွက် ပေါ်လာသည်။ ဦးပဉ္စင်းရာဇိန္ဒသည် ကြားမိလိုက်သော အသံများ ကို ဂရုတစိုက် နားထောင်ရင်း သူ သိလိုသည်များကို မေးမြန်းပြော ဆိုလိုက်သည်။

“အစ်မကြီး ခင်စောရှင်က ရုက္ခစိုးနတ်ကြီးရဲ့ ရုက္ခစိုးနတ်

သမီး ဖြစ်လာတယ်ဆိုတော့ လူတွေလိုပဲ ပဋိသန္ဓေနေရာကနေ သားသမီး ဖြစ်လာတာလား။

“လူတွေလို မဟုတ်ပါဘူး။ ရုက္ခစိုးနတ်ကြီးရဲ့အနီးမှာ ကိုယ် ထင်ရှား ဖြစ်လာတာပါပဲ။ ရုက္ခစိုးနတ်ကြီးကပဲ သမီးအရာထားပြီး စောင့်ရှောက်နေပါတယ်။”

“အစ်မကြီး ဘုန်းကြီး တစ်ခုပြောချင်တယ်။ အခု ဘုန်းကြီး မှာ ခမည်းတော်ကြီး မကျန်းမာစဉ်က ပြုစုရတာနဲ့ ကွယ်လွန်သွား တော့လည်း အတော်ကုန်ကျခဲ့တယ်။ အဲဒါ အစ်မကြီး တတ်နိုင်ရင် ကူညီစေလိုပါတယ်။”

ဦးပွင်းရာဇိန္ဒသည် နတ်များက ရွှေငွေများ ပေးနိုင်၊ မပေးနိုင်ကို သိလို၍ မေးကြည့်လိုက်သည်။

“တပည့်တော်မမှာ လူတွေသုံးတဲ့ ရွှေငွေတွေ ဘယ်ရှိပါ့ မလဲ။ အရှင်ဘုရား ဆန္ဒရှိရာကို မဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ပါဘူးဘုရား။”

“ဒါဖြင့်ရင်လည်း မြေတွင်းထဲမှာ မြှုပ်နှံထားတဲ့ ရွှေအိုး ငွေအိုးတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ အစ်မကြီး သိမှာပေါ့။ အဲဒီ ရွှေအိုးငွေအိုး တွေ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာကို ပြောပြလို့ မရဘူးလား။”

“မြေတွင်းထဲမှာ ရွှေအိုးငွေအိုးတွေတော့ ရှိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့အစောင့်အရှောက်နဲ့သူ ရှိနေကြတယ်။ လွတ်ကင်းတဲ့ ရွှေအိုးငွေ အိုးရယ်လို့ မရှိပါဘူး။ တပည့်တော်မ ကြာကြာနေလို့ မရပါဘူး ဘုရား။ နွားခွင့်ပြုပါတော့။”

“ရုက္ခစိုးနတ်သမီး၏ အသံများ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ဦးဇင်းရာဇိန္ဒသည် ကျေးဇူးရှင် လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး

အမိန့်ရှိခဲ့သည့် ပရမတ္ထဒီပနီဦးကာကို ပြန်လည်အမှတ်ရမိလိုက်သည်။ မြေတွင်း၌ ရွှေအိုးငွေအိုးများကို စောင့်ရှောက်သော အစောင့်အရှောက်များမှာ ဥစ္စာစောင့်ဟု ခေါ်သည့် ဂန္ဓပ္ပနတ်မျိုးများ ဖြစ်ကြသည်။ လူ့ဘဝတွင် လူဖြစ်စဉ်က မိမိတို့ မြှုပ်နှံထားသည့် ရွှေအိုးငွေအိုးများကို စွဲလမ်းနေသည့်အလျောက် ကုသိုလ်ကံ အခွင့်သာ၍ နတ်ဘဝဖြစ်သော်လည်း မည်သူမျှ ပေးလိုဟန် မရှိသောကြောင့် ဂန္ဓပ္ပနတ်တို့သည် ရွှေငွေဥစ္စာတို့ကို စောင့်ရှောက်နေကြရပေသည်။

ရွှေငွေဥစ္စာပင် မဟုတ်ပေ။ အဖိုးထိုက်တန်သော နံ့သာပင်ဆေးပင်များကိုလည်း စောင့်ရှောက်ကြရသည်။ သီဂီနိတ်ခေါ် သီဂီရွှေမှာ နတ်တို့ သုံးဆောင်နိုင်သော ရွှေမျိုးဖြစ်သည်။ ရုက္ခစိုးနတ်သမီးသည် နတ်ပြည်သုံး သီဂီရွှေမျိုးသာရှိ၍ နိတုံရွှေ၊ ဇမ္ဗူရစ်ရွှေစသော မြေတွင်း၊ ရေတွင်းမှ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် လူ့ပြည်သုံးရွှေမျိုး မရှိသဖြင့် ရွှေငွေ မပေးနိုင်ကြောင်း ပြောဆိုသွားခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးပဉ္စင်းရာဇိန္ဒနှင့် ခင်ထားအိတို့မိသားစုမှာ ညဘက်ရောက်လျှင် အိမ်ခေါင်းရင်းဘက်မှ ရုက္ခစိုးနတ်သမီး၏ စကားပြောသံ ကြားရမလားဟူ၍ စောင့်မျှော်ရသည်မှာ အမောဖြစ်သည်။ နေ့စဉ်ရက်ဆက် လာရောက်ပြောဆိုနေသည်တော့ မဟုတ်။ ရုက္ခစိုးနတ်မင်းကြီး မရှိခိုက် အခွင့်အခါသာမှသာ လာရောက်စကားပြောဆိုနိုင်ခြင်း ရှိသောကြောင့် သုံးလေးရက်ကြာသည်အထိ စောင့်

မျှော်နေပါသော်လည်း စကားပြောသံ မကြားရဘဲ ပျောက်ကွယ်နေတတ်သည်။

ယနေ့ညလည်း ရုက္ခစိုးနတ်သမီး၏ စကားပြောသံ ကြားရမည်လားဟု မျှော်လင့်တကြီး စောင့်မျှော်နေကြသည်။ စောင့်မျှော်နေကြသည့်အတိုင်း အမွှေးနံ့များက ထူးခြားသိသာစွာ သင်းပျံ့လာသည်။ တစ်အိမ်လုံး ရေမွှေးများ ဖြန့်ပျံ့လာသကဲ့သို့ အမွှေးနံ့သာများ တုံ့သင်းကြိုင်ပျံ့လာသည်။

“ဟော... ရုက္ခစိုးနတ်သမီး လာနေပြီ”

ဟု ဝေဖြိုးနှင့် နှင်းနုတို့ မောင်နှမကလည်း ဝမ်းသာအားရအော်လိုက်ကြသည်။ ယခင် ကြားနေရသော နေရာဆီမှ ရုက္ခစိုးနတ်သမီး ရောက်ရှိလာကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ ဦးဝင်းရာဇိန္ဒကပင် စတင်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“အစ်မကြီး... အစ်မကြီးကို စောင့်မျှော်နေတာ ကြာပြီ၊ ကနေတော့ တခြားကိစ္စတွေ မပြောတော့ပါဘူး။ ဖခင်ကြီးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့အကြောင်းကိုပဲ မေးချင်ပါတယ်။ တစ္ဆေကြီးဖြစ်နေတဲ့ ဖခင်ကြီးဘဝကို ကျွတ်တန်းဝင်သွားအောင် လုပ်မပေးနိုင်ဘူးလား”

“ဝါကတော့ ကိစ္စမရှိပါဘူးဘုရား။ တစ်နေ့ကျရင် တပည့်တော်မ ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ အစ်မကြီး။ အခု တတ်နိုင်ရင် လုပ်ဆောင်ပေးပါ။ အချိန်ဆွဲမနေပါနဲ့”

“သူ့ကို တပည့်တော်မ ခေါ်ပြီးချုပ်ထားတာလည်း ခဏပဲ ရပါတယ်ဘုရား။ လစ်ရင် လစ်သလို ထွက်သွားတတ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဘယ်တော့လောက် တတ်နိုင်ပါမလဲ”

“သင်္ကြန်တွင်းရောက်ရင်တော့ တတ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်”

“သင်္ကြန်ကျတော့မှာပဲ၊ သင်္ကြန်ကျဖို့ ၁၅ ရက်လောက် လိုသေးတယ်၊ အဲဒီအခါကျတော့ အစ်မကြီးက ဘယ်လိုလုပ်ပေးမှာလဲ”

“တပည့်တော်မ သင်္ကြန်မှာ ဥပုသ်ရက်ရှည် စောင့်ရမှာမို့ စက်တော်ရာကို သွားရပါတယ်။ အဲဒီကျတော့ သူ့ကိုပါ ခေါ်ဆောင် သွားပြီး စက်တော်ရာမှာပဲ သူ့ကို ထားခဲ့ပါမယ်”

“ဒါဖြင့် အစ်မကြီး စက်တော်ရာကိုသွားတော့ ဘာနဲ့သွား မှာလဲ၊ တစ္ဆေကြီးကိုရော ဘယ်လိုခေါ်သွားမှာလဲ”

“ဒါကတော့ အရှင်ဘုရား သိတန်ကောင်းပါတယ်”

“နတ်တို့ တန်ခိုးနဲ့ သွားနိုင်မှန်းတော့ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူတွေလို သွားရသေးသလားလို့ မေးတာပါ၊ အစ်မကြီး ဟိုကိုမသွား ခင် တစ္ဆေကြီးကို နိုင်နင်းအောင် ထိန်းသိမ်းပေးပါ”

“အခုအတောအတွင်းမှာတော့ သူ့ကို ဘယ်လိုမှ ထိန်းထား လို့ မရပါ၊ တပည့်တော်မ ပြန်ပါဦးမယ်”

အိမ်ခေါင်းရင်းဘက်ဆီမှ စကားပြောသံ တိတ်ဆိတ်သွား သလို ရုက္ခစိုးနတ်သမီး၏အသံလည်း ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ရဟန်းငယ်တစ်ပါးက ဦးရင်းရာဇိန္ဒအား သူသိလိုသည့် ကိစ္စအတွက် မေးလိုက်သည်။

“အရှင်ဘုရား.. နတ်တွေ ဥပုသ်စောင့်တာလည်း တစ်မျိုး ပါပဲလား၊ ကိုယ့်နေရာ ဥပုသ်သီလ မယူဘဲ စက်တော်ရာသွား

ဥပုသ်စောင့်ရတာနဲ့ နတ်တွေက ဘယ်လိုဥပုသ်စောင့်တာမျိုးလဲ ဘုရား”

“ရုက္ခစိုးနတ်သမီးက စက်တော်ရာသွားပြီး ဥပုသ်စောင့်မယ်ဆိုတာ ယုံကြည်လောက်တဲ့အကြောင်းတော့ ရှိပါတယ်။ ဥပုသ်သီလ ဆောက်တည်ရာမှာ ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်ဟာ အကောင်းဆုံးပဲ မဟုတ်လား။ အလောင်းတော်ဖြစ်တဲ့ ဘူရိဒတ်နဂါးမင်းဟာ နတ်တို့နဲ့မခြား ကာမဂုဏ်စည်းစိမ် ခံစားနေရတုန်းက နဂါးပြည်မှာ ဆိတ်ငြိမ်မှု မရှိတဲ့အတွက် လူ့ပြည်ကိုလာပြီး ဆိတ်ငြိမ်ရာ တောအုပ်တစ်ခုမှာ ဥပုသ်စောင့်သုံးခဲ့ဖူးတယ်။ ဝိရုရဇာတ်မှာလည်း သိကြားမင်း၊ ဂဠုန်မင်း၊ နဂါးမင်း၊ လူမင်းတို့ဟာ ကောရဗ္ဗမင်း ဥယျာဉ်လို ဆိတ်ငြိမ်တဲ့နေရာမှာ ဥပုသ်သီလကို စောင့်သုံးကြတယ်။

“ရုက္ခစိုးနတ်သမီး စက်တော်ရာသွားရင် တစ္ဆေကြီးကို ခေါ်သွားပြီး ဟိုမှာ ထားခဲ့မယ်ဆိုတော့ ဒီအိမ်ကြီးမှာ တစ္ဆေကြီး ခြောက်တဲ့ အန္တရာယ်က ပျောက်သွားတော့မှာပဲ”

ခင်ထားအိမှာလည်း ပေါပြီးနှင့် နှင်းနုတို့မောင်နှမအတွက် ယခုမှပဲ စိတ်အေးရတော့သည်။ တစ္ဆေကြီး မရှိပါမှ မိမိကလေးများ ဆံပွင့်ဆွဲ၊ လက်ဆွဲ၊ ခြေထောက်ဆွဲ၊ အဝတ်အစားများကို ဆွဲပြီး ခြောက်လှန့်တိုစယ်ခြင်း အမှုများမှ မြန်မြန်လွတ်ကင်းရမည် ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် ခင်ထားအိ မျှော်လင့်ထားသလို ဖြစ်မလာခဲ့ပေ။ ၁၅ ရက်ခန့် ကြာသောအခါ အိမ်ပေါ်မှ ထွ်ဆိုသည့် တံတွေးထွေးသံကြီးကို ကြားလိုက်ရသလို အိမ်ပျဉ်များကို တဒေါက်ဒေါက် ဆူညံစွာ

ခေါက်သွားသည့် အသံများကြောင့် တစ္ဆေကြီး ပြန်ရောက်လာမှန်း သိလိုက်ရသည်။

ထိုနေ့ညက ရုက္ခစိုးနတ်သမီး၏ စကားပြောသံကိုပါ ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

“အစ်မကြီး စက်တော်ရာသွားမယ်ဆိုတာ ပြန်ရောက်လာပြီလား”

“ပြန်ရောက်ပါပြီဘုရား”

“တစ္ဆေကြီးကို စက်တော်ရာ ခေါ်သွားမယ်ဆိုတာ ခေါ်မသွားဘဲ ဒီမှာပဲ ထားခဲ့ပါသလား”

“မထားခဲ့ပါဘူးဘုရား၊ ခေါ်သွားပါတယ်”

“ဒါဖြင့်လည်း ဘာဖြုလို့ ဒီကို ပြန်ရောက်လာတာလဲ၊ ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ခြောက်တော့တာပါပဲ”

“သူ့ကို စက်တော်ရာ ခေါ်သွားပြီး အစောင့်တွေနဲ့ ထားပါတယ်၊ အစောင့်တွေ စောင့်ကြပ်ထားတဲ့ကြားထဲကနေ ဒီကို မရောက်ရောက်အောင် ပြန်လာတာပါပဲဘုရား”

“ဒါဖြင့် သူ့ကို အစ်မကြီးက မတတ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့”

“သူ့ကို ချုပ်ထားဖို့ တပည့်တော်မ မတတ်နိုင်တော့ပါဘူး၊ ဒီအကြောင်းတွေ လျှောက်ထားချင်လို့ အရှင်ဘုရားထံ တပည့်တော်မ လာရခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးလာရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အရှင်ဘုရားအနေနဲ့ အရှင်ဘုရား တည်းခိုတဲ့ကျောင်းက ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးနဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်ပါဘုရား၊ တစ္ဆေကြီးကို နှင်ထုတ်လို့ရမယ့် နည်းလမ်းတွေ ရလာပါလိမ့်မယ်၊ တပည့်

တော်မကို သွားခွင့်ပြုပါတော့ဘုရား။

ရုက္ခစိုးနတ်သမီးသည် ယခုတစ်ကြိမ်၌ နောက်ဆုံးအကြိမ် အဖြစ် လာရောက်နှုတ်ဆက်ရင်း စကားပြောသံများ ပျောက်ကွယ် သွားပေတော့သည်။

ခင်ထားအိမှာလည်း ကွယ်လွန်သွားသော အစ်မကြီး ဖြစ်သူ ခင်စောရှင်မှာ ရုက္ခစိုးနတ်သမီးဖြစ်လျက် ညဘက်တွင် လာရောက်၍ စကားပြောသံများ ကြားနေရာမှ အပြီးတိုင် နှုတ် ဆက်ခဲ့ခွာသွားပြီဆို၍ ကြေကွဲဝမ်းနည်းသွားလေသည်။

ရုက္ခစိုးနတ်သမီးဖြစ်နေသည့် အစ်မကြီးအသံကို နောက် နောင်တွင် ကြားမိခြင်းရှိမည် မဟုတ်တော့ပေ။

(၉)

ဦးလင်းရာဇိန္ဒသည် တည်းခိုရာကျောင်းတိုက်သို့ ပြန်ကြွ လာခဲ့သည်။ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီး ဦးမာဒိယိန္ဒအား ဝင် ရောက်ဖူးမြော်ကန်တော့ရင်း အဖြစ်အပျက်အကြောင်းစုံတို့ လျှောက် ထားလိုက်သည်။

ဆရာတော်ကြီးမှာ ဝါတော်သုံးဆယ်ခန့်ရှိပြီး အလွန်တည် ငြိမ်သော ဣန္ဒြေကိုဆောင်လျက် ဂုဏ်တော်ပုတီးကြီးကို အမြဲစိပ် လေ့ရှိသော ဆရာတော်ကြီးဖြစ်သည်။

“ရာဇိန္ဒ လျှောက်ထားတာတွေကို ဘုန်းကြီး စဉ်းစားကြည့်တော့ သာမန်လူတွေအနေနဲ့ ယုံကြည်လက်ခံဖို့ အတော်ခဲယဉ်းပေလိမ့်မယ်၊ နတ်နဲ့ စကားပြောရတယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ခဲ့ပါဘိ၊ ဘုန်းကြီး ဖတ်ရှုလေ့လာခဲ့ဖူးတဲ့ ပိဋကတ်တော်ကျမ်းတွေမှာတော့ လူနဲ့နတ် စကားပြောဆိုတဲ့အရာတွေ အများကြီးရှိတယ်”

“တပည့်တော် အကျယ်သိလိုပါတယ်ဘုရား”

“အင်း... သံယုတ်တနိကာယ် စိတ္တသံယုတ် ဘုရားရှင် လက်ထက်တော်က စိတ္တသူကြွယ် ဖျားနာပြီး သေခါနီးဆဲဆဲမှာ စိတ္တသူကြွယ်ကို ချစ်ခင်ကြည်ညိုကြတဲ့ အိမ်စောင့်နတ်၊ တောစောင့်နတ်၊ ရုက္ခစိုးနတ်တွေ ရောက်လာကြတယ်။ စိတ္တသူကြွယ်တစ်ဦး တည်းကိုသာ ကြားစေလိုပြီး ပြောတယ်”

“ဘယ်လိုပြောတာလဲဘုရား”

“ဒီလို အချင်းသူကြွယ်၊ သင်ဟာ စကြာဝတေးမင်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ စကြာဝတေးမင်း ဖြစ်လိုတဲ့ စိတ်ဆန္ဒကို ထား၊ စကြာဝတေးမင်း အမှန်ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ လာပြောတယ်၊ စိတ္တသူကြွယ်ကလည်း စကြာဝတေးမင်းဆိုတာ မြဲတဲ့သဘော၊ တည်တဲ့သဘော မရှိဘူး၊ စကြာဝတေးမင်း ဖြစ်ပြီးတဲ့နောက် ဘာဝတစ်ပါးကို ပြောင်းသွားရဦးမယ်၊ ပါဠိလို ‘တံပိအနိစ္စံ၊ တံပိအဒုဝဓံ၊ တံပိပဟာရ ဝမနိယံ’ ဆိုပြီး အသံထွက် ရွတ်လိုက်တယ်။ အနားမှာရှိနေတဲ့ လူတွေကလည်း နတ်တွေပြောတဲ့စကားကို မကြားရဘဲ စိတ္တသူကြွယ် ပြောလိုက်တာကို ကြားရတော့ သေခါနီးမို့လို့ ကယောင်ချောက်ချားကွ ပြောနေတာပဲလို့ ထင်သွားကြတယ်။ ဒီတော့ အဆွေစိတ္တသူကြွယ်... သတိ

ထားမှပေါ့။ သတိထားပါဆိုပြီး ဂိုင်းသတိပေးကြတယ်။ ဒီတော့ စိတ္တသူကြွယ်က ကျုပ် သတိမလစ်ဘူး။ သေရမှာလည်း မကြောက်ဘူး။ နတ်တွေက စကြဝတေးမင်းဖြစ်ဖို့ စိတ်ဆန္ဒထားပါလို့ လာပြောတာကြောင့် ကျုပ်က မလိုချင်ကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်တာပါ။ ဒီတော့မှ အနီးက လူတွေက သဘောပေါက်သွားပြီး စိတ္တသူကြွယ်ကို နောက်ဆုံးမိန့်မှာစကား ပြောခဲ့ပါလို့ တောင်းဆိုကြတယ်။ စိတ္တသူကြွယ် သေခါနီး မှာကြားခဲ့တာ...

- မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို အရဟံ အစရှိတဲ့ ကိုးပါးဂုဏ်တော်ကို မတုန်မလှုပ် သက်ဝင်ယုံကြည်ကြပါ။
- တရားတော်မြတ်ကို သွက္ကာတ အစရှိတဲ့ ခြောက်ပါးဂုဏ်တော်ကို မတုန်မလှုပ် သက်ဝင်ယုံကြည်ကြပါ။
- သံဃာတော်မြတ်ကို သုပ္ပဋိပဇ္ဇော အစရှိတဲ့ ကိုးပါးသော ဂုဏ်တော်ကို မတုန်မလှုပ် သက်ဝင်ယုံကြည်ကြပါ။
- ကိုယ်ကျင့်သီလနဲ့ ပြည့်စုံပြီး ကောင်းတဲ့တရား နှလုံးသွင်းသူများကို ယေးကမ်းလှူဒါန်းကြပါ။

ဆိုပြီး နောက်ဆုံးစကား ပြောသွားခဲ့တယ်။

“မဟာသမယသုတ် အဋ္ဌကထာမှာ နတ်သမီးနဲ့ စကားပြောရတဲ့ ရဟန်းတစ်ပါးအကြောင်းလည်း ရှိတယ်”

“မိန့်ကြားပါဦးဘုရား”

“သီဟိုဠ်ကျွန်း ကောဠိတောင် ကံကော်လိုက်တံခါးအနီးက ကံကော်ပင်ကြီးမှာ ရုက္ခစိုးနတ်သမီးတစ်ပါး ရှိတယ်။ ကံကော်လိုက်ဂူထဲမှာက ရဟန်းတစ်ပါး ရှိတယ်။ ရဟန်းက မဟာသမယသုတ်ကို

ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ပြီး သုတ်ပြီးဆုံးတော့ သာဓုသုံးကြိမ်ခေါ်သံ ကြားလိုက်ရတယ်။ သာဓုခေါ်တာ ဘယ်သူလဲပေါ့။ အဲဒီမှာ ကံကော် ပင်ပေါ်က ရုက္ခစိုးနတ်သမီးက သူမ သာဓုခေါ်တဲ့အကြောင်း၊ ရဟန်းရွတ်ဆိုရာမှာ ပုဒ်၊ ပါဠိ၊ အက္ခရာ မချွတ်မယွင်း မှန်ကန်တာ ကြောင့် သာဓုခေါ်မိကြောင်း ပြောပြတယ်”

“ရဟန်းကလည်း ရုက္ခစိုးနတ်သမီးကို မြတ်စွာဘုရားရှင် မဟာသမဃသုတ်တော်ကို ဖောစဉ်က သင် ရုက္ခစိုးနတ်သမီးကိုယ် တိုင် ကြားဖူးသလားလို့ မေးတယ်။ ရုက္ခစိုးနတ်သမီးက ကြားနေရ တယ်ပေါ့။ ဘယ်ကနေ ကြားနေရတာလဲဆိုတော့ ပထမ မဟာဝန် တောကနေ ကြားရတယ်။ နောက် တန်ခိုးကြီးတဲ့ နတ်တွေ ရောက် လာတာနဲ့ နောက်ကို တဖြည်းဖြည်းဆုတ်ပြီး နာကြားလိုက်တာ သိရိလင်္ကာကျွန်း ဓမ္မဏောဌပထန အဲဒီကနေ သမုဒ္ဒရာရေပြင်က နေ ကြားနေရကြောင်း ပြောတယ်။ အဲဒီလောက်ဝေးတဲ့နေရာကနေ တရားနာရတော့ ဘုရားရှင်ကို ဖူးမြင်လို့ရလား၊ တရားသံရော ကြားရရဲ့လား၊ ဘယ်လိုမိန့်တော်မူလိုက်ပါလိမ့်ပေါ့။ အဲဒီတုန်းက တပည့်တော်မကို ဘုရားရှင်ကကြည့်ပြီး ဟောနေသလို ထင်ရလို့ သမုဒ္ဒရာရေထဲမှာ ပုန်းတောင်နေရပါသေးတယ်လို့ ပြောတယ်”

“ရဟန်းက အဲဒီတုန်းက နတ်အမေင်း ကုဋေတစ်သိန်း ရဟန္တာဖြစ်သွားကြတယ်။ သင်နတ်သမီးရော ရဟန္တာမဖြစ်ဘူးလား လို့ မေးတယ်”

“ရဟန္တာမဖြစ်ဘူးပေါ့။ အနာဂါမ်၊ သက္ကဒါဂါမ်အဖြစ်ရော ရောက်သလားပေါ့။ မရောက်ဘူး။ ဒါဖြင့် သောတာပန်တော့ ဖြစ်

လောက်တယ်ပေါ့။ ရုက္ခစိုးနတ်သမီးက ရဟန်းကို မမေးသင့်တာတွေ မမေးပါနဲ့လို့ မာန်မဲလိုက်တယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ အဲဒီအချိန်မှာ သောတာပန်အဖြစ် ရောက်သူတွေဟာ မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြားတာကြောင့် ရုက္ခစိုးနတ်သမီးက ထုတ်ဖော်ပြောရမှာကို ရှက်တာကိုး။ ဒါကြောင့် မမေးဖို့ ဟန့်တားလိုက်တာပေါ့။ ရဟန်းကနေ ရုက္ခစိုးနတ်သမီးကို ကိုယ်ထင်ပြဖို့ မတတ်နိုင်ဘူးလားလို့ မေးကြည့်တယ်”

“တစ်ကိုယ်လုံတော့ မပြနိုင်ဘူး၊ လက်ချောင်းတစ်ဆစ်လောက် ပြပါမယ်ဆိုပြီး လက်ချောင်းတစ်ဆစ်လောက်ကို လိုက်ခေါင်းထဲ သွင်းပြလိုက်တယ်။ တယ်လောက်များ စွမ်းသလဲဆိုတော့ လတစ်ထောင် နေတစ်ထောင် အရှောင်လင်းသလို လိုက်ဂုဏ်မှာ ထွန်းလင်းတောက်ပသွားတယ်။ ရုက္ခစိုးနတ်သမီးက လက်ချောင်းတစ်ဆစ်လောက်ကလေးကို ကိုယ်ထင်ပြပြီး မမေ့မလျော့သော သတိတရားနဲ့ ပြည့်စုံစွာ နေထိုင်တော်မူပါဘုရားဆိုပြီး ရဟန်းတော်တို့ ရှိခိုးပြီး ပျောက်သွားတယ်”

“ဒါက ဝိဇ္ဇာတော်လာကျမ်းတွေထဲမှာ လူနဲ့နတ် စကားပြောတဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိတွေ ရှိခဲ့ဖူးတော့ ရာဇိန္ဒ အစ်မတော် ခင်စောရှင်လည်း ရုက္ခစိုးနတ်ကြီးရဲ့သမီး ရုက္ခစိုးနတ်သမီး ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ယုံကြည်လက်ခံရတော့မှာပဲ မဟုတ်လား”

“တင်ပါဘုရား”

ထိုသို့ ဦးဇင်းရာဇိန္ဒနှင့် ဆရာတော်ကြီးတို့ စကားပြောနေစဉ်မှာပင် ကျောင်းတိုက်ပေါ်သို့ ထင်ထားအိသည် ဝေဠုနှင့် နှင်းနု

ကလေးနှစ်ယောက်ကိုဆွဲပြီး သုတ်သီးသုတ်ပျာတက်ရောက်လာသည်။

အပြေးအလွှား လာခဲ့ရသောကြောင့် မျက်နှာပေါ်တွင် ချွေးများစို့နေသည်။ အမူအရာများလည်း ပျက်လျက်ရှိသည်။ ဝေဖြိုးနှင့် နှင်းနုတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်မှာလည်း မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် မောဟိုက်ကြောက်လန့်နေကြသည်။

ခင်ထားအိကို မြင်တွေ့လိုက်ရ၍ ဦးဝင်းရာဇိန္ဒက စိုးရိမ်တကြီး မေးလိုက်သည်။

“ရေကြီးသုတ်ပျာနဲ့ ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“တင်ပါဘုရား၊ အိမ်ကို အမြန်ဆုံးကြွပြီး လိုက်ခဲ့ပါဘုရား၊ တစ္ဆေကြီးက အရမ်းသောင်းကျန်းနေလို့ပါဘုရား”

“ဘယ်လို... တစ္ဆေကြီး သောင်းကျန်းနေလို့၊ ဘယ်လို သောင်းကျန်းတာလဲ”

“ဝေဖြိုးနဲ့ နှင်းနုတို့လည်း ကိုယ်တိုင် မြင်လိုက်ရတာပါဘုရား”

“ဟေ့... မြင်လိုက်ရတယ်၊ ပြောစမ်းပါဦး၊ ကဲ... မင်းတို့က ဘယ်မှာရှိနေတာလဲ”

“တပည့်တော်တို့နှစ်ယောက်က အိမ်အောက်ထပ်မှာ ဆော့နေတာပါဘုရား”

“တစ္ဆေကြီးက ဘယ်ကနေ ရောက်လာတာလဲ”

“အိမ်အပေါ်ထပ်ကနေ ဆင်းလာတာပါဘုရား”

“ထင်ထင်ရှားရှား မြင်တွေ့လိုက်ရလို့လား”

“ထင်ထင်ရှားရှား မမြင်ရပါဘူး၊ အရိပ်လိုလို မှုန်မှုန်ဝါးဝါး

မြင်တွေ့ရပါတယ်”

“သို့အရပ်က ဘယ်လောက်မြင့်လဲ”

“ဘယ်လောက်မြင့်လဲ မပြောတတ်ပါဘူး။ လေကူးက ဆင်းလာပြီး အပေါ်ထပ်နဲ့ မလွတ်လို့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ကုန်းကုန်းကြီး လုပ်ထားပါတယ်”

“သူက အောက်ထပ်ဆင်းလာပြီး ဘာလုပ်တာလဲ”

“တစ္ဆေကြီးလက်ထဲမှာ ဓားကြီးတစ်ချောင်း ကိုင်ထားပြီး မြင်မြင်သမျှ ဓားတွေနဲ့ လျှောက်ခုတ်နေတာပါဘုရား။ တပည့်တော်တို့လည်း ကြောက်တာနဲ့ အမေနဲ့အတူ ဦးပွင်းဆီ ပြေးလာခဲ့ရတာပါ”

ဦးပွင်းရာဇိန္ဒက တူလေးနှစ်ယောက်အား ဖြစ်ပုံဖျက်ပုံ အကျိုးအကြောင်းအား သေချာစွာ မေးမြန်းကြည့်သည်။ ခင်ထားအိကလည်း ကလေးများ ပြောသည့်အတိုင်း မှန်ကြောင်း သူ့ရှိ ပစ္စည်းများမှာလည်း ဓားနဲ့ခုတ်ထားသဖြင့် ရှစ်ရာမရှိအောင် ပျက်စီးသွားကြောင်း ငိုနှိုက်ပြီး လျှောက်ထားလိုက်သည်။

“ဒီလောက် ဆိုးသွမ်းနေတဲ့ တစ္ဆေကို နှိမ်နင်းမှပဲ ဖြစ်တော့မယ်”

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီး ဦးမာယိန္ဒက မိန့်ကြားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

(၁၀)

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီး ဦးမာယိန္ဒနှင့်အတူ ဦးပဉ္စင်း ရာဇိန္ဒ ဟင်္သာတဘုရားကြီးကျောင်းတိုက်မှ အဖော်လိုက်ပါလာ သော ရဟန်းငယ် ၂ ပါးတို့သည် ခင်ထားအိနှင့်အတူ တစ္ဆေကြီး သောင်းကျန်းနေသော အိမ်ကြီးသို့ လိုက်ပါလာခဲ့ကြသည်။

အိမ်သို့ရောက်လျှင် ခင်ထားအိ လျှောက်ထားသည့်အတိုင်း အိမ်ထောင်ပရိဘောဂပစ္စည်းများမှာ ရှစ်ရာမရှိအောင် ဓားခုတ်ရာ များနှင့် ပျက်စီးလျက်ရှိသည်ကို မြင်တွေ့ရသည်။ ဆရာတော်ကြီး နှင့် ရဟန်းများသည် တစ်ညလုံး မကျိန်းစက်ဘဲ ပရိတ်မေတ္တာများ ပို့လွှတ်ရွတ်ဖတ်ကြသည်။ ကျောင်းထိုင်ဆရာကြီး ဦးမာယိန္ဒ၏ မေတ္တာပို့ ပရိတ်ရွတ်ဖတ်သံများ ကြား၍လားမသိ။ ညစဉ် ခြောက် နေကျ တစ္ဆေကြီးမှာ မခြောက်လွန်တော့ဘဲ ငြိမ်သက်နေပေသည်။

မနက်မိုးလင်းသည်နှင့် ဆရာတော်ကြီးမှာ ကျောင်းသို့ ပြန်ကြွသွားသည်။ ဦးပဉ္စင်း ရာဇိန္ဒနှင့် ရဟန်း ၂ ပါးသာ ကျန်ရစ် ခဲ့သည်။ ဆရာတော်ကြီး မရှိ၍လားတော့မသိ။ ထိုညက တစ္ဆေကြီး ၏ ထို့ဆိုသည့် တံတွေးထွေးသံကြီးမှာ အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံး တုန်သွား အောင် ပြင်းထန်စွာ ကြားလိုက်ရသည်။

ဦးပဉ္စင်း ရာဇိန္ဒနှင့် ရဟန်း ၂ ပါးမှာ ပရိတ်ရွတ် မေတ္တာ ပို့သည်။ တစ္ဆေကြီးက မရပေ။ ပိုမို၍ ပြင်းထန်စွာ ခြောက်မြ ခြောက်တော့သည်။ အိမ်ပတ်ပတ်လည်ပျဉ်များကို အဆက်မပြတ် တီးခေါက်နေသည်မှာလည်း ပျဉ်များ ကွာကျတော့မည့်အလား

တဝန်းဝန်း လှုပ်ခါလျက်ရှိသည်။ မိုးလင်းချိန်ရောက်သော် တစ္ဆေကြီးကား မောပန်းသည်လား မသိ၊ ခြောက်လွန်ခြင်း မပြုတော့ပေ။

ဦးပဉ္စင်းရာဇိန္ဒနှင့် ရဟန်း ၂ ပါးတို့မှာလည်း တစ်ညလုံး မကျိန်းစက်ရသောကြောင့် ပင်ပန်းလျပြီဖြစ်သည်။ သူတို့ ပရိတ်ရွတ်မေတ္တာပို့သည်ကို တစ္ဆေကြီးက မကြောက်သည့်ပြင် ပို၍ပင် ဆိုးဝါးစွာ သောင်းကျန်းပြခဲ့သည်။ တစ္ဆေကြီး ကြောက်သည်မှာ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီး ဦးမာယိန္ဒပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာတော်ကြီးအား ကြိုထင်ပင့်ဖိတ်ပြီး ညဘက်တွင် ပြင်ဆင်ထားကြသည်။

ဆရာတော်ကြီးကလည်း ရဟန်းများကို တိုင်ပင်သည်။

ဒီယနိကာယ် ပါလယျဝဂ္ဂသုတ် ပါဠိတော်လာ၊ အာဇာနည်ယသုတ် ပရိတ်ရွည်ကြီးကို ရွတ်ဖတ်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ကြသည်။ ဆရာတော်များအနေဖြင့် အာဇာနည်ယသုတ် ပရိတ်တော်ကို ဦးစွာမရွတ်ဖတ်ခြင်းသည် အကြောင်းရှိပေသည်။

တစ္ဆေ သစ်၊ မြေဖုတ်ဘီလူး စသော နတ်ဆိုးနတ်ဝါးတို့၏ အန္တရာယ်နှင့် တွေ့ကြုံခံစားနေရလျှင် တခြားသော ပရိတ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ မေတ္တာပို့ခြင်းဖြင့် တစ်နည်းနည်းနှင့် ပျောက်ငြိမ်းအောင် ပြုလုပ်ကြရသည်။ ထိုသို့ ပြုလုပ်သော်လည်း အန္တရာယ်ပြုခြင်းသည် ရပ်တန့်မသွားဘဲ ဆက်လက်ပြီး ပိုဆိုးစွာ အန္တရာယ်ပြုလာပါက နောက်ဆုံးအဆင့် အသုံးပြုရမည့် လက်နက်ဆန်းလက်နက်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။

ဆရာတော်ကြီး၏ မိန့်ကြားချက်အရ အာဇာနည်ယသုတ်

ပရိတ်တော်ကို ဒီညအဖို့ ရွတ်ဖတ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ အဌကထာတွင် ပါရှိသည့်အတိုင်း ပရိတ်တော်၏ အစီအရင်မှာ...

- မေတ္တာသုတ်၊ ဓဇဂ္ဂသုတ်၊ ရဟန္တသုတ်များကို ၇ ရက်ခန့် ကတည်းက ကြိုတင်၍ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ခြင်း
- ပစ္စည်းလာဘ်လာဘ မရှိမှုကို မင်းခြင်း
- မှန်ကန်စွာ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်နိုင်ရန် အာဇာနည်ယသုတ် ပါဠိတော်များ၏ ပုဒ်၊ ပါဠိ၊ အက္ခရာများကို သုတ်သင်၍ လေ့လာထားခြင်း
- အမဲသားနှင့် မုံညက်ဖြင့်လုပ်သည့် မုန့်မျိုးစုံကို မစားမသောက်ခြင်း
- သုသာန်၌ နေထိုင်သွားလာခြင်းကို ရှောင်ကြဉ်ခြင်း
- ပရိတ်တော် ရွတ်ဖတ်မည့် နေရာကို စင်ကြယ်သော အဝတ်အစားတို့ ခင်းကျင်းထားခြင်း
- လူတို့အား သီလခံယူဆောက်တည်စေခြင်း
- မေတ္တာတရား ရွှေ့ထားခြင်း
- အနက်အဓိပ္ပာယ်ထင်၍ ပုဒ်၊ ပါဠိ၊ အက္ခရာ မှန်ကန်ပီသစွာ ရွတ်ဖတ်တတ်ခြင်း

ဆိုသည့် အစီအရင်များ ရှိပေသည်။ ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါး၊ ဦးပဉ္စင်းငယ် လေးပါး၊ သံဃာတော်တို့သည် ရတနသုတ်၊ မေတ္တာသုတ် စသော ပရိတ်တော်များနှင့်တကွ အာဇာနည်ယသုတ်ရှည် ပရိတ်တော်ကြီးကို ပြိုင်တူရွတ်ဖတ်တော်မူကြသည်။

ည ၆ နာရီခန့်ကစပြီး ရွတ်ဖတ်ကြရာ ၇ နာရီကျော်တွင်

ပြီးဆုံးသွားတော့သည်။ ထိုနေ့မှစ၍ ဘကြီးဖြိုး တစ္ဆေကြီးကား
ခြောက်လှန့်ခြင်း မရှိ။ ပရိတ်တော်တန်ခိုးအစွမ်းဖြင့် အန္တရာယ်ကင်း
လျက် အေးချမ်းသာသာစွာ မနထိုင်နိုင်ကြပြီဖြစ်သည်။

ထူးခြားသည်မှာ အိမ်အပေါ်ထပ်တွင်ရှိသော ဘကြီးဖြိုး
ရုံစဉ်က အိပ်စက်သည့် ခုတင်ဟောင်းကြီးမှာ သူ့အလိုအလျောက်
ကျိုးပဲ့ပျက်စီးသွားသည်ကို တွေ့ရှိလိုက်ကြသည်။ ခင်ထားအိသည်
အိမ်ရှေ့ရှိ ညောင်ဗောဓိပင်ကြီးဆီသို့ အမှတ်မထင် လှမ်းကြည့်
လိုက်မိသည်။ ညောင်ဗောဓိပင်ကြီး၏ ပင်စည်တွင် အစ်မကြီး ခင်
စောရွှင် ပြုလုပ်ထားသော ရုက္ခစိုးကျောင်းဆောင်ရှိသည်။

ညမှောင်၍ နေဝင်လာချိန်တွင် ခင်ထားအိသည် ဖယောင်း
တိုင်မီးများ၊ အမွှေးတိုင်များ ထွန်းညှိပူဇော်မြဲ ဖြစ်သည်။ ယခုလို
မနက်စောစောစီးစီးတွင် ထွန်းညှိပူဇော်လေ့ မရှိပေ။

သို့သော် ညောင်ဗောဓိပင်ကြီး၏ အောက်ခြေရှိ ရုက္ခစိုး
ကျောင်းဆောင်ထဲတွင် ဆီမီးများ ထွန်းညှိပူဇော်ထားသကဲ့သို့
အလင်းရောင်များ တောက်ပလျက်ရှိပြီး အမွှေးတိုင်များ ထွန်းညှိ
ပူဇော်ခြင်း မရှိပါဘဲနှင့် သင်းယုံသော မွှေးရနံ့များ တလူလူ လွင့်ပျံ့
ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ထူးဆန်းစွာ မြင်တွေ့လိုက်ရပေတော့သည်။

နန်းကြော့သွင်

ဘုရားဆွမ်းတော်

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ၏ အကူအညီတောင်းမှုကြောင့် သူငယ်ချင်း၏တိုက်တွင် သုံးရက်ခန့် သွားရောက်အိပ်စက်ခဲ့ရပေ၏။ သူငယ်ချင်း၏အမည်မှာ တင်ကိုမြင့်ဟုခေါ်လေသည်။ တင်ကိုမြင့်၏ မိဘများသည် လွန်စွာကြွယ်ဝချမ်းသာကြ၍ ကြီးမားသော နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးဖြင့် ထည်ဝါခံညားစွာနေနိုင်ကြပေသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် တင်ကိုမြင့်သည် မူလတန်းကျောင်းသားဘဝကစ၍ လည်ပင်းဖက် ကြီးလာခဲ့ရာ သူတို့တိုက်ကြီးအတွင်းဝယ် တံခါးမရှိ၊ ဓားမရှိ၊ ဝင်ထွက်သွားလာနိုင်ခဲ့ပေ၏။ သာရေးနာရေးရှိလျှင်လည်း ကျွန်ုပ်မှ သွားရောက်ကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးရမြဲ ဖြစ်ပေ၏။ ယခုလည်း တင်ကိုမြင့်၏ မိဘများသည် အောင်ဘာလေထိ တစ်သိန်းဆုပေါက်သည်ကတစ်ကြောင်း၊ ဆွေမျိုးသားချင်းများ ရောက်နေသည်ကတစ်ကြောင်း ဘုရားဖူးထွက်ကြပေမည်။

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

တင်ကိုမြင့်သည် စုရားဖူး မလိုက်ဘဲ ကျွန်ုပ်အား အဖော်ပြုကာ အိမ်စောင့်နေခဲ့ပေသည်။ ကားထွက်ခါနီး တင်ကိုမြင့်၏ ဖခင် ဦးလေးကောင်းမှ ကျွန်ုပ်အား မုန့်ဖိုးငွေ ၁၀၀/ ပေးရင်း အိမ်ကို ဂရုတစိုက်စောင့်ရန် မှာကြားလေ၏။ တစ်ဖန် ဒေါ်လေးအေးက နောက်ဖေးတွင်ရှိသော မုန့်ညင်းခင်းများအား ရေလောင်းထားရန် မှာဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် တင်ကိုမြင့်မှာ ပုတ်သင်ညှိလေးကဲ့သို့ ခေါင်းလေးညိတ်ကာ ညိတ်ကာနှင့် ကတိပေးရ၏။ (ကွယ်ရာတွင် လုပ်ချင်ရာလုပ်မည့်သဘော)

ဦးလေးကောင်းတို့ကား ထွက်သွားသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် တင်ကိုမြင့် လူကြီးသူမ၏ စကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်သော အားဖြင့် တိုက်ကြီးရှိ တံခါးများကို လိုက်ပိတ်လေ၏။ ပြီးလျှင် တိုက်ကြီးကို သော့ခတ်၍ ဟီးရိုးစက်ဘီးကို နှစ်ယောက်စီးကာ ဇောင်းထဲမှ လွတ်လိုက်သော မြင်းကဲ့သို့ မြို့ထဲအနှံ့ လျှောက်လည်ကြလေ၏။

ကိုဆာမိ ကွမ်းယာဆိုင်မှ စီးကရက်တစ်ဘူးကို နှစ်ကျပ်ဖြင့် ဝယ်လေ၏။ တစ်ဖန် နတ်သမီးအမှတ်တံဆိပ်ပါသော သစ်သားမီးခြစ်တစ်လုံးကိုပါ ဝယ်ယူပြီး တရုတ်ဆိုင်တွင် ထမင်းဝင်စားကြလေ၏။ ထမင်းစားသောက်ပြီးသောအခါ သူငယ်ချင်း၏ တိုက်သို့ တစ်ခေါက် ပြန်ကြလေ၏။ စက်ဘီးကို အဝတ်စပြင် ဖုန်များသုတ်ပြီး နေရာဟကျ ပြန်ထားလိုက်လေ၏။

တင်ကိုမြင့်မှ တိုက်အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေရာ တိုက်အပေါ်ထပ်တွင် လွန်စွာလှပသော ကော်လောကြီးများ ခင်းထားသည်ကို တွေ့ရပေ၏။ တင်ကိုမြင့်၏ မိဘများအိပ်သော

အခန်းနှင့် အစ်မဖြစ်သူ ကိပ်သောအခန်းမှာ သော့များခတ်ထားသည်ကို တွေ့ရပေ၏။

ဘုရားစင်အောက်စယ် သင်ဖြူတစ်ချပ်ခင်း၍ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဆေးလိပ်သောက်ရင်း စကားပြောကြ၏။ တင်ကိုမြင့်မှ ကားမှောက်၍ သေဆုံးခဲ့ရသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က စပြော၏။ ထိုသူငယ်ချင်းမှာ လွန်စွာကဆိုးရှာပေ၏။ စာမေးပွဲအောင်၍ ရွာတွင် ကျွေးမွေးရန် မြို့သို့ ဈေးလာဝယ်လေ၏။

အမြန်တွင် ကားမှောက်ခဲ့ရာ စာမေးပွဲအောင်သူတစ်ဦးတည်း ကွက်၍သေလေ၏။ ထိုသူငယ်ချင်းအတွက် ကျွန်ုပ်တို့လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရပေသည်။ ထိုသို့ သေဆုံးခဲ့ရသော ရေနစ်သူ ဓားခုတ်ခံရပုံ စသည်တို့ကို ပြောဆိုရင်း နှစ်ယောက်သား အိပ်ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် စီးကရက်အတိုလေးအား ပန်းကန်ပြားထဲ ထည့်၍ ပတ်လက်လွန်လိုက်ရာ နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ရုပ်ရှင်မင်းသမီး နွဲ့နွဲ့မူမူ ပြကွဒိန်လေးက ကျွန်ုပ်အား ပြုပြင်နေသယောင် ရှိတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် မှေးမှေး မှေးမှေးနှင့် အိပ်ပျော်မည်ကြံရုံရှိသေး ဘုရားစင်ထက်မှ 'ဂလွမ်' ဟူသော အသံကြားလိုက်ရ၍ နှစ်ဦးသား ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်ရာ ဘုရားသောက်တော်ရေခွက်ကို ကြွက်တိုးသွားခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်ထဲမှ ဪ ဝါကြောင့်ကိုးဟု မှတ်ချက်ချ၍ သောက်တော်ရေခွက်အား ပြန်၍ထောင်ထားလိုက်လေ၏။

ဘုရားစင်ပေါ်ဝယ် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်နှင့် အိကြာ

ကွေးတစ်ချောင်း ဘုရားဆွမ်းတော် ကပ်ထားသည်ကို တွေ့ရပေ၏။ ကျွန်ုပ်မှ တင်ကိုမြင့်အား ပြောပြရာ နံနက်စောစောတွင် ဆွမ်းတော် ကပ်ထားကြောင်း သိရပေ၏။ အချိန်မှာ နေ့ခင်းတစ်နာရီထိုးနေပြီ ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် ဘုရားဆွမ်းတော်ဒါး စွန့်လိုက်လေ၏။ တင်ကို မြင့်မှ လက်ဖက်ရည်သည် ကျောက်တိုင်အမှတ်တံဆိပ် နို့ဆီနှင့် ဖျော်ထားပြီး နို့စိမ်းပါ ဆမ်းထားကြောင်း ပြောဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ် လည်း ထိုလက်ဖက်ရည်နှင့် အကြာကွေးအား သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တိုင်၍သောက်လေ၏။

လက်ဖက်ရည်မှာ လွန်စွာသောက်၍ကောင်းလေ၏။ လက်ဖက်ရည် သောက်ပြီးသောအခါ စီးကရက်သောက်၍ စကား ပြောကြပြန်၏။ ကျွန်ုပ်သည် လက်ဖက်ရည်ခွက်အား အသေအချာ ဆေးကြော၍ ဘုရားစင်ပေါ် ပြန်တင်ထားခဲ့ပေ၏။ ပြီးလျှင် နှစ်ဦး သား ပြန်အိပ်ကြလေ၏။

ညနေ(၄)နာရီခန့်တွင် အိပ်ရာမှထကာ နောက်ဖေးရှိ မုန် ညင်းခင်းအား ရေလောင်းကြလေ၏။ ညနေ(၆)နာရီခန့်တွင် ရေ လောင်းခြင်းအမှုကိစ္စ ပြီးစီးသောအခါ ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲ က် တိုက်ကြီးအား သေခုခတ်၍ စက်ဘီးဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက် သည် မြို့ထဲသို့ လျှောက်လည်ကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် စိတ် ကြိုက်လည်ပတ်ပြီး ထမင်းဆိုင်တွင် ထမင်းပင်စားကြလေ၏။

ထမင်းစားပြီးသောအခါ လက်ဖက်ရည် သောက်ကြပြန် လေသည်။ ပြီးလျှင် မြသီတာရုပ်ရှင်ရုံတွင် ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ကြလေ သည်။ ပြသသော ဇာတ်ကားမှာ ကောလိပ်ဂျင်နေဝင်း၊ စံရွှားတင်

ကျော်ဟိန်း၊ ခင်သန်းနု၊ ခင်လေးဆွေ၊ မြင့်ဖေတို့ ပါဝင်သော ကညာ ပျို့နဲ့ ဇရာအို လွတ်ကားပင် ဖြစ်တော့သည်။

ည(၉)နာရီတွင် ရုပ်ရှင်ပြီး၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် စက်ဘီးဖြင့် ပြန်လာခဲ့ကြ၏။ တင်ကိုမြင့်သည် စက်ဘီးနောက်မှ ထိုင်လိုက်ရင်း နေကာမျက်မှန်လေးသီချင်းကို သီဆိုလျက် လိုက်ပါလာလေ၏။ အိမ်သို့ရောက်သောအခါ တိုက်ကြီးအား တစ်ပတ်လှည့်၍ ကြည့်ရှု စစ်ဆေးကြပြီး ခြေလက်ဆေးကြောကာ တိုက်ထဲသို့ ဝင်ကြလေ၏။ တံခါးများအား အသေအချာပိတ်၍ စစ်ဆေးရပြန်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် မအိပ်ချင်သေးသဖြင့် ရုပ်ရှင် အကြောင်း ပြန်လည်ပြောဆိုရင်း စီးကရက်သောက်နေစဉ် တိုက် အပေါ်ထပ်မှ 'ဝုန်း' ဟူသော အသံကြောင့် ကျွန်ုပ်၏လက်ထဲမှ စီးကရက်ပင် လွတ်ကျသွားခဲ့ပေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် တိုက်အပေါ်ထပ်သို့ လျင်မြန်စွာ တက်ရောက်ကြည့်ရှုခဲ့ရာ တိုက် အပေါ်ထပ်တွင် ဘာမှထူးခြားမှု မတွေ့ရဘဲ အောက်ထပ်မှ စက်ဘီး လဲသံများကို ကြားလိုက်ရတော့သည်။ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းကြည့် သောအခါ စက်ဘီးသုံးစီးမှာ မလဲဘဲ သူနေရာနှင့်သူ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရပြန်၏။

တိုက်ရှေ့ခြံစည်းရိုးအား တုတ်ဖြင့် ခြစ်သွားသံ ကြားရ၍ ထွက်ကြည့်ရာ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ရှိမနေဘဲ တိုက်ဆိတ်နေ သည်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ တင်ကိုမြင့်မှ ဆဲလေ၏။ ထိုအချိန် ကျွန်ုပ်တို့ ဖွင့်ထားခဲ့သော တံခါးမှာ ဝုန်းဆို ပိတ်သွားသည်ကို တွေ့ရပေ၏။ ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွေးညင်းများပင် ထ၍သွားလေ၏။

အိမ်ထဲသို့ ဝင်သောအခါ လျှပ်စစ်မီးမှာ ပျက်သွားပြန်သည်။

တစ်ဖန် တိုက်ရှေ့သို့ ထွက်ကြည့်သောအခါ တခြားအိမ်များ မီးလာပြီး ကျွန်ုပ်တို့ တိုက်တစ်လုံးတည်းသာ ကွက်၍မီးပျက်ခြင်းဖြစ်သည်ကို တွေ့ရပေတော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသား မမြင်မစမ်းနှင့် စက်ဘီးများအား တိုက်၍လဲလေသည်။ ထိုစဉ် မီးပြန်လာ၍ လန့်သွားရပြန်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးမှာ မျက်လုံးလေးများ ပေကလပ် ပေကလပ်နှင့် ဟိုကြည့် ဒီကြည့် ကြည့်နေစဉ် တိုက်ပေါ်မှ 'ဗျလောင်းလောင်း' ဟု အသံကြားလိုက်ရသဖြင့် တိုက်အပေါ်ထပ်သို့ တက်ရောက်ကြည့်ရှုခဲ့ရာ အသံတိတ်သွားပြီး သော့ခတ်ထားသော အခန်းတွင်းမှ သေတ္တာများကို ရွှေ့နေပြန်၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အကြံကုန်သည့်အဆုံး ဘုရားစင်အောက်တွင် ထိုင်လိုက်ကြစဉ် ဘုရားစင်ပေါ်မှ သောက်တော်ရေခွက် ပြုတ်ကျလာပြီး ကျွန်ုပ်၏ခေါင်းအား ခေါင်ခနဲ လာမှန်တော့သည်။

ဒီလိုပုံနှင့် မိုးလင်းပေတော့မည်။ ကျွန်ုပ်တို့အား မမြင်ရသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ယောက်က ဒုက္ခပေးခြင်းဖြစ်ပေမည်။ တစ်ခုခုတော့ မှားယွင်းနေပေမည်။ တင်ကိုမြင့်၏ အဆိုအရ သူတို့တိုက်တွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးခဲ့ရာ ကျွန်ုပ် ရောက်ရှိလာမှ ဖြစ်သောကြောင့် တရားခံမှာ ကျွန်ုပ်ပင် ဖြစ်နေပေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် တိုင်ပင်ထားသကဲ့သို့ လက်အုပ်ချီကာ ဘုရားကန်တော့ကြလေ၏။ အရပ်ဆယ်မျက်နှာရှိ နတ်လူသတ္တဝါများအား မေတ္တာကို အတွဲလိုက် ပို့ကြကုန်၏။ ထိုအခါမှ တစ်တိုက်လုံး

တိတ်ဆိတ်သွားပေတော့သည်။ နှစ်ဦးသားမှာ မော့နေ၍ ရေတွေပါ
သောက်ရလေ၏။

စီးကရက်သောက်ရင်း နာရီကြည့်လိုက်ရာ နံနက်(၄)နာရီ
ပင်ထိုးနေပေပြီ။ ကျွန်ုပ်နှင့် တင်ကိုမြင့်သည် မောမောနှင့် နှစ်ဦး
စွာအိပ်ပျော်သွားကြပေတော့သည်။ တင်ကိုမြင့်တော့ ဘယ်လိုဖြစ်
သည်ကို ကျွန်ုပ် မပြောတတ်။ ကျွန်ုပ်မှာ အိပ်မက်တစ်ခုကို မြင်မက်
လေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်၏အိပ်မက်ထဲတွင် လွန်စွာမသပ်မရပ်နိုင်လှသော
မိန်းမတစ်ယောက်သည် ကလေးငယ်တစ်ဦးအားချီလျက် တိုက်ပေါ်
သို့ ဒေါနှင့်မောနှင့် တက်လာပေ၏။ ကျွန်ုပ်ကိုလည်း လက်ညှိုးနှင့်ထိုး
ကာ ကက်ကက်လန်အောင် ရန်တွေ့ပါတော့သည်။ နင် ငါ့ထက် ငတ်
နေသလားဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း မငတ်ကြောင်းပြော၍
ခင်ဗျား စကားပြောတာကြည့်ပြော၊ ဖြည်းဖြည်းပြောလည်း ရပါတယ်၊
မောနေရင် ရေသောက်ပါဦး ပြောလိုက်ရာ ထိုမိန်းမသည် ရေတစ်ခွက်
သောက်လေ၏။ သူကလေးကိုလည်း တစ်ခွက်တိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသားအမိကိုကြည့်၍ စိတ်ထဲအတော်လေး
မကောင်းဖြစ်သွား၏။ နင်က ဧည့်သည် ဘာမှမသိဘူး၊ ဟိုသေနာ
ကောင်လေး သိတယ်ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ဘာသိတာလဲ၊
ရှင်းရှင်းသာပြောပါဟု ပြောလိုက်သော် ထိုမိန်းမသည် ကျွန်ုပ်အား
ငိုယို၍ နတ်သံနှောကာ ပြောပြပါတော့သည်။

သူ့အမည်မှာ မစန်းရီဟု သိရပေ၏။ လွန်ခဲ့သော နှစ်က
ကားမှောက်၍ သားအမိနှစ်ယောက်လုံး ဆုံးရှာပေ၏။ ထိုတိုက်ကြီး

ကို အမှီသဟပြု၍ စားသောက်ရသူဖြစ်၏။ ဘုရားဆွမ်းတော်စွန့်လျှင်လည်းကောင်း ညနေစာ စားပြီး ထမင်းကျန် ဟင်းကျန်များ စွန့်လျှင်လည်းကောင်း သူတို့သားအမိ ၀၀လင်လင် စားရပေသည်။ နေ့ခင်း ကလေးဆာလို့ စားစရာလာရှာရာ သူတို့ စားသောက်နေကျ ဘုရားဆွမ်းတော်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ စားလိုက်သောကြောင့် မရှိတော့ပေ။ နေ့ခင်းကတည်းက လုပ်ချင်တာကို တွဲကိုယားနေတာပဲဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မစန်းရိတို့သားအမိအား လွန်စွာသနား၍ သွားခဲ့ပေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်သည် သူတစ်ပါးအိမ်တွင် ဧည့်သည်လုပ်ရင်း ဘုရားဆွမ်းတော်ကို စွန့်စားမိရာမှ ကြေကွဲဖွယ်ရာအဖြစ်နှင့် လာကြုံရပေတော့၏။

လောကကြီးတွင် လူသားအများစု ငြင်းကြခုန်ကြ လောင်းကြေးစားကြေးပင်၊ လောင်းကြသော အရာတစ်ခု ရှိပေ၏။ တစ္ဆေတကယ်ရှိမရှိပင်။ တချို့ကလည်း မယုံကြည်ကြ၊ မကြောက်ကြ။ တချို့ ယုံကြည်သည်၊ ကြောက်ကြသည်။ တချို့ကလည်း မယုံတယုံ မကြောက်တကြောက်။

ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အချိန်ဝယ် သုသာန်သင်္ချိုင်းသို့ အဖော် မပါ တစ်ကိုယ်တည်း သွားရဲလား။

တိတ်ဆိတ်မည်းမှောင်နေသော လကွယ်ညလည်း တစ္ဆေခြောက်ကြမ်းလွန်းသော မြို့ပြင်ရှိ ညောင်ပင်ကြီးအောက်တွင် တစ်ယောက်တည်းသွား၍ ပင်စည်ကို ထိုးဖြင့် ဝလုံးစေ့ရဲသလား။

အခြောက်အလွန်ကြမ်းလှချည်ရဲ့ဟု နာမည်ကြီးလှသော တိုက်အိုတိုက်ပျက်၊ ကျောင်းတို့ ဇရပ်ပျက်တို့၌ တစ်ညတာ

ဘစ်ယောက်တည်း အိပ်ရဲလား။

စသော အလောင်းအစားပြုခဲ့ကြပေရာ ကျော်မကောင်း
ကြားမကောင်း အဖြစ်အပျက်မျိုးစုံနှင့် ကြုံကြသည်ကို ကြားဖူးကြ
ပေမည်။ ကြောက်စိတ်ကို ဟန်ဆောင်ဖူးကွယ်၍ မခံချင်စိတ်ဖြင့်
လုပ်ပြု၍ ဒုက္ခရောက်ကြပေ၏။ တစ္ဆေက ဘယ်ဆီနေမှန်းမသိ၊
မိမိစိတ်က မိမိကို ပြန်လည်ခြောက်လွန်ပြီး လိပ်ပြာစင် လန့်ဖျပ်ပြီး
ကြောက်သေး၊ ကြောက်ချေးပန်းတာ သေလုမျောပါး မျက်ဖြူဆိုက်ရ
သော ဇာတ်လမ်းများလည်း ရှိခဲ့ပေ၏။

အဖြစ်ဆိုးကြောင့် ကံဆိုးသူတချို့မှာ တစ္ဆေအတွက်
အလောင်းအစားပြုရာမှ လောင်းကြေးငွေ မရလိုက်ဘဲ သူတို့ မယုံ
ကြည် လက်မခံလိုသော တစ္ဆေဟူသည် မရှိပါဟု လက်ခံထားရာမှ
လိပ်ပြာလန့်ကာ ဖျားနာသေကြပြီး ဘဝကူးမကောင်းကြဘဲ သူတို့
ကိုယ်တိုင် တစ္ဆေဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားသူများလည်း ရှိကြပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အထက်ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း မစန်းရီတို့ သား
အမိနှင့် စကားပြောဆို၍ မနက်လင်းသည်နှင့် လက်ဖက်ရည်နှင့်
အီကြာကျွေးများ ဝယ်ကျွေးမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ နေ့လယ်စာရော၊
ညနေစာပါ ထမင်းဝယ်ကျွေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ကတိပေးလိုက်ပါ
သည်။ မစန်းရီတို့သားအမိသည် ပြုံးရွှင်စွာ နှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွား
လေတော့သည်။

နံနက်လင်းသောအခါ ကျွန်ုပ်နှင့် တင်ကိုမြင့်သည် မျက်နှာ
သစ်၍ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ထွက်လာကြပေ၏။ လက်ဖက်ရည်
သောက်ရင်း ကျွန်ုပ်မှ ညက အိပ်မက်အကြောင်း တင်ကိုမြင့်အား

ပြောပြရာ တင်ကိုမြင့်မှ သူလည်း မက်ကြောင်း ကျွန်ုပ်အား ပြောပြလေသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ မစန်းရီတို့သားအမိနှစ်ယောက် အတွက် လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်များ ဝယ်ယူပြီး တိုက်ကြီးနောက်ဖေးရှိ သစ်ငုတ်တိုလေးပေါ်တွင် အသေအချာတင်၍ ပါးစပ်မှလည်း မစန်းရီတို့သားအမိ လာရောက်စားသောက်ရန် ဖိတ်ခေါ်ခဲ့ပေ၏။

နှလယ်စာနှင့် ညနေစာကိုလည်း ဆိုင်မှဝယ်၍ ကောင်းမွန်စွာ ကျွေးမွေးခဲ့ပေရာ ညအိပ်စက်သောအခါတွင် မစန်းရီတို့သားအမိက ပြုံးရွှင်စွာ လာရောက်နှုတ်ဆက်ကြရာ ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲတွင် လွန်စွာကြည်နူးခဲ့ရပြန်လေ၏။ သူတို့ဘဝလေး ကောင်းမွန်ရာရောက်စေရန်လည်း အမျှပေးဝေခဲ့ပေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် သူငယ်ချင်း၏အိမ်တွင် သွားရောက်အိပ်စက်ခဲ့ရာ ဘုမသိ၊ ဘမသိနှင့် ဘုရားဆွမ်းတော်စာ စွန့်စားမိရာမှ မြိတ္တာဟုခေါ်သော ပရလောကသား မစန်းရီတို့သားအမိနှင့် တွေ့ကြုံခဲ့ရပေသည်။ အမှန်မှာ-ခြောက်လွန်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ သတိပေးခြင်းသာ ဖြစ်ပေမည်။ ထိုလောကသားများ အမှန်တကယ် ရှိပေသည်ဟုလည်း ယုံကြည်မိပြန်သည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်သည် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့ပေပြီ။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်လေးအား စာဖတ်သူများ မျှဝေခံစားနိုင်ပါစေ။ ကျွန်ုပ်မှာ ထိုနေ့မှစ၍ ယနေ့တိုင် ဘုရားဆွမ်းတော်စာ စွန့်မစားရဲတော့...

မုံရွာ-ဖောင်စကြာ

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

နေ့စဉ် ညင်ရသူများ

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ဟောကြားချက်အရ လူ့ဘုံဟူ၍ ထူးထူးခြားခြား ရှိ၏။ လူ့ဘုံ၏ အဆက်၌ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်နှင့် ဗြဟ္မာ့ဘုံ နှစ်ဆယ် ရှိသည်။ လူ့ဘုံ၏အောက်၌ ငရဲကြီးရှစ်ထပ် ရှိသည်။

ထိုငရဲဘုံနှင့်အတူ တိရစ္ဆာန်ဘုံ၊ ပြိတ္တာဘုံ၊ အသုရကာယ်ဘုံ တို့သည်ကား အပါယ်လေးဘုံ ဖြစ်ချေ၏။

အစဉ်မပြတ် အထပ်ထပ်အခါခါ ကျင်လည်နေကြရသည်ကို သံသရာဟု ခေါ်သည်။ သံသရာလည်နေသည်ဟု ဆိုခြင်းမှာ နတ်ဗြဟ္မာ နှစ်ဆယ့်ခြောက်ဘုံ၊ လူ့ဘုံနှင့် အပါယ်လေးဘုံတို့ ပေါင်းစုအပ်သော သုံးဆယ့်တစ်ဘုံကို ရည်ညွှန်းခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ အသုရကာယ်ဘုံဆိုသည်ကား နေ့ခင်း၊ ညခင်း၊ ခုနစ်ရက်ခင်း၊ ခုနစ်ရက်ခင်းစသည်ဖြင့် မိမိတို့ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသော ကောင်းမှု၊ မကောင်းမှုတို့၏ အကျိုးကို တစ်ဘဝတည်း၌ ရောလျက်ခံစားကြရသော ပြိတ္တာတစ်မျိုးပင်ဖြစ်သည်။

လောကလူ့ဘုံတွင်ပင် ရှေးဘဝကကြောင့် ကနေ့ ချမ်းသာကြီး၊ နောက်နေ့ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်သူတွေ ရှိ၏။ ထိုသူများသည် လူ့ဘဝ၌ပင် အသုရကာယ်ကဲ့သို့ အကျိုးပေးဒဏ်ခတ်ခံရခြင်းမျိုး ဖြစ်၏။

အသုရကာယ်သည် ပြိတ္တာတစ်မျိုးဖြစ်သည်ဟု ဘုရားဟော၌ ဆိုထား၏။ ပြိတ္တာများတွင် လူ့ရပ်ဒေသအနီး၌ ဖြစ်ကြရသော ပြိတ္တာများ၊ လူ့အရပ်ဒေသနှင့် ဝေးကွာလွန်းသော တောတောင်မင်္ဂလယ်ရပ်ခြား၌ ဖြစ်ကြရသော ပြိတ္တာများ စသည်ဖြင့် ပြိတ္တာအမျိုးအစားများစွာ ရှိတတ်သည်။

အချို့သော ပြိတ္တာများက အသုရကာယ်အမျိုးအစားဝင် ဖြစ်၍ နေ၌ စံစားပြီး ည၌ ခံစားရသော အဆင့်တွင် ရှိနေရာသူတို့ ခံစားခွင့်ရရှိသော အချိန်မျိုးတွင် ယင်းတို့ အသုရကာယ် ပြိတ္တာဘုံဘဝမှ လွတ်မြောက်ကျွတ်တမ်းဝင်ရေးအတွက် သူတို့၏ ကိုယ်သဏ္ဌာန်ကို သူတို့နှင့် ပတ်သက်သူများ သတိရ အမှုအတမ်း

ဝေကြွပါစေတော့ဟူ၍ ကိုယ်ထင်ပြသသော အလေ့များ ရှိခဲ့ဖူးသည်။

ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်အခါက ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ရှင် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား ဂိဇ္ဈဂုဏ်တောင်မှ သူ၏ အဆွေအမျိုး ပြိတ္တာများက ညအခါတွင် ကိုယ်ထင်ရှားပြ၍ အမျှအတမ်းစေမှုကို အလိုရှိပုံ ရှင်တော်ဘုရားကိုယ်တိုင် မောကြားတော်မူခဲ့သည်မှာ အထင်အရှားပင် ရှိဖူးလေသည်။

ပြိတ္တာတို့မှာ မိမိတို့ ပြုမိများသည့် အပြစ်ကြောင့် ပြိတ္တာဘဝသို့ ကျရောက်ခံစားနေရစဉ်မှာပင် အသွင်ထူးအမျိုးမျိုးနှင့် ရှိနေတတ်ကြသည်။

တောင်ကြီးတမျှ ခန္ဓာကိုယ်က ကြီးမားနေပါလျက် ပါးစပ်ပေါက်က အပ်ပေါက်မျှသာရှိသော ပြိတ္တာ၊ အမြင်ဇာတ်မှတ် ဆာလာနေသော ပြိတ္တာ၊ ခံတွင်းသို့ ရေလောင်းထည့်ပါသော်လည်း ရေများမရောက်ဘဲ ခန်းခြောက်သွား၍ အမြဲတမ်း ရေဇာတ်နေရသည့် ပြိတ္တာ၊ အညစ်အကြေးများ အမြဲတစေ စားသောက်နေရသော ပြိတ္တာ၊ ဦးခေါင်းက ပုတ်လောက်ကြီးပြီး ခန္ဓာကိုယ် ကြုံလို့လျက် တလိမ့်တလိမ့် ခေါင်းနှင့် သွားနေရသော ပြိတ္တာ၊ သွေးသံတရဲရဲ ပုပ်ပူရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေသော ပြိတ္တာ စသည်ဖြင့် ငရဲ ခံစားရသော မူလရုပ်သွင်ပျောက်ပြီး ခံစားရသော ပြိတ္တာများ ရှိကတ်သလို ကောင်းမှုကုသိုလ်အလျောက် ခံစားရသော မူလပကတိလူအဖြစ် ရုပ်သွင်ရှိနေတတ်သော ပြိတ္တာများ၊ ထို့ထက်ထူးခြား၍ အသွေးအရောင် တပြောင်ပြောင်နှင့် နက်တမျှ အဆင့်မြင့်မြင့် ရှိနေတတ်သော ပြိတ္တာအသုရကာယ်များလည်း ရှိနေတတ်သည်။

အတွေ့အကြုံရှိပြီး သမ္မာရင့်ကျက်သော ဆရာတော် သမားတော်များက မိမိတို့၏ တဝပေးကံကြမ္မာ၊ ကျိုးကြောင်းဆက် နွယ်မှု ပဌာန်းဆက်များကြောင့် ထိုသို့သော ပြိတ္တာများနှင့် လူတို့ တွေ့ကြုံရတတ်သည်ဟု ဆိုခဲ့ဖူးလေသည်။

သာမန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် ထိုသို့တွေ့ကြရခြင်းကို ကံနိမ့်၍ အခြောက်ခံရသည်ဟု လူတွေက အလွယ်တကူပင် ပြောဆိုနေကြ ခြင်းဖြစ်၏။ သရဲခြောက်သည်၊ တစ္ဆေခြောက်သည် အထင်ရောက် ပြီး ကြောက်လန့်ရွံ့ထိတ်ကာ လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ဖြစ်ကြရသည်။

အမှန်စင်စစ်မှာမူ...

၂၆

မောင်အောင်မြတ် ဆေးရုံရောက်နေသည်မှာ ကြာပြီ။

နာတာရှည် လူမောအဖြစ်နှင့် ရောက်နေရခြင်း ဖြစ်၏။ သူ့ရောက်နေသော ဆေးရုံမှာ ခရိုင်မြို့တစ်မြို့၏ ဆေးရုံဖြစ်၏။ တိုင်းမြို့တော်ကြီးနှင့် မသေသော တိုင်းမြို့တော်ကြီးအနီးမှာရှိသည့် ခရိုင်ဆေးရုံဖြစ်၏။

မောင်အောင်မြတ် ဖြစ်နေသည့် ရောဂါမှာ ငှက်ဖျား ရောဂါ ဖြစ်သည်။ မလေးရီးယားခေါ် ငှက်ဖျားပိုးတို့သည် သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့ ဝင်ရောက်ပျံ့နှံ့ကာ သူ့ကို နှိပ်စက်လျက်ရှိ၏။ အဖျားက တက်လိက်၊ ကျလိုက် ဖြစ်နေသည်။ ညဉ့်နက်ပိုင်းတွင် သွေးဖောက်စစ်သည်အခါ ငှက်ဖျားပိုးကို တွေ့ရှိကြရခြင်းပင်။

အမှန်တော့ သူသည် သူကိုယ်သူ ငှက်ဖျားဖြစ်နေသည်ဟု
ပင် မထင်။ သာမန်အဖျားမျိုးသာ ထင်ခဲ့၏။ သူသည် ငှက်ဖျား
ရောဂါ ထူပြောလှပါသည်ဆိုသော တောတောင်ရပ်ဝန်း၊ ပင်လယ်
သောင်ကျွန်းသို့ ခရီးဝေးသွားခဲ့ဖူးသူ မဟုတ်။

သူမြို့မှာပင် သူနေသည်။ တိုင်းမြို့ကြီးပေါ်သို့ မကြာခဏ
သွားလေ့ရှိသည်။ ဒါကလည်း ရုပ်ရှင်ကြည့်ခြင်း၊ အဖျော်လျှောက်
လည်ခြင်းသဘောလောက်ပင် ဖြစ်လေသည်။ သူ၏ အသက်အရွယ်
မှာလည်း နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ် ငယ်ငယ်ကလေးဖြစ်၏။

သူမြို့မှာပင် သူကျောင်းနေစဉ်အရွယ်မှာ ကျောင်းနေပြီး၊
ကျောင်းကထွက်၍ အလုပ်ဝင်တော့ သူမြို့က စက်ရုံမှာ အလုပ်ဝင်
လုပ်သည်။ ဆယ်တန်းမျှပင်မအောင်သော သူ့အဖို့ သူတို့မြို့ရှိ ရေနံ
ချက်စက်ရုံ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းအဖြစ် ဝင်လုပ်ရလေသည်။ အလုပ်
ဝင်တာတောင်မှ နှစ်နှစ်ကျော် သုံးနှစ်ခန့်ပဲ ရှိသေးသည်။

မြန်မာပြည်ရှိ အကြီးဆုံး ရေနံချက်စက်ရုံကြီးဖြစ်၍ စက်ရုံ
ဧရိယာကလည်း အင်မတန် ကျယ်ဝန်းသည်။ လုံခြုံရေး တာဝန်ကျ
လမ်းကြောင်းကလည်း ရှည်လျားလှသည်။ လုံခြုံရေးဂိတ်ပေါင်း
များစွာခွဲထားခဲ့သေးသည်။ ထိုလုံခြုံရေးဂိတ်များမှာ သုံးယောက်
တစ်တွဲ၊ နှစ်ယောက် တစ်တွဲ တာဝန်ကျသည့်အခါ ကျသည်။

အင်္ဂလိပ်ခေတ်ကတည်းက ဆောက်ခဲ့သော ရှေးဟောင်း
စက်ရုံကြီးဖို့ အဆောက်အဦများမှာ ဟောင်းနွမ်းအိုမင်းလှပြီ ဖြစ်
သော်လည်း ထုထည်ကောင်းကောင်း အင်တေသားမှန်မှန်၊ အတွင်းခံ
သံကူကွန်ကရစ်တောင့်တောင့်မို့ ယခုတိုင် ခိုင်ခံ့နေသော အဆောက်

အညီကြီးတွေဖြင့် တည်ဖွဲ့ထားသော စက်ရုံကြီးဖြစ်၏။

အချို့အဆောက်အဦနှင့် စက်ပစ္စည်းများ သစ်လွင်နေသော်လည်း အများအားဖြင့် စက်ဟောင်း၊ အဆောက်အဦဟောင်းများသာ ကြီးစိုးထားလေသည်။

မောင်အောင်မြတ်တို့ စောင့်ကြပ်ရသည့် ဂိတ်ဟောင်းများရှိ အဆောက်အဦများသည်လည်း ရှေးခေတ်ပုံစံ အဆောက်အဦဟောင်းများဖြစ်၏။ အိုမင်းဟောင်းနွမ်းပြီး ရေညှိများပင် တက်နေ၏။ တံခါးပေါက်ရှိ တံခါးခနော်ခနဲ၊ ပြတင်းပေါက်များ တံခါးရွက်အချို့ ပြုတ်ထွက်နေ၍ သံပြားများနှင့် ဖြစ်သလို ကာထားရသည်။

ဒါက အစွန်အဖျားနေရာ ဂိတ်ပေါက်များမို့ ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်နေသော်လည်း ဂိတ်မကြီးနှင့် လူအဝင်အထွက်များသော ဂိတ်တွေမှာမူ အမြဲတမ်း သစ်လွင်လျက် ဆေးသားအရောင် တောက်ပလျက် ရှိနေတတ်သည်။

စက်ရုံပတ်လည်ဂိတ်များ၌ တာဝန်ကျရာမှာလည်း အလှည့်နှင့်၊ အဆိုင်းနှင့်ဖြစ်၍ ရက်အကြာကြီး နေကြရသည် မဟုတ်မူ၍ ကိုယ့်ဂိတ်ရုံ အဆောက်အဦကို ဂရုစိုက်ပြီး ပြင်မနေကြ။ ပြင်ပေးအောင်လည်း လူကြီးတွေဆီ စာမတင်ကြ။

လုံခြုံရေးတာဝန်ကျရာ ဂိတ်မှာ စက်ရုံကားဖြင့် လိုက်ချပေးလျှင် ထမင်းဘူးလွယ်လျက် ဝင်၍နေရာယူမည်။ အလှည့်နှင့် အိပ်ကာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရမည်မို့ ညကျတီဆိုလျှင် အိပ်ရာလိပ်ပင် ပါလိုက်ကြသေးသည်။

မောင်အောင်မြတ်တို့၏ တာဝန်မှာလည်း ထိုဟောင်းနွမ်း

အိုမင်းနေသော လုံခြုံရေးဂိတ်အဆောက်အဦကို ပြုပြင်ရန် မဟုတ်ဘဲ စက်ရုံမှ ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်းများ၊ စက်ရုံထွက်ပစ္စည်းများကို မသမာသူများ ခိုးယူထွက်လာလျှင် သက်ဆိုင်ရာသို့ အကြောင်းကြား ဖမ်းဆီးပေးရန် ဖြစ်သည်။ ကိုယ်တာဝန်ကျရာ အပိုင်းမှ စက်ရုံခြံစည်းရိုးကို ဖောက်ဖျက်ကျော်လွှား၍ ဝင်ခိုးမည့် သူခိုးသူဝှက်ရန် ကာကွယ်ရန်ဖြစ်သည်။ စက်ရုံအတွင်းမှ ဖောက်ထွက်လာမည့် မသမာသူဝန်ထမ်းတို့ကိုလည်း စောင့်ကြည့်ရသေးသည်။

အဝင်အထွက်ကားများကို ဂရုစိုက်၍ ကြည့်နေရသည်။ နေ့ခင်းနေ့လယ် တာဝန်ကျလျှင် တော်သေးသည်။ မိမိတို့ စက်ရုံနှင့် ဝေးရာဂိတ်များမှာ သစ်ကြီးဝါးကြီးများ ရှိနေတတ်၍ နေဖက်ကို ခံနိုင်ပြီး အေးအေးလူလူရှိ၏။

အေးအေးလူလူရှိဆို ချပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကိုင်းတောနှင့် မြယာပင်တော၊ လမုတော၊ သင်ပေါင်းတောများ ရှိနေပြီး ထိုတောများကို ဖြတ်သန်း၍ တိုက်ခတ်လာသော လေကလည်း အေးသည်။ ပြီးတော့ ကြီးမားသော အုတ်သားထုထည်နှင့် တည်နေသော မိမိတို့ ကင်းဂိတ်အဆောက်အဦဟောင်းအား တွယ်တပ်နွယ်ယှက်တက်နေသော နွယ်ပင်များကြောင့် အုတ်သားအပေါ် နေရောင်ခြည် တိုက်ရိုက်မကျစေဘဲ အေးစက်၍ပင်နေတတ်သည်။ အရာရှိရုံးမှ အဲယားကွန်းထက်ပင် မောင်အောင်မြတ်တို့ ဟန်ကျနေတတ်သည်။

သို့သော် ညပိုင်းတာဝန်ကျလျှင်တော့ အေးစက်နေသော လေဖက်ကို ခါးစည်း၍ပင် ခံပေတော့။ ထိုအထဲမှာ သစ်ပင်ချုံနွယ်များကိုခို၍ ပေါက်ဖွားရှင်သန်တတ်သော ခြင်များပင် ဖြစ်လေ

သည်။ ထိုခြင်များသည် ရေနံကန်ကြီးတွေ၊ ရေမြောင်းကြီးတွေ၊ စက်ရုံတေးတိုင်ကြီးတွေမှာ အမြဲတစေ ပေါက်ဖွားလေ့ရှိကာ ချုံနွယ်ဝိတ်ပေါင်းတွေအတွင်းမှာ ရှင်သန်ပြီး အာဟာရ ရွာဖွေရာ၌ မောင်အောင်မြတ်တို့ လုံခြုံရေးဒိတ် ဝန်ထမ်းများသည် သူတို့၏ အာဟာရအစုအဝေးများ ဖြစ်နေကြလေသည်။

သက်ရှိအာဟာရတုံးကြီးတွေဆိုတော့ ဆွေးသားလည်ပတ်မှုရှိ၏။ ထိုအာဟာရတုံးကြီးတွေပေါ် နားပြီး သွေးများကို ကိုရွှေခြင်တို့က စုပ်ယူပြီး သူတို့ဆီမှ မလေးရိုးယားခေါ် ငှက်ဖျားပိုးများကို အစားပြန်ထားပေးခဲ့ကြသည်။

သို့နှင့် မောင်အောင်မြတ် ရေနံလုံခြုံရေးအဖြစ် နှစ်နှစ်ခန့် အကြာမျှ တာဝန်ထမ်းဆောင်ပြီးနောက် မကြာခဏ ဖျားဖျားလာတတ်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ပထမတော့ သာမန်အဖျားဟု ထင်သည်။ အဖျားနှင့် ပတ်သက်၍ သာမန်လူတွေကြား ရေပန်းစားနေသော အင်္ဂလိပ်ဆေးဘတ်စ်ပရိလေးသောက်လိုက်၊ ကိုဒါနင်လေး သောက်လိုက်ဖြင့် င်ရာပါကို ပေါ့ပေါ့ဆဆ ကုစားခဲ့သည်။ အာဂန္တုအဖျားဟုလည်း ထင်ခဲ့သည်။

ညနေညတာ ခြင်ကိုက်လွန်းမက ကိုက်ပါများတော့ ခြင်ဆေးခွေ ဝယ်သုံးသည်။ တီဗွီမှာ ကြော်ငြာသော ခြင်ဆေးခွေတွေကို ရေနံစက်ရုံက ခြင်တွေက တွဲတေးသိန်းတန်၏ ပျင်တောင်ပျင်သေးတယ် သီချင်းဆိုပြီး ကိုက်ကြသည်။ သူတို့ မူလဘူတပေါက်ဖွားရာ ဒေသ ရေခဲမြေခဲကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။ ရေနံ၊ စက်ဆီ၊ ဖယောင်းချိုး

ကျောက်မီးသွေးမှုန်များ ရောနှောနေသည့် ရေအိုင်များ၊ ကန်များ၊
မြောင်းများမှာ သန္ဓေတည်လာခဲ့ကြရသည်ဖြစ်၍ ဓာတုဗေဒခြင်
များဖြစ်၏။ သာမန်ခြင်များ မဟုတ်လေ။

ထိုခြင်ကောင်တွေထဲမှာ ငှက်ဖျားပိုးကို သယ်ဆောင်လာ
သောခြင်၊ သွေးလွန်တုပ်ကွေးပိုး ကိုယ်စားလှယ်ခြင်၊ ဆင်ခြေထောက်
ရောဂါ လက်လိဖြန့်ချိသောခြင် စသည်ဖြင့် ခြင်ပေါင်းစုံ ပါဝင်နေ
တတ်သည်။ စက်ရုံကြီးအတွင်းရှိ ဝပ်ရှောတွေထဲ အလုပ်လုပ်ကြရ
သော အလုပ်သမားတွေမှာ အစုအဝေးနှင့်ဖြစ်၍ သိပ်အကြောင်း
မဟုတ်သော်လည်း အောင်မြတ်တို့လို တစ်ယောက်စ၊ နှစ်ယောက်စ၊
အများဆုံး သုံးယောက်မျှ လုပ်ငန်းတာဝန် ထမ်းဆောင်ရသော
လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းတွေအတွက် ခြင်တွေက တွံ့စေးသိန်းတန်ကြီး၏
သီချင်း ကာရာအိုကေ ဟဲပြလိုက်ဦးမည်။ 'လှုပ်မုန်းနွယ် ချစ်သက်
ဦးရယ်၊ ဘဝဆုံးတိုင် မပစ်ရက်ဘူးကွယ်' ဟူသည့်အတိုင်း ငှက်ဖျား
ဖြင့် ဘဝဆုံးတိုင် မောင်အောင်မြတ်လို ကူညီစောင့်ရှောက်သွားတာ
တွေရှိသည်။

ကိုယ့်တာဝန်အလှည့်မကျ၍ ဂိတ်ထဲမှာ ညအိပ်တာတောင်
ခြင်ထောင် ထောင်ပြီးအိပ်ရသည်မဟုတ်။ အအေးဒဏ် သက်သာရုံ
စောင်ပိုင်းကလေးမျှ ခြုံ၍အိပ်ရခြင်းမို့ ခြင်ဒဏ် မကာကွယ်နိုင်။
ဒီကြားထဲ စက်ရုံကြီးတွေနှင့် အလှမ်းဝေးရာ အစွန်အဖျား ဂိတ်ထဲ
မှာ ကျနေပြန်လျှင်လည်း လူပြောသူပြောဖြင့် မိမိတို့ထက် စိန်နီယာ
ကျသော လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းကြီးများ၏ စကားများ ကြားထားပြီး
ဟိုကြောက်ရ၊ ဒီကြောက်ရဖြစ်၍ ဖြစ်၍ နေပါသေးသည်။

ညဉ့်ကလည်း ညဉ့်နက်ချိန်၊ ကိုယ့်အဖော်ကလည်း ဂျူတီ
လဲပြီး အိပ်ချင်ချင်ဖြင့် အိပ်ပုတ်သိုးနေခိုက် ညမှောင်မှောင် ဖိနပ်
သံက တဖျပ်ဖျပ်အသံပြု၍ လျှောက်လာမည်။ ဒါမှမဟုတ် ဟိုနား
က ရိပ်ခနဲ၊ ဒီနားက ရိပ်ခနဲ မိုးတိုးမတ်စ.တ် တွေ့ချင် တွေ့ရတတ်
သည်။ ပထမတော့ လုံခြုံရေး စစ်ဆေးရေးမှူး တာဝန်ရှိသူများ
လာရောက်ချောင်းဖမ်းသည်လားဟု မောင်အောင်မြတ် ထင်လေ့
ရှိတတ်သည်။

သို့သော် အနားရောက်မှ ပျောက်သွားသည့်အခိုက်
မောင်အောင်မြတ် ခေါင်းနားပန်း ကြီးရတော့သည်။

“ဟာ... လူမှ မဟုတ်ဘဲ”

ကြောက်လန့်ပြီး ဘေးမှအဖော်ကို အိပ်ရာက နှိုးမိလျှင်
ထိုအဖော်မှာ ကိုယ့်ထက်စီနီယာကျ၍ ဆားပစ်ရင့်သူ ဖြစ်နေပါတ-

“ဟာကွာ အိပ်ရေးပျက်တယ်၊ သူတို့လည်း သူတို့ဘာသာ
သူတို့ အလုပ်လုပ်နေတာနေမှာပေါ့”

“ဟု ပေါ့ပေါ့တန်တန် မဆန်းဘိဟန်ပြောပြီး ပြန်အိပ်တတ်
သည်။ အတွေ့အကြုံ နည်းပါး၍ ဂျူနီယာကျသော မောင်အောင်
မြတ်မှာသာ ဆက်ပြီးကြောက်ကြောက်နှင့် ကိုယ့်တာဝန်ချိန်ပြီးဆုံး
အောင် စောင့်ရတော့သည်။

တစ်ခါကလည်း ရှိသေးသည်။ ညဦးပိုင်း ရှစ်နာရီကျော်
ကျော်တွင် ဖြစ်ပျက်သော အဖြစ်မျိုးပင်။

“ခွမ်း...”

“ဒလွမ်း... ခွမ်း”

ဂိတ်တဲထောင့်နဲ့ရ သံစွန်းမှာ ချိတ်ထားသော မောင်အောင်မြတ်၏ ထမင်းချိုင့်မှာ ခလံမတိုက်၊ လူဆွဲမချဘဲ သမံတလင်းပေါ် ပြုတ်ကျသွားခြင်းဖြစ်၏။

မောင်အောင်မြတ်နှင့် ကျူတီကျဖော် ကိုအောင်ဒင်ကြီးတို့ ဂိတ်တဲအပြင်ထွက်ပြီး မြတ်ခြောက်များ မီးဖို၍ ထိုင်နေကြစဉ်ဖြစ်၍ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် လှမ်းကြည့်လိုက်မိကြသည်။

ဂိတ်တဲအထွင်းဘက်မှာ မောင်နေ၏။ အသံကြားရာ နေရာသို့ ကိုအောင်ဒင်ကြီး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးထိုး၍ လှမ်းကြည့်ရာ မောင်အောင်မြတ်ပါ လှမ်း၍ကြည့်မိသည်။

ထမင်းချိုင့်များ ချိတ်ဆွဲထားရာ သံချိတ်မှာ မောင်အောင်မြတ်၏ ထမင်းချိုင့် ရှိမနေတော့။ လုံခြုံရေး ညစောင့်ဆိုတော့ ညည ထမင်းဆာလျှင်စားရန် ထမင်းချိုင့် ထည့်တတ်သည်။ ဒီလိုမှ ထည့်မလာပြန်လျှင်လည်း ညည ဆာလောင်၍ ဝယ်စားစရာ ဘာ ဆိုင်မျှ ရှိမနေ။ ကိုယ့်ထမင်းချိုင့်ပဲ ကိုယ်အားကိုးရသည်။

“ဟာ... ကိုအောင်ဒင်၊ ခင်ဗျား ထမင်းချိုင့်နဲ့အတူတူ ချိတ်ထားတာ၊ ကျွန်တော့်ထမင်းချိုင့် မရှိတော့ဘူးဗျ”

ကိုအောင်ဒင်က ထမင်းချိုင့် ပြုတ်ကျရာ သမံတလင်းဆီသို့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ထိုးကြည့်သည်။ မောင်အောင်မြတ်၏ သုံးဆင့် စတီးထမင်းချိုင့်မှာ တစ်ဆင့်စီ ပြုတ်ထွက်၍ သမံတလင်းမှာ ဟို တစ်ဆင့် ဒီတစ်ဆင့် ဖြစ်နေ၏။

“ဟာ... သွားပါပြီဗျာ၊ ကျွန်တော့်ထမင်းနဲ့ ဟင်းတွေ”
မောင်အောင်မြတ် ညည်းတွားပြီး ထမင်းချိုင့်များရှိရာ

ပြေးသွားသည်။ ကိုအောင်ဒင်ကြီးက လက်နှိပ်ခတ်မီးနှင့် လှမ်းထိုးပေးထားဆဲ ရှိသေးသည်။

မောင်အောင်မြတ် ပြန်ကျနေသေး။ ထမင်းချိုင့်ခွက်တွေကို လှမ်းမကောက်ဖြစ်သေးဘဲ သမံတလင်းပေါ် လိုက်လံရှာဖွေသလိုကြည့်သည်။

“ဟေ့ကောင်... ချိုင့်တွေ ပြန်သိမ်းလေကွာ၊ ဘာကြည့်နေတာလဲ”

“ကျွန်တော် ထည့်ထားတဲ့ ထမင်းနဲ့ ဟင်းတွေ...”

“ချိုင့်ပြုတ်ကျမှတော့ အကုန်လုံး ဖိတ်ကျနေမှာပေါ့ကွ”

“ဖိတ်ကျနေတာဆိုရင် ထမင်းစ၊ ဟင်းစတွေ၊ ဒါမှမဟုတ် ဟင်းဖော်နဲ့ ထမင်းတွေ သမံတလင်းပေါ်မှာ ရှိနေရမှာပေါ့၊ ခု ဘာမှမရှိတော့ဘူး”

“ဟေ့...”

ကိုအောင်ဒင်ကြီးပင် အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကာ နေရာမှ ထလာပြီး မောင်အောင်မြတ်၏ ထမင်းချိုင့်များကို သူ့ကိုယ်တိုင် ကောက်သိမ်းကာ စောစောက ချိတ်ထားသော သံချိတ်မှာပင် ပြန်ချိတ်ထားလိုက်သည်။ ပြီးမှ မောင်အောင်မြတ်ကို လှမ်းမေးသည်။

“မင်းက ဘာဟင်းနဲ့ ထမင်းချိုင့် ထည့်လာလို့လဲကွ”

“အမဲသားနဲ့ဗျာ၊ ရွာထဲမှာ နွားပေါ်လို့ အမေက ချက်ပြီး ထည့်ပေးလိုက်တာ”

“ဟာကွာ... မင်း ငါ့ကို မမေးမစမ်းနဲ့၊ နောက်ထို မှတ်ထား၊ ဒီဂိတ်ထဲက အမဲသား ယူလာလို့ မရဘူး”

“ဗျာ . . .”

“မဗျာနဲ့ ကိုယ့်လူ၊ ဒီဂိတ်တဲတွေမှာ အမဲသားယူလာလို့ မရတဲ့ ဂိတ်တဲ၊ ဝက်သားယူလာလို့ မရတဲ့ ဂိတ်တဲတွေ ရှိတယ်ကွ”

“ယူလာလို့ မရရင်လည်း ဟင်းတွေ၊ ထမင်းတွေ အစအန ကျန်ရမှာပေါ့ဗျ”

“တချို့က သူတို့ကြိုက်လို့ ယူလာလို့ မရဘူးပြောတာ၊ ကြိုက်ရင် အကုန်စားပစ်တာကွ၊ မင်းတွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ အစ အနတောင် မကျန်ဘူး၊ ထမင်းချိုင့်ကို ပြောင်နေအောင် လျက်သွား တာနဲ့ ဆေးထားသလိုပဲ”

“ဟင် . . . ကျွန် . . . ကျွန်တော် နောက်မယူလာရဲတော့ပါ ဘူးဗျာ၊ မ . . . မသိလို့ပါ”

“အေးပါကွာ၊ ဒါတွေ မေ့လိုက်ပါ၊ ငါတို့အတွက် ဒါတွေ ရှိနေပါပြီ၊ ဒါတွေက ဒီနေရာတွေမှာ ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့ ကြုံတဲ့အဖြစ် ကွ၊ ဒီထက် ကြမ်းတာတွေ ရှိသေးတယ်”

“ဟင် . . . ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုကြမ်းတာလဲ”

“မောင်အောင်မြတ်မှာ ကိုအောင်ဒင်ကြီးစကားကို ကြောက် လည်းကြောက်၊ ကြားလည်း ကြားချင် ဖြစ်နေ၍ ပြန်၍မေးမိသည်။”

“ဒီစက်ရုံကြီးက စက်ရုံဟောင်းကြီးဆိုတော့ အင်္ဂလိပ်ခေတ်၊ ဂျပန်ခေတ်တွေကို ကြုံခဲ့ရတယ်ကွ၊ ဂျပန်တွေအဝင်မှာ ဗမာ တစ်ပြည်လုံး အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်တွေ ကားတွေနဲ့ မပြေးနိုင်အောင်၊ စက်ရုံ၊ အလုပ်ရုံတွေ လည်ပတ်မှု လောင်စာဆီပြတ်သွားအောင် ဒီစက်ရုံကြီးကို သဲသဲမဲမဲ ဂျပန်တွေက ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်လို့ စက်ရုံထဲ

မှာ အလုပ်သမားတွေ အများကြီး သေခဲ့တယ်။ တစ်ခါ အင်္ဂလိပ်တွေ ပြန်ဝင်လာတော့လည်း ဂျပန်တွေ ပြုပြင်လည်ပတ်နေတဲ့ ဒီစက်ရုံကြီးကို ဗုံးကြဲပြန်လို့ လူတွေ အတော်များများ သေခဲ့ကြရတယ်ကွ။ အင်္ဂလိပ်တွေက ဂျပန်တွေ လောင်စာဆီ မရအောင် ပြန်လုပ်တာပေါ့။ ကြားထဲမှာ အလုပ်သမားတွေပဲ သေကြရန်ပြန်တယ်”

“တော်တော်ရက်စက်ကြတာပဲဗျာ၊ အလုပ်သမားတွေမှာ ဘာလက်နက်မှ မရှိကြဘဲ အလကား အချောင်အသေခံရတယ်”

“စစ်ဖြစ်နေတာကိုးကွ၊ စစ်မှ ရိုးရိုးစစ်ကလေး မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကမ္ဘာနဲ့ချီပြီးဖြစ်တဲ့ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးကွ၊ တို့ဗမာပြည်ပေါ်မှာ ဂျပန်တွေ စစ်ရုံးသွားတာနဲ့ အာရှတိုက်မှာ ဖက်ဆစ်ဝါဒဘက်က ဝင်တိုက်ပေးတဲ့ ဂျပန်စစ်အင်အားလည်း ဦးကျိုးသလို ဖြစ်သွားပြီး ဒုတိယကမ္ဘာစစ်လည်းပြီးဖို့ သေချာသွားတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မပြီးတာက ဒီစက်ရုံလို အလားတူ စက်ရုံဟောင်းတွေမှာ သေကျေကြရတဲ့ ကိစ္စပဲ”

“ဘယ်လို မပြီးဆုံးသေးတာလဲ”

“တို့ဗုဒ္ဓဘာသာ အယူအဆဆိုရင် ခုလို ဗုံးဒဏ်၊ အမြောက်ဒဏ်နဲ့ သေကျေကြရတာကို ဥပရိစ္ဆေဒကံ၊ အရွယ်မတိုင်မီ အခါမသင့်တဲ့ အစိမ်းသေ သေကြရလို့ အသေဆိုးပေါ့ကွာ၊ ဒါကြောင့် လွတ်လပ်ရေး ရပြီးတဲ့ သည်နောက်ပိုင်းမှာ ဘုန်းတော်ကြီးတွေပင့်၊ အလှူအတန်းပေး၊ ပရိတ်ရွတ် အမျှအတမ်းဝေ လုပ်ခဲ့ကြလို့ ကျွတ်သင့်ကျွတ်ထိုက်တဲ့သူတွေလည်း ကျွတ်ကုန်ပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ မြေကြီးတဲ့နေရာက ကြမ်းတုန်းပဲပေါ့ကွာ”

ကိုအောင်ဒင်ကြီး၏ စကားကြောင့် မောင်အောင်မြတ်လှိုင်
ငယ်ရွယ်ပြီး အသည်းငယ်သူမှာ အတွေ့အကြုံကလည်း မရှိသဖြင့်
ပိုကြောက်၍လာခဲ့သည်။

“အရင်ကဆိုရင် ရေနံသူခိုးတွေကလည်း တစ်မောင့်ကွ၊
ပထမတော့ တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စ ဝင်ဝင်ပြီး ရေနံခိုးကြ
တယ်။ တို့လုံခြုံရေးနဲ့ သက်ဆိုင်ရာအဖွဲ့တွေကလည်း တွေ့ရင်ဖမ်း
ကြတာပဲ။ နောက်တော့ အဲဒီကောင်တွေက အုပ်စုဖွဲ့ပြီး လာကြ
တယ်။ ဘယ်လောက်ဆိုးလာသလဲဆိုရင် စားတွေ၊ လှံတွေပါ ပါလာ
တတ်ပြီး အဝေးပစ်လောက်လေးတွေတောင် ပါလာတယ်။ တချို့
လုံခြုံရေးတွေကိုပါ အန္တရာယ်ပြု ခြိမ်းခြောက်လာကြလို့ သက်ဆိုင်ရာ
က ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးလို့ သေရတဲ့ကောင်တွေတောင် ရှိတယ်။ ခုတော့
အဲဒီလို ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် လုပ်ခဲ့လို့ အဲဒီလို အုပ်စုဖွဲ့ ဆိုးတဲ့
သူခိုးတွေ မရှိတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်တွေထဲက မကျွတ်
မလွတ်ဘဲ တစ်လည်လည်ဖြစ်နေတဲ့ကောင်တွေတော့ ရှိနေတတ်
တယ်ကွ”

“ခုကွပါပဲဗျာ၊ ကျွန်တော့်က ကြောက်တတ်တာနဲ့ လုံခြုံရေး
အလုပ်နဲ့ မဖြစ်ပါဘူး၊ မနက်ဖြန် ကျွန်တော် ဌာနပြောင်းဖို့ စာတင်
မယ်ဗျာ”

“ဒီလောက်တောင်လည်း ကြောက်စရာမလိုပါဘူးကွာ၊
အမှန်တော့ သူတို့တစ်တွေ မကျွတ်မလွတ်ဖြစ်ပြီး သနားစရာ ဖြစ်
နေကြတာပါ။ သူတို့ကို မေတ္တာပို့ အမှုအတမ်းဝေရတယ်ကွ၊ ခုန
မင်းချိုင်ထဲက အမဲသားဟင်းနဲ့ ထမင်းကိုလည်း သူတို့ကို အလှူဒါန

ပြုတယ်လို့ သဘောထားပြီး ကုသိုလ်ယူပြီး အမျှသာဝေလိုက်တဲ
အောင်မြတ်ရာ၊ မင်းအတွက် အကျိုးမယုတ်ပါဘူး။ သူတို့အတွက်
လည်း အကျိုးရှိပါတယ်။”

ကိုအောင်ဒင်ကြီးစကားကြောင့် မောင်အောင်မြတ်မှာ
ကိုအောင်ဒင်ကြီး ပြောသည့်အတိုင်း အမျှဝေနေမိသည်။ အမျှဝေ
နေရင်း စိမ့်၍ ချမ်းတက်လာသည်။ မကြာမကြာ ဖျားတတ်သော
အဖျားက ပြန်တက်လာတော့သည်။

အရေးပေါ် ဆောင်ထားသော အဖျားဆေးများ သောက်
သော်လည်း အဖျားကျမသွားတော့။ ထိုညတစ်ညလုံး ဖျားတော့
သည်။ မောင်အောင်မြတ် ဝိတ်တဲအတွင်း ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ ရသမျှ
စောင်ပိုင်းများခြုံပြီး အဖျားဒဏ်ကို အလူးအလဲ ခံရတော့သည်။

ကိုအောင်ဒင်ကြီးမှာလည်း တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ မောင်အောင်
မြတ်ကို ပြုစုရင်း တာဝန်ထမ်းဆောင်ရလေသည်။ မနက်မိုးလင်း
တော့ သူတို့အဖွဲ့ကို လာကြိုသောကားနှင့် ရေနံအလုပ်သမားဆေးရုံ
သို့ မောင်အောင်မြတ်ကို ပို့ပေးခဲ့သည်။

ရေနံအလုပ်သမားဆေးရုံမှာ ဆေးထိုး၊ ဆေးယူပြီးနောက်
သက်သာသွားသဖြင့် အိမ်မှာ သုံးလေးရက်ခန့် နားရင်း ဆေးထိုး
ဆေးစား လုပ်နေရာက အဖျားက တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပြင်းထန်
လာ၍ ခရိုင်ဆေးရုံကြီးသို့ အိမ်ကလူကြီးတွေက တင်ပေးလိုက်ခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

မောင်အောင်မြတ်၏ အဖျားရောဂါကို ပထမတော့ သာမန်
အဖျားဟု ထင်ကြသည်။ ရက်နည်းနည်းကြာလာတော့ သွေးလွန်

တုပ်ကွေးဟု ထင်သည်။ နောက်မှ သေသေချာချာ ညှိပိုင်း သွေး
ဖောက်စစ်ဆေးမှ မလေးရီးယားငှက်ဖျားပိုးတွေ့ပြီး ငှက်ဖျားရောဂါ
အမည်တပ်နိုင်တော့သည်။

ငှက်ဖျားရောဂါပိုး ရှာတွေ့တော့ အဖျားသက်မှာ တော်
တော်ကြီးရင့်လျက် ရှိပေပြီ။ သို့သော် အနာသိက ဆေးရှိပြီဖြစ်၍
တာဝန်ကျ ဆရာဝန်၊ ဆရာမတွေက အစွမ်းကုန် ကုသပေးလျက်
ရှိသည်။

စက်ရုံမှ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဖျားနှင့် ဌာနဆိုင်ရာ အရာရှိ၊
စက်ရုံဆေးခန်း ဆရာဝန်တို့ လာရောက်သတင်းမေး ကြည့်ရှုပြီး
အလုပ်သမားဆေးရုံကြီးနှင့် ငှက်ဖျားဖြတ်ဆေးရုံတစ်ခုခုသို့ တက်
နိုင်ရန် ပြောကြသောအခါ အလွန်ရှေးဆန်ပြီး ဒေသစွဲကြီးသော
မောင်အောင်မြတ်၏ မိဘတွေက...

“ကျွန်မတို့သားလေး ကိုယ့်မြို့ကိုယ်ရွာက ဆေးရုံမှာပဲ
ကောင်းပါတယ်။ အခု သူ ဘာကြောင့်ဖျားတယ်ဆိုတာ သိပြီပဲ။
ဒီက ဆရာဝန်တွေကုလို့ သက်သာနေတဲ့ဟာ ဒီဆေးရုံမှာပဲ ကျွန်မ
တို့ ဆက်ကုစေချင်ပါတယ်”

ကာယကံရှင်တွေ၏ သဘောမို့ မောင်အောင်မြတ် ထို
ဆေးရုံမှာပင် ဆက်၍တက်နေသည်ကို ဘာမျှမပြောသာတော့ဘဲ
လိုအပ်သမျှ အကူအညီပေးကြရုံသာ ရှိတော့သည်။

သို့နှင့်ပင် မောင်အောင်မြတ် သူ၏မြို့နယ်ဆေးရုံမှာပင်
ငှက်ဖျားရောဂါကို ဆက်၍ကုသနေရတော့သည်။ ငှက်ဖျား ဆိုသည်
ကလည်း ချက်ချင်းကုသ၍ရသော ရောဂါမဟုတ်။ အဖျားက ပြေး

နေတတ်သည်။ သည်နေ့ နေ့ခင်းမှာ အဖျားတက်ပေမည် နောက်နေ့ညနေပိုင်းမှာ တက်တတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ညပိုင်းမှာ အဖျားတက်တတ်သည်။

အဖျားတက်လာလျှင် လူမှန်းသူမှန်း မသိအောင် ဖြစ်တတ်သည်။ အဖျားကျသွားလျှင် ခေါင်းတွေမူးဝေပြီး ရင်တွေတုန်လျက် အားနည်းမူးဝေကာ ကျန်ခဲ့တတ်သည်။ ထိုနေ့ညက မောင်အောင်မြတ် အဖျားတက်ပြန်သည်။

သူ့ခုတင်ဘေးနားမှ ခုတင်လွတ်တစ်လုံးပေါ်၌ အိပ်နေသော လူနာစောင့် ညီလေးမှာ ပင်ပန်းလွန်းလှသဖြင့် အိပ်မောကျလျက်ရှိ၏။ သူနှင့်လည်း လက်လှမ်းမမီ၍ သူ့မှာ လှမ်း၍မနီးနိုင်အောင် ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ဆေးရုံမှာ လူနာအတတ်ကျသဖြင့် သူတို့အခန်းမှာ လူရှင်းနေပြီး အခြားလူနာသုံးလေးဦး၏ ခုတင်တွေမှာ ခပ်လှမ်းလှမ်းအကွာမှာ ရှိနေသည်။ ညဉ့်နက်နေသဖြင့် ထိုလူနာအားလုံး အိပ်ပျော်လျက်ရှိသည်။

“အား... အဟီး... ဟီး... ဟီး”

မောင်အောင်မြတ် အဖျားတက်ရင်း ညည်းညူသံတွေပင် ထွက်ပေါ်လာလျက်ရှိ၏။ ငှက်ဖျားထုံးစံအတိုင်း တစ်ကိုယ်လုံး စိမ့်တက်ပြီး မခံမရပ်နိုင်အောင် ချမ်းတုန်လျက်ရှိသည်။

“အား... အဟီး... ဟီး... ဟီး”

ဆေးရုံနေပါလျက် ခုတင်ဘေးစားပွဲပေါ်မှ ဆေးတွေကို ယူသောက်ချန်ပင် မစွမ်းတော့။

“ရှပ် . . . ရှပ် . . . ဖလပ် . . . ဖလပ် . . . ရှပ် . . . ရှပ်”
ထိုစဉ် မောင်အောင်မြတ်နားထဲသို့ ခြေသံတွေ ကြားလိုက်
ရသည်။

“ရှပ် . . . ရှပ် . . . ဖလပ် . . . ဖလပ် . . . ရှပ် . . . ရှပ်”
ခြေသံတွေက မောင်အောင်မြတ်နှင့် ပို၍နီးလာခဲ့သည်။
မောင်အောင်မြတ်မှာလည်း အဖျားတက်ကြောင့် လိုမ့်ပိန့်ခံစားပွား
ညည်းတွားနေမိလေသည်။

“အား . . . အဟီး . . . ဟီး . . . ဟီး . . . အီး . . . ချမ်း . . . ချမ်းတယ်”

“ရှပ် . . . ရှပ် . . . ဖလပ် . . . ဖလပ် . . . ရှပ်”

“အား . . . အဟီး . . . ဟီး . . . ဟီး”

ဝေဒနာကို မခံမရပ်နိုင်အောင် ခံစားနေရသဖြင့် အမယ်
လေး၊ အဘလေး တ.နေရချိန်တွင် ခြေသံရှင်မှာ မောင်အောင်မြတ်
အနားသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ မောင်အောင်မြတ် ခုတင်ခေါင်းရင်း
ဘက်မှာရပ်ပြီး သူ့ကို ချုံကြည့်သည်။

“အဖျားတက်နေပြီနဲ့တုတယ်”

“အင်း . . . ဟင်း . . . အဟီး . . . ဟီး”

“ဒါဖြင့် ဒီဆေးတွေသောက်လိုက်”

ခေါင်းရင်းဘီရိုပေါ်မှ ဆေးဖျားနှင့် ရေဘူးထဲမှ ရေတစ်ခွက်
ငဲ့ပြီး သူ့ကို လှမ်းလိုက်သည်။ သူတုန်တုန်ရီရီဖြင့် ယူ၍သောက်လိုက်
ရသည်။

ထိုလူကြီးကို သူ ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် လှမ်း၍ကြည့်သည်။
ကျေးဇူးတင်စကားကို ပြောချင်ပေမည့် အဖျားတက်နေဆဲ ရှိသေး၍

ပြောလို့ပထွက်ပြန်။

ထိုလူကြီးမှာ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် ထိပ်ပြောင်နေသော ဆေးရုံစောင့် ဦးမောင်မြဖြစ်သည်။ ဆေးရုံမှာ ရက်သတ္တပတ်မျှ ကြာနေသော သူက ဆေးရုံဝန်ထမ်းအချို့ကို သိနေပြီး အချို့ကို မျက်မှန်းတန်းမိနေပေပြီ။

ဦးမောင်မြကို ဆေးရုံတက်သူတိုင်း မသိဘဲနေ၍ မရနိုင်ချေ။ ဆေးရုံအဝင်အဝတွင် အမြဲတမ်း တာဝန်ကျသည်။ နေ့ညအဆိုင်း၌ ဦးမောင်မြသည် ညဆိုင်းအလှည့်ကို အမြဲတမ်း တာဝန်ယူတတ်သည်။ ညတက်သည် နားအေးပါးအေးရှိပြီး သဒ္ဓါကြေးအပိုင်ငွေလေးများလည်း ရတတ်သည့်အတွက် ဦးမောင်မြ ညဘက်ဂျူတီကို ပို၍နှစ်ခြိုက်သည်။ ယမကာလေး ကြိုက်တတ်၍ မှီဝဲကာ စိမ့်ခံမိန်းနေလျှင်လည်း ဆူမည့်ပူမည့်သူ မရှိ။

ညစောင့် ဦးမောင်မြ မောင်အောင်မြတ်ကို ဆေးတိုက်ပြီးနောက် လူနာခန်း အပြင်ဘက်သို့ ပြန်ထွက်သွားသည်။

“ရှပ်... ရှပ်... ဖလပ်... ဖလပ်... ရှပ်... ရှပ်”

ဦးမောင်မြ ဦးမောင်မြ ခပ်ဝေးဝေးကို ရောက်သွားမှ မောင်အောင်မြတ် တဖြည်းဖြည်း အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။ ငှက်ဖျားဝေဒနာဆိုတာက ငှက်ဖျားထက်နေစဉ် သေမလောက်ခံစားရပြီး ဝေဒနာကျသွားလျှင် ခေါင်းတွေမူး၊ ရင်တွေတုန်နေတာကလွဲပြီး လူတော်တို့တစ်ယောက်လို ဖြစ်နေပြန်၏။

နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်တွင် ပိုက်ဆာဆာနှင့် ဆေးရုံရှေ့သက်သာဆိုင်မှာ မောင်အောင်မြတ် လက်ဖက်ရည် ထွက်သောက်

ရာမှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း ရင်ခွဲရုံမှ အသုဘချလာသည်ကို လှမ်း၍မြင်လိုက်ရသည်။

“ဆေးရုံညစောင့် ဦးမောင်မြကြီးရဲ့ အသုဘလေ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်ညက အရက်ကလေး ခပ်ထွေထွေနဲ့ ဆေးလိပ်ထွက်အဝယ်မှာ ကားတိုက်ပြီး သေသွားတာ”

“ဟင်...”

သူ လန့်ဖျပ်၍ အာမေဇိုတ်သံပင် ထွက်သွားသည်။ ဒါဆို ညက သူဖျားနေစဉ် ဆေးလာပြီးတိုက်သွားတာက...

ကျော်မင်းနိုင်

အရှေ့ဘက်ကောင်ကောင်